

Dĩ Ác Chế Ác

Contents

Dĩ Ác Chế Ác	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24	58
25. Chương 25	60
26. Chương 26	62
27. Chương 27	66
28. Chương 28	69
29. Chương 29	72
30. Chương 30	74
31. Chương 31	76
32. Chương 32	78
33. Chương 33	82
34. Chương 34	85
35. Chương 35	87
36. Chương 36	89
37. Chương 37	92
38. Chương 38	95
39. Chương 39	98
40. Chương 40	103
41. Chương 41	106

Dĩ Ác Chế Ác

Giới thiệu

Tại một khu cao ốc văn phòng trong thành phố B, một người đàn ông cấp túi hồ sơ vội vã đi vào trong tòa nhà treo biển

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-ac-che-ac>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Tại một khu cao ốc văn phòng trong thành phố B, một người đàn ông cấp túi hồ sơ vội vã đi vào trong tòa nhà treo biển công ty văn hóa truyền thông XX.

“Xin hỏi...Quý Gia Hoành Quý tiên sinh có ở công ty không?”

Nghe thấy cái tên lạ, nữ tiếp tân lập tức tỏa sáng dung quang bát quái, vẫn mặt đầy tươi cười, nhưng đã bất động thanh sắc quét mắt từ đầu tới chân người đàn ông kia: “Xin hỏi, anh có hẹn trước không?”

“Có có.” Người đàn ông nói, “Đã hẹn với Quý tiên sinh vào mười giờ rưỡi, tôi họ Chu, Chu Lượng.”

“Được, anh chờ một lát.” Nữ tiếp tân trên mặt hiện lên thần sắc thất vọng, sau khi gọi điện xác nhận xong mới nói với Chu Lượng: “Men theo hành lang này rẽ trái, văn phòng 1204 phía trong cùng, Quý tiên sinh đang ở đó đợi anh.”

Chu Lượng đi dọc theo hành lang, sau lưng truyền đến tiếng xì xầm cực thấp: “Chắc, có hẹn trước, vậy không phải đến báo thù rồi, thật đáng tiếc...”

Bỗng nhiên cảm thấy có chút quái dị.

Trước cửa văn phòng kia có một đám người tụ tập, đều đang rình mò qua khe cửa. Chu Lượng định gõ cửa, lại cảm thấy không tiện, bèn giơ tay vỗ vai người gần nhất: “Xin hỏi...”

“Suyt!!” Người lạ cũng không quay đầu: “Anh có hiểu quy củ không vậy, nghe trộm phải nhỏ tiếng chút chút.”

Lại có người hưng phấn kéo tay áo hắn: “Coi kìa coi kìa.”

Tuy rằng cảm thấy bất lịch sự, nhưng Chu Lượng không kiềm nén được lòng hiếu kỳ, cũng theo khe cửa lên nhìn bên trong.

Trong văn phòng có một nam một nữ, nam tướng mạo xem như thanh tú, rất trắng, trên sống mũi cài kính gọng vàng, thoạt nhìn giống phần tử trí thức, không cần nói, khẳng định chính là Quý Gia Hoành.

“Tôi nghe không rõ...” Quý Gia Hoành lười biếng ngả người trên ghế, tay quay cây bút trên bàn, nghiêng đầu nhìn cô gái, thanh âm nhàn nhã mang theo ý giễu cợt: “Phiền cô lặp lại lần nữa được không?”

“Họ Quý kia anh nói không giữ lời!” Cô gái hùng hổ vỗ bàn.

“Ái chà, người lần này hình như gặp ở đâu rồi thì phải? Hung dữ quá.” Phe nhìn lên có người lên tiếng hỏi.

“Từng quay vài mẫu quảng cáo nhỏ, nghe nói quen biết cũng không ít.” Người bên cạnh cười hi hi: “Đây còn không phải là muốn leo lên cao.”

“Nói không giữ lời?” Quý Gia Hoành từ chớp mũi hừ một tiếng, cười nhạo hỏi, “Tôi đã nói gì nào?”

“Anh đừng biết tông còn giả hồ đồ với tôi.” Cô gái nói, “Anh nói MV chủ đề của XX sẽ cho tôi thủ nữ chính!”

“Cô nói thế này buồn cười thật.” Quý Gia Hoành khoanh tay giải thích, “Tôi chỉ là một người đại diện nhỏ, MV tuyển ai làm nữ chính là chuyện của đạo diễn, cô đến tìm tôi có ích gì?”

“Lúc ở trên giường anh đâu có nói như vậy!” Cô gái kia rống, “Lúc đó không phải anh đã ngụ ý, chỉ cần một câu nói của anh, đạo diễn Vương sẽ lập tức dùng tôi sao?”

“Phương tiểu thư à...” Quý Gia Hoàn nói, “Tôi luôn cho rằng kết – hợp – thể – xác là điều thiêng liêng đẹp đẽ, là chuyện cô tình tôi nguyện, chứ không phải giao dịch, sao có thể mang tư lợi mà làm?”

“Thấy chưa thấy chưa.” Quần chúng nhìn trộm châu đầu bàn tán, “Lại bắt đầu ra vẻ cao thượng.”

“Nói cho cùng, anh vẫn không muốn chịu trách nhiệm,” Cô gái họ Phương kia mắng, “Trước thể này sau thể nọ, ăn xong không chùi mép, họ Quý kia lương tâm anh bị chó tha mất rồi!!”

Quý Gia Hoàn cánh tay tỳ lên bàn, mười ngón đan nhau, cầm gác trên mu bàn tay, cười tủm tỉm hỏi: “Cho dù tôi không chịu trách nhiệm, cô làm gì được tôi?”

Cô gái kia tức giận, cầm túi xách bên người ném Quý Gia Hoàn, túi da kiểu nữ bay qua bàn rơi xuống đất.

Quý Gia Hoàn sắc mặt hơi đổi, sau đó nhặt túi da lên, giả vờ phỉ phỉ bụi bên trên, đưa lại cho cô ta, ngữ khí vẫn ôn nhu trước sau như một: “Cho dù là hàng nhái LV rẻ tiền, cũng không thể nói ném là ném chứ.”

“Quý Gia Hoàn!” Cô gái kia đoạt lại túi xách, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Anh con mẹ nó được lắm!”

Quý Gia Hoàn nhún vai, mỉm cười nhìn cô.

“Anh đợi đó cho tôi!” Cô gái dùng dùng đi ra ngoài, tiếng giày cao gót cộp cộp cộng hưởng.

Cửa bị thô bạo đẩy ra, đám người nghe lên lập tức giải tán.

“Cái thứ gì không biết,” Thanh âm Quý Gia Hoàn vang lên sau lưng cô gái, không quá lớn, nhưng hay ở chỗ âm lượng đủ cho mọi người nghe thấy, “Già đầu thế rồi, tự xem mình là trinh tiết liệt nữ thiên tiên hạ phàm chắc, nếu quỳ xuống cầu xin tôi tôi còn có thể thương hại cô, khóc lóc la lối với tôi? Hách...”

Cô gái kia tức đến run cả người, một tay bịt miệng chạy ra ngoài.

“Quả nhiên trước sau như một đốn mạt như thế.” Người xem Giáp cảm khái.

“Tôi thì thấy đàn bà đến quây thì có gì đáng xem, lần trước cậu trai kia mới gọi là náo nhiệt.” Người xem Ất nói, “Gọi cả bảo vệ, quây đến long trời, đó mới gọi là đặc sắc.”

Quý Gia Hoàn bưng tách cà phê đi ra, mọi người lại giải tán, mạnh ai nấy về chỗ của mình.

Chu Lượng vội bước tới: “Quý tiên sinh?”

Quý Gia Hoàn chớp chớp mắt: “Ai đây?” Trong khi nói, chân cũng đã tự động đi hướng phòng nghỉ pha cafe.

“Công ty XXX thành phố N, lúc trước giám đốc của chúng tôi đã nói chuyện với anh,” Chu Lượng theo sát sau hắn, “Chính là chuyện nhạc hội của ban nhạc OO thành phố N, anh đã đồng ý giúp chúng tôi liên hệ các ca sĩ khác.”

“Thành phố N?” Quý Gia Hoàn nheo mắt hỏi tưởng, “Nhạc hội? Có chuyện đó sao? Nghệ sĩ dưới trướng tôi mỗi người đều có trong tay mấy mẫu quảng cáo, càng đừng nói ban nhạc OO, sắp xếp không được, sao có thời gian tham gia loại nhạc hội này?”

Chu Lượng hoảng hốt: “Có chuyện này mà! Đương nhiên có! Thứ sáu tuần trước ở nhà hàng Phú Hào anh chính miệng nói với giám đốc chúng tôi, anh quên rồi sao?”

“À~~” Quý Gia Hoàn bưng tách, nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, “Chuyện trên bàn rượu sao có thể coi là thật được, ha ha, toàn là lời say thôi, ha ha.”

“Nhưng mà... Nhưng mà chúng tôi chuẩn bị xong cả rồi...”

“Các người chuẩn bị xong rồi thì có liên quan gì đến tôi.” Quý Gia Hoàn vỗ vai anh ta, mang cà phê về phòng làm việc, “Ai, xem như một bài học, lần sau đừng liều lĩnh như vậy.”

Bài học cái rắm, Chu Lượng sốc rồi, công ty văn hóa truyền thông nho nhỏ của bọn họ, trăm phương ngàn kế lo trên lót dưới khó khăn lắm mới có được lời đáp ứng của người này, lần trước nói ván đã đóng thuyền

chỉ còn thiếu ký hợp đồng, mấy người trong công ty thời gian qua ngày đêm cặm cụi lên kế hoạch thuê sân bãi chỉ sợ có gì sơ suất, còn tưởng có thể nhân cơ hội này phát dương danh khí, kết quả người này kim khẩu vừa mở, chuyện đã bàn xong cứ nhiên lật lọng.

Nhưng trời đất bao la người ta có quan hệ rộng rãi, Chu Lượng qua cơn sốc chỉ đành bày ra vẻ mặt đau khổ lèo đèo theo mong người ta van nài hết lời cầu xin nửa ngày.

Cuối cùng Quý Gia Hoành nhận danh thiệp của anh ta, phát tay giống như ban ân trời: “Được rồi, có thời gian tôi sẽ nghĩ lại.”

Nói đến cạn cả nước bọt, chỉ đổi lấy một câu nghĩ lại, điều kiện còn là đợi khi có thời gian!

Chu Lượng cũng không phải ngày đầu giao thiệp với loại người này, đương nhiên hiểu rõ nói thế, 90% là không thành rồi.

Ôm túi hồ sơ, Chu Lượng mặt ủ mảy chau bước ra dưới ánh mặt trời, trong lòng chỉ quần quanh hai chữ.

Đồ khốn!

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

“Ha ha ha ha... Cậu cứ như vậy đuổi người ta đi sao?”

Bên trong gian phòng một khách sạn nào đó, truyền ra tiếng cười của nam nhân.

“Cậu đùa giỡn lính mới thì thôi đi, nhưng người thành phố N cậu làm vậy là quá thất đức,” Bạn xấu của Quý Gia Hoành, Điền Trung, vỗ bàn cười lớn: “Người ta vất vả từ xa chạy đến đây, cậu một câu liền đuổi thẳng cổ.”

“Cái công ty nhỏ như vậy có thể tạo được thành tích gì.” Quý Gia Hoành kéo cà vạt, lười nhác ngả người trên sofa.

Điền Trung lướt mắt qua vùng da cổ lộ ra dưới chiếc cà vạt bị kéo xuống của Quý Gia Hoành, ái muội cười: “Cậu không sợ mấy người đó đi rêu rao chuyện này khắp nơi sao?”

“Sao thế được?” Quý Gia Hoành ngạo mạn nói: “Kể dăm không nể mặt tôi, tức là không muốn lẫn lộn trong làng giải trí này nữa.”

Điền Trung cười cười: “Cũng phải.”

Quý Gia Hoành tuổi còn trẻ đã một đường phát cờ trong làng giải trí tuyệt không phải vì gia hỏa này có bản lĩnh tài giỏi hơn người, mà là vì gia thế đáng nể.

Bên ngoại của Quý Gia Hoành có thân thích đời trước là quân nhân, trong thời chiến vào sinh ra tử, địa vị hôm nay tương đối cao, là nhân vật giậm chân một cái mặt đất cũng rung chuyển ba hồi.

Tuy rằng lão nhân gia tính tình nghiêm túc, làm việc nề nếp, thái độ làm người cũng trầm tĩnh, nhưng người có lòng nghe thấy danh hiệu quân hàm của lão nhân gia, đều sẽ cung cung kính kính nể chút mặt mũi, ngay cả bà con xa như Quý gia bà cũng hưởng lây chút vinh quang, cậu của Quý Gia Hoành càng từng bước từng bước thăng tới cấp cao trong tổng cục quảng cáo X.

Nửa nhờ thực lực nửa nhờ nhân tình, nửa nào chiếm tỷ lệ cao hơn không ai biết rõ, nhưng có tầng tầng quan hệ như vậy, cho dù có người hận Quý Gia Hoành muốn chết, trước khi chưa xảy ra đại loạn đảo chính gì, trong giới giải trí quả thật không ai dám động tới một sợi lông của Quý Gia Hoành.

Mặc hấn úp tay làm gió ngứa tay làm mưa tác oai tác quái, cũng chỉ dám giận không dám nói gì, một bên thầm nguyện rửa hấn ra đường giẫm phân chó trời mưa gặp sét đánh qua lộ bị xe tông, một bên hồi hộp lo sợ gia hỏa này một ngày nào đó có biến chất dẫn đến biến lượng, từ tên khốn khiến người sôi máu trở thành đầu sỏ không ác không lành.

Bất quá, trên đời này luôn tồn tại đạo lý vạn vật tương khắc, một vật khắc một vật, vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Cũng như Điền Trung hiện tại đột nhiên nhắc nhở: “Kỳ thực trước đó nghe cậu nói đến thành phố N, tôi biết ngay cậu chắc chắn sẽ không đi, cái tên Vương Hạo kia không phải đang học đại học ở đó sao.”

Quý Gia Hoành run tay: “Vương, Vương Hạo?!”

“Còn Vương Hạo nào nữa? Thì là cái thằng hàng xóm hồi nhỏ của cậu đó.” Điền Trung ngạc nhiên, “Ừa, cậu không biết hả? Tôi còn vì cậu, đặc biệt theo sát hướng đi của hắn.”

Điền Trung cố ý nhấn mạnh hai chữ “vì cậu”, còn dùng dấu phẩy cường điệu hai chữ này.

Chỉ tiếc Quý Gia Hoành lúc này đã thả hồn lên mây, cái gì cũng không nghe thấy.

Đối với Quý Gia Hoành mà nói, hai chữ Vương Hạo này, chính là ma chú đòi mạng, đột nhiên nghe đến cái tên này, giống như sét đánh giữa trời quang, tiếp theo là một trận sấm rền, trái tim không hề được báo trước đã bị bổ trúng, “ầm” một tiếng nổ vang.

Nghiệt duyên giữa Quý Gia Hoành và Vương Hạo, phải kể từ khi Quý Gia Hoành lên cấp ba.

Lúc ấy Quý Gia Hoành được Quý mama và Quý papa ủng hộ đến tận trời, mỗi ngày Quý Gia Hoành ngang dọc trên đường, xưng bá một phương, ngày ngày tùm năm tùm ba với bọn Điền Trung.

Cha của Điền Trung là lãnh đạo cấp thành phố, Điền Trung và Quý Gia Hoành hai người một là ruồi nhặng một là trứng ung, ngư tử tầm ngư, mã tầm mã, vô cùng hợp cạ.

Thảm kịch bắt đầu khi Điền Trung đem đến một cái đĩa đen.

Trước tiên Điền Trung bảo mọi người đóng cửa kéo rèm khiến mọi người còn nghĩ hắn chuyện bé xé to, AV thôi mà, đám nhóc hư hỏng này từ hồi cấp hai đã xem hết phim của Asakawa Ran và Ai Iijima (diễn viên AV nổi tiếng của Nhật Bản), còn rất thân thiết với ông chủ tiệm băng đĩa lậu, hầu như dưới giường mỗi đĩa đều có một chiếc rương tinh phẩm, đối với quốc túy Nhật Bản phỏng chừng còn rách rọt hơn cả người dân ở xứ sở hoa anh đào này.

Kết quả sau khi nhìn thấy hai nam nhân quần quýt trên giường nguyên đám đều chấn kinh.

50% quần chúng cho rằng hành vi nam nam này quá tà ác quá ghê tởm, 30% quần chúng cười sung sướng, 10% quần chúng nhìn đến hai mắt phát quang, còn 10% quần chúng quan sát phản ứng của người khác.

Tổng cộng mười người, hai mắt phát quang chính là Quý Gia Hoành, còn quần chúng quét mắt phiêu tới phiêu lui sau cùng dán trên người Quý Gia Hoành, là Điền Trung.

Với người khác mà nói, bộ phim này chẳng qua chỉ là một thứ gì đó mới mẻ, xem qua rồi thì thôi, nhưng Quý Gia Hoành bởi vì vậy mà kết thúc con đường dị tính luyện chỉ quấy rối nữ sinh, oanh oanh liệt liệt mở ra trang đời mới ăn thông nam nữ.

Bất quá cỡ đại không ôn nhu như hoa đại, Quý Gia Hoành trên hành trình ngắt cỏ khó tránh sút đầu mẻ trán, số lần bị người vây hãm càng đêm càng tăng, cũng may phe Quý Gia Hoành nhân thủ cũng không ít, tuy rằng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, nhưng cũng chẳng mấy khi thiệt thòi.

Mãi cho đến ngày đó, Quý Gia Hoành gặp phải Vương Hạo.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

“Gọi tụi nó làm gì,” Vương Hạo nói: “Chúng ta chơi riêng.”

Không ngờ Vương Hạo lại hiểu chuyện như vậy, Quý Gia Hoành trong lòng vui đến nở hoa, nghĩ thầm xem ra tâm nguyện bấy lâu nay giờ có thể đạt thành rồi. Vì vậy dứt áo vút bỏ đồng bọn, dẫn Vương Hạo rẽ trái rẽ phải, đến một con ngõ nhỏ hẻo lánh vắng người.

Chính xác mà nói, mục tiêu của Quý Gia Hoành hôm đó cũng không phải Vương Hạo, mà là một nam sinh có quan hệ rất tốt với Vương Hạo.

Chuyện là đám người Quý Gia Hoành nửa đường chặn bọn Vương Hạo đang tan học về.

Những người bị chặn hiển nhiên từng nghe qua ‘sự tích huy hoàng’ của Quý Gia Hoành, họ mặt đối mặt nhìn nhau, không biết bọn lưu manh này bao vây mình rồi cuộc muốn làm gì.

Quý Gia Hoành hất hàm với nam sinh kia: “Chú! Bước ra đây tâm sự với anh!”

Phe bên kia phát hiện lai giả bất thiện, trầm mặc một hồi, có người nhin không nổi bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị lẩn xỏ, đang thời điểm giương cung bạt kiếm, bỗng nhiên có người lên tiếng: “Ha, ta còn tưởng ai, hóa ra là Quý Gia Hoành!”

Kể đó một thiếu niên bước ra khỏi đám người đứng trước mặt bảo hộ nam sinh kia, thiếu niên này tuy là học sinh cấp hai, nhưng vóc người không nhỏ, chỉ thấp hơn Quý Gia Hoành nửa cái đầu, miệng đang nhai kẹo cao su, khoanh tay hất cằm nhìn Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành thấy hấn, cảm giác rất quen, vắt óc nghĩ, đây còn không phải Vương Hạo cùng chung cư sao? Mẹ hấn hay đến nhà mình chơi mặt chược, khuya lơ khuya lất vẫn chưa chịu về cha hấn thường bảo Vương Hạo sang gọi, lầu trên lầu dưới, tốt xấu cũng gặp nhau mấy lần.

Quý Gia Hoành thấy là người quen, trong lòng cũng thả lỏng phần nữa, cười nói: “A ha, Vương Hạo, bọn họ là bạn cùng lớp với chú sao? Anh đây chấm nó, muốn chơi với nó một chút.” Sau đó nhìn tư thế như lưu manh con của Vương Hạo, tự cho rằng gặp trúng người đồng đạo, càng thêm vui vẻ: “Như vậy đi, sau này chú đi theo anh, bảo đảm cho chú ăn ngon mặc đẹp.”

“Đi theo người? Được thôi.” Vương Hạo quan sát hấn từ trên xuống dưới: “Chơi với hấn có gì vui, đi nào, ta chơi với người.”

Quý Gia Hoành luyến tiếc nam sinh kia, còn hơi do dự, Vương Hạo đã quàng vai bá cổ hấn: “Sao, hay là chê bai ta?”

Quý Gia Hoành sẫm soi thân hình nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài bộ đồng phục thể dục của Vương Hạo, cười tà, khoát tay gọi những người khác: “Đi!”

“Gọi tụi nó làm gì,” Vương Hạo nói: “Chúng ta chơi riêng.”

Không ngờ Vương Hạo lại hiểu chuyện như vậy, Quý Gia Hoành trong lòng vui đến nở hoa, nghĩ thầm xem ra tâm nguyện bấy lâu nay giờ có thể đạt thành rồi. Vì vậy dứt áo vứt bỏ đồng bọn, dẫn Vương Hạo rẽ trái rẽ phải, đến một con ngõ nhỏ hẻo lánh vắng người. (chết em rồi cưng ới =)))))

Sau đó hai đứa đứng đối diện nhau, Quý Gia Hoành muốn trực tiếp nhào tới, nhưng bởi vì hai bên quen biết, cảm thấy có chút xấu hổ.

Vẫn là Vương Hạo mở miệng trước: “Người nói muốn chơi trò gì?”

Tuy rằng ngày nào cũng chặn người, nhưng trước giờ Quý Gia Hoành chưa từng đắc thủ, cho nên hiện tại đối mặt với miếng thịt mỡ lớn, có điểm không biết xuống tay từ đâu.

Vương Hạo cười khẩy nhìn hấn, biểu tình mang theo khinh miệt, bộ dạng vừa vô lại vừa căm dỗ.

“Nga! Nga!” Quý Gia Hoành mắt cũng đứng tròng lòn, kích động kéo khóa quần jeans, lại luống cuống tay chân tụt quần lót, sau đó uốn hạ thân ra phía trước: “Vây, vây người vuốt nó cho ta đi.”

Vương Hạo đắm đắm nhìn chỗ ấy của Quý Gia Hoành, ánh mắt khê biến: “Vuốt?”

Quý Gia Hoành đã hưng phấn đến mặt đều đỏ ửng, thở hổn hển liên tục gật đầu.

Đường cong bên khóe miệng Vương Hạo dường như càng sâu thêm: “Vuốt...” Sau đó thực sự vươn tay vuốt thứ kia của hấn.

Quý Gia Hoành bắt đầu cảm nhận khoái cảm như điện giật.

Vương Hạo hỏi: “Sướng không?”

Quý Gia Hoành nhắm mắt, cực kỳ hưởng thụ hừ hừ trong mũi nói: “Cũng được... ân ân... Ngươi nhẹ chút....”

Vương Hạo cười nhạo một tiếng, động tác trên tay vẫn không ngừng.

Vuốt thêm vài cái, Quý Gia Hoành bỗng nhiên đánh hơi ra mùi bất ổn, nơi bị người nắm giữ cảm giác có chút kỳ quái rất khó nói, cúi đầu nhìn, trên phân thân mình không biết từ lúc nào đã dính một vật thể dạng keo dán màu xanh, lại ngẩng đầu nhìn Vương Hạo, kẹo cao su trong miệng hắn đã không thấy đâu!

“Còn sướng không?” Vương Hạo cười hỏi.

Biến cố quá đột ngột, Quý Gia Hoành không khỏi kinh hoảng, trợn mắt há mồm: “Ngươi... Ngươi...”

Không đợi Quý Gia Hoành nói hết câu, Vương Hạo đã trở mặt, nắm đấm thay phiên nhau nện tới tấp: “Vuốt! Vuốt! Vuốt đại gia ngươi!” Vương Hạo vừa mắng vừa ấn đầu hắn xuống, đánh cho hắn tối tăm mặt mày: “Mẹ nó, trêu chọc anh em của ta hả! Để lão tử chơi với kê kê của ngươi! Ta X mười tám đời tổ tông ngươi! Vương bát đản! Đi theo ngươi? Ta làm đến bà nội ngươi cũng không nhìn ra ngươi! Ta thao! Hôm nay không phệ ngươi lão tử sẽ viết ngược lại chữ Vương!”

Vương Hạo hạ thủ không chút lưu tình, chiêu chiêu công kích yếu hại. Quý Gia Hoành lớn như vậy còn chưa bị đòn đau như thế, nháy mắt đã mặt mũi bầm dập, muốn chạy, quần trong quần ngoài đều treo nơi đầu gối, muốn đánh trả, đừng nói từ nhỏ được nuông chiều khí lực kém Vương Hạo, cho dù mạnh hơn, hắn vừa có động thái phản kích, Vương Hạo liền giẫm lên mệnh căn của hắn, bao nhiêu phản kháng đều bị bóp chết từ trong trứng nước.

Đến từng tuổi này, Quý Gia Hoành mới lần đầu tiên thể hội cái gì gọi là khóc không ra nước mắt, cái gì gọi là kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay, Vương Hạo thượng cẳng chân hạ cẳng tay, mưa quyền rơi trên da thịt, cuối cùng Quý Gia Hoành chỉ biết che hạ thân cuộn thành một đoàn vừa khóc thét vừa lăn lộn dưới đất, nỗ lực đem mọi công kích phân tán đến phần lưng tương đối cứng cáp.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn rất đau.

Quý Gia Hoành nước mắt nước mũi tèm lem cũng không rảnh lau, ôm mặt tru lên, thanh âm thảm thiết không gì bằng, đáng tiếc nơi này là ngõ vắng do chính hắn cố ý tìm, trước đó đã kiểm tra địa thế vài lần, Quý Gia Hoành trong lòng hiểu rõ nhất — cho dù lúc này có gào đến rách cổ họng cũng không ai đến.

Vương Hạo hì hục đánh xong, vừa phui tay vừa đạp hắn mấy cước, phun một bãi nước bọt xuống đất, dùng mu bàn tay quẹt quẹt mũi: “Sau này đừng để ta thấy mặt ngươi! Bằng không lão tử thấy ngươi lần nào đánh lần đó!”

Đợi tiếng bước chân của Vương Hạo xa dần, Quý Gia Hoành mới từ từ ngẩng đầu, buông hai tay vẫn đang che khu hạ bộ, kẹo cao su dính giữa tay và tính khí, Quý Gia Hoành đưa tay lên mũi ngửi ngửi.

Chewing gum BiBaBu siêu dẻo hương dưa Hami — đặc biệt dính.

Quý Gia Hoành một lần nữa lệ rơi đầy mặt.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Nghe Điện Trung nhắc tới Vương Hạo, Quý Gia Hoành trong lòng như nổi mụn nhọt, lúc lái xe về nhà có chút lơ đãng suýt nữa tông phải người ta, thò đầu mắng người qua đường không có mắt, về đến nhà vẫn ôm một bụng tức giận.

Tiếng nhạc thanh thuần phát ra từ giàn loa, trên bàn đặt một ly capuchino chế từ hạt cà phê Mexico cao cấp, Quý Gia Hoành theo thường lệ ngồi vào sô pha da thật trong phòng khách, xuyên qua khung cửa sổ Pháp nhìn cảnh đêm phồn hoa của đô thị.

Bầu không khí vẫn ưu nhã như trước, nhưng hôm nay lại có chút không thoải mái, cà phê hương nồng tựa hồ trở nên ngọt ngấy, có điểm giống... mùi dưa Hami.

Đại não Quý Gia Hoành tự động triển khai, quả thực như không chịu khống chế, hồi tưởng về ân oán trong quá khứ với Vương Hạo.

Lúc đó Quý Gia Hoành mặt sưng phù như bị tai nạn giao thông mấy hôm liền không ra khỏi cửa, lại bởi vì quá mất thể diện, tròn một tháng không hề liên lạc với bọn Điền Trung.

Tuy bị Quý mama truy hỏi làm sao bị thương Quý Gia Hoành chột dạ không dám nói, nhưng cơn tức này ngày nào không nhỏ ra buổi tối không sao ngủ ngon được.

Một tháng đó mỗi lần soi gương, hoặc ngủ thấy mùi dưa Hami thoang thoảng trên quần lót, Quý Gia Hoành lửa giận càng bốc hừng hực.

Lần trước là bởi vì nhược điểm bị kẻ địch tập kích phủ đầu, lại thêm nhân tố khách quan ảnh hưởng là quần cởi hết phân nửa, bằng không thành nhãi kia làm sao đánh thắng được mình.

Quý Gia Hoành càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng uất ức.

Bắt Vương Hạo trước, sau đó đánh hấn! Đập hấn! Lãng nhục hấn! Để hấn khóc lóc ôm chân mình kêu gào chinh phục!

Cơ hội rất nhanh đã tới, hôm nọ mẹ Quý Gia Hoành đi công tác, mẹ Vương Hạo ra ngoài chơi mặt chược, sắp đến mười hai giờ bỗng nhiên có người gõ cửa, Vương Hạo ở bên ngoài gọi: “Dì ơi, mẹ con có ở trong nhà dì chơi mặt chược không?”

Quý Gia Hoành cách cánh cửa chống trộm cười đến khoái trá. Đây gọi là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại chui đầu vào.

Quý Gia Hoành vặn mở cửa, cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh: “Người vào đi.”

Vương Hạo thấy hấn hai mắt phát sáng liền cảm thấy có chút không ổn, lại nghiêng tai nghe ngóng, bên trong không có tiếng đánh mặt chược, nói: “Mẹ ta không có ở đây, ta đi nhà dì Triệu tìm.”

“Có có, bọn họ mới nghỉ, đang ở trong phòng tán gẫu.” Mắt thấy con mời đến tay lại muốn bay mất, Quý Gia Hoành nóng nảy: “Người vào trong xem là biết.”

Vương Hạo bán tín bán nghi liếc nhìn hấn, bước vào nhà.

Quý Gia Hoành lặng lẽ khóa trái cửa.

Vừa nhìn thấy phòng khách trống không Vương Hạo liền biết mình bị lừa, nhưng còn chưa kịp xoay người bỗng nhiên bị đẩy ngã xuống sofa, may là Vương Hạo vẫn luôn duy trì cảnh giác, phản ứng tương đối nhanh, ở trên sofa loạng choạng trở mình một cái liền bật dậy, nhưng dù như thế, trên người cũng đã trúng mấy quyền.

Vương Hạo tức giận, dùng tay chặn nắm đấm của Quý Gia Hoành, rống: “Người làm cái quái gì vậy?”

“Làm gì à?” Nắm tay còn lại của Quý Gia Hoành vung tới, hấn thuận miệng nói tiếp: “Lão tử làm người!”

Nếu xét thể lực, Vương Hạo lúc đó vẫn có chút thua kém Quý Gia Hoành, nhưng một câu “làm người” hèn mọn cực điểm, ảnh hưởng đến tự tôn của nam nhi này thoáng chốc đã châm ngòi tiểu vũ trụ của Vương Hạo.

Vương Hạo ngẩng đầu, ánh mắt dày đặc ác ý: “Có gan lặp lại lần nữa?”

“Nói gì!” Quý Gia Hoành không biết tốt xấu lặp lại, “Lão tử chính là muốn làm người thì đã sao! Đánh chết người!”

Vương Hạo thực sự nổi giận.

Quý Gia Hoành biết ngoài miệng tiện nghi không phải dễ dàng chiếm thể thượng phong, nhưng thắng làm vua thua làm giặc, mình cao hơn mạnh hơn Vương Hạo, cho dù ngoài miệng đùa giỡn lưu manh, có thể thắng Vương Hạo hấn cũng chẳng làm gì được mình.

Nhưng Quý Gia Hoành không biết đánh nhau là một kỹ năng sống, không chỉ dựa vào khí lực.

Quý Gia Hoành càng không biết, Vương Hạo ngày đó có thể dùng cảm che chở cho nam sinh kia, là bởi vì hắn là “lão đại” một băng nhóm trong trường.

Kể được tôn làm lão đại, đương nhiên không phải chỉ là gọi suông, bất luận lão đại ở nơi nào, đều có điểm mạnh hơn người thường —— cho dù là tiểu bang phái của nam sinh trung học ấu trĩ.

Vương Hạo một tay bắt lấy nắm đấm của Quý Gia Hoành, cổ tay vừa lật, đã vịn cánh tay kia ra sau lưng Quý Gia Hoành, sau đó nhoài người về phía trước, cưỡi lên Quý Gia Hoành, dùng thân thể đè hai chân không ngừng giãy dụa của hắn, gắt gao ấn hắn xuống sô pha.

Quý Gia Hoành cánh tay tê rần, nháy mắt mất sức chiến đấu, trong miệng chửi rủa thô tục, cánh tay không bị khống chế vẫn liên tục vùng vẫy.

Vương Hạo tóm luôn cánh tay còn lại kia vịn ra sau, dùng tay trái giữ chặt, tay phải bấu cổ Quý Gia Hoành.

“Người con mẹ nó nói cái gì?” Vương Hạo áp sát gương mặt Quý Gia Hoành, tàn bạo hỏi: “Có gan lặp lại lần nữa?”

Quý Gia Hoành tay bị Vương Hạo kiềm chế vô pháp phản kích, trong lòng ghen khuất, một câu mắng sấp ra khỏi miệng, Vương Hạo liền tiếp thêm sức vào bàn tay vịn cánh tay hắn, hai chữ mẹ nó nháy mắt biến thành ây da ây da kêu thảm.

Vương Hạo muốn đánh hắn, lại sợ mẹ hắn với mẹ mình đột nhiên trở về, một bên do dự có nên đánh hắn hay không một bên thấp giọng nói: “Câm miệng! Không được la!”

Thức thời là trang tuần kiệt, Quý Gia Hoành rất sáng suốt ngậm miệng lại. Bất quá miệng dù ngậm, đầu óc vẫn không ngừng vận động.

Tư thế hiện tại trong mắt Quý Gia Hoành phi thường ám muội, nhìn Vương Hạo đang ngồi trên thân áp chế mình, Quý Gia Hoành bỗng nhiên nghĩ đến ba chữ —— Thế cưỡi ngựa!

Sắc tâm vừa sinh, lại thấy Vương Hạo trên trán bởi vì vừa rồi giằng co mà toát ra một lớp mồ hôi, và bởi vì vịn cánh tay dài ấn mình xuống, áo thun giật lên để lộ da thịt phần bụng, cảm giác liền không còn đơn thuần nữa.

Nếu như bạn có một đôi mắt sắc tình, thì mọi thứ bạn nhìn, đều sẽ trở nên sắc tình.

Vận động có thể kích thích dục vọng, mà dục vọng có thể khiến người điên cuồng, câu này một chút cũng không sai, Quý Gia Hoành trong tình huống bình bại như núi đổ, mạng nhỏ như chỉ mảnh treo chuông, lại làm ra một hành vi thập phần không lý trí.

Hắn sờ mông Vương Hạo.

Chính xác mà nói, hai tay Quý Gia Hoành đều bị Vương Hạo chế ngự, nên không thể xem là sờ.

Chính xác hơn nữa là, phản ứng này Quý Gia Hoành cũng không thể tự mình kiểm soát, mà là phản ứng bản năng của con trai dưới loại điều kiện nào đó.

Hắn cương rồi. Chỗ ấy rất hèn mọn chột chột mông Vương Hạo.

Lửa giận của Vương Hạo chính ngay thời khắc đó bùng nổ.

Ta X, hạng người này, không chính chết hắn thì thật có lỗi với chính mình!

Vương Hạo nghĩ đánh chết hắn là quá tiện nghi cho hắn, tay phải thuận tiện cầm con dao đặt sẵn trong giỏ trái cây bên cạnh bàn, kề ngay cái lưỡi nhỏ trên đũng quần của Quý Gia Hoành, cười lạnh: “Thứ này mọc trên người người thật đáng tiếc, cắt đi hén?”

Kỳ thực Quý Gia Hoành vừa có phản ứng liền biết không xong rồi, dám vuốt mông lão hổ Vương Hạo sắp phát hỏa, bất quá lúc này Quý Gia Hoành vẫn còn mang theo chút ngạo khí, tiếp lời rống: “Cắt con khỉ, người dám?”

Vương Hạo cười khẩy, một tay dựng cán dao, mũi dao chĩa thẳng hạ thân Quý Gia Hoàn: “Người thử xem ta có dám không!”

Dao rất sắc, mũi nhọn xuyên qua lớp quần ngoài thấu luôn lớp quần lót trực tiếp chào hỏi mệnh căn của Quý Gia Hoàn, lạnh lẽo.

Quý Gia Hoàn hoảng sợ, hẳn nghĩ Vương Hạo có thể sẽ làm thật, xem đi xem đi, Vương Hạo mới lớn được bao nhiêu, hẳn biết cái gì? Hắn có hiểu thứ hắn muốn cắt đối với đàn ông quan trọng biết nhường nào không? Trên báo nói thiếu niên ở tuổi này đáng sợ nhất, đang độ dậy thì, mình nghĩ không ra hắn muốn cái gì, khả năng phạm tội cực cao, hơn nữa chưa đủ tuổi, giết người cũng không bị phán tử hình!

Giết người còn không bị phán tử hình, huống hồ chỉ cắt một cái kê kê, nói không chừng hắn cũng chưa ý thức được cắt kê kê của người khác là hành vi phạm pháp!

Vừa nghĩ đến đó, Quý Gia Hoàn bắt đầu run rẩy, hẳn cảm thấy toàn thân đều không còn tri giác, chỉ có phía dưới, rất đau, rất lạnh, giống như đã bị người rạch một nhát.

Vương Hạo nói: “Nhìn đủ chưa, hôm nay ta sẽ giúp người cắt nó!” Sau đó vung tay, con dao đâm xuống thật mạnh.

Quý Gia Hoàn nhắm chặt hai mắt, bỗng cảm thấy hạ thân đau đớn sau đó một mảnh ướt át “Ngao a a a a!” gào khóc: “Người người... người không thể như vậy a a a a, đây là phạm pháp a a a a!”

Quý Gia Hoàn cảm thấy cả thế giới đều đen tối, thôi rồi thôi rồi, chỗ đó không còn nữa... không còn nữa... không còn nữa...

Quý Gia Hoàn âm ỉ nửa ngày, đối phương cũng không có động tĩnh, đột nhiên trên người nhẹ hẫng, liền nghe thấy tiếng của Vương Hạo: “Người quá không có tiền đồ, cứ nhiên tè ra quần!”

Quý Gia Hoàn mở đôi mắt bị nước mắt bao phủ, vội vã ngồi dậy, phản ứng đầu tiên là mò hạ thân của mình, sờ tới sờ lui, hình như bộ phận đó không thiếu gì cả, đến da cũng không tróc một miếng.

Dịch thể ướt sũng kia, tự nhiên cũng không phải máu.

“Ta chỉ dùng cán dao bổ xuống.” Vương Hạo vẻ mặt chán ghét nhìn hắn, cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, mình vốn là tức giận muốn hù dọa giáo huấn Quý Gia Hoàn một chút, ai ngờ gia hỏa kia cứ nhiên nhất gan đến như vậy.

Quý Gia Hoàn yên tâm, nhưng vừa rồi sợ đến một tia khí lực cũng không còn, vừa mất mặt vừa phẫn nộ, há mồm liên mắng: “Ta tha...” Mắng được nửa đường, thấy sắc mặt Vương Hạo lại biến, hai chữ sau vội nuốt vào trong bụng.

Vương Hạo cau mày nhìn Quý Gia Hoàn, không biết đang nghĩ gì.

Quý Gia Hoàn bị hắn nhìn chằm chằm, mặt đầy nước mắt, không dám nhúc nhích.

Vương Hạo nói: “Người đi thay quần đi, gớm chết được.”

Quý Gia Hoàn đáp một tiếng, nhưng hai chân vẫn sợ đến nhũn ra, bất động tại chỗ.

Vương Hạo nhìn hắn, cười nhạt một tiếng không rõ ý nghĩa, bỗng nhiên bước qua kéo cánh tay Quý Gia Hoàn. Quý Gia Hoàn rùng mình, giây dựa muốn rút tay lại: “Người người người... lại muốn làm gì?”

“Vớ vẩn!” Vương Hạo nói, “Ta không đỡ người người đứng lên được sao?”

Vương Hạo tay kia còn cầm dao quên bỏ xuống, Quý Gia Hoàn cũng không dám phản bác, run cầm cập mặc hắn lôi đi.

“Người nghe cho kỹ,” Vương Hạo nói với Quý Gia Hoàn, “Sau này không được chạy tới trường ta gây rối! Bằng không ta thấy người một lần thì đánh người một lần!”

Quý Gia Hoàn không hé răng.

Vương Hạo lạnh lùng nói: “Nghe rõ chưa!”

Quý Gia Hoành run bắn cả người, gật đầu như già tởi, thanh âm còn mang theo nức nở: “Nghe rõ nghe rõ, ta biết rồi, được chưa?”

Không biết là sợ thật hay là vì bị nắm thóp lớn già đầu còn vãi ra quần, từ đó về sau, Quý Gia Hoành học ngoan, ngay cả khi đi dạo với mẹ, cũng đi vòng tránh trường học của Vương Hạo. Độ nhạy cảm đối với Vương Hạo cũng dần dần tăng lên, giống như trên người trang bị radar dò tìm vô hạn, trong đám người rất xa cũng có thể liếc mắt nhìn thấy Vương Hạo, sau đó chăm chú quan sát động thái của địch mà nhanh chóng chạy vòng đường khác.

Chuyện cũ uất ức này đã sớm bị Quý Gia Hoành cố gắng quên đi, tối nay nhưng một mạch nhớ lại tất cả, như có cơn tức đè nên ***g ngực, càng nghĩ càng phát hỏa, nằm trên giường lăn qua lộn lại không tài nào vào giấc ngủ.

Trần trọc đến khoảng ba giờ, Quý Gia Hoành rốt cuộc nằm không được nữa, từ trên giường xoay người xuống, lục tẩm danh thiếp của Chu Lượng trong túi áo, cầm điện thoại bấm dãy số bên trên.

Nhạc chờ vang lên hồi lâu bên kia mới có người tiếp máy, thanh âm ngái ngủ: “Ai vậy?”

“Tôi, Quý Gia Hoành.” Quý Gia Hoành nói: “Nhạc hội của thành phố N tôi nhận.”

Bên kia “Hả?” một tiếng, rồi im bặt.

Quý Gia Hoành nói: “Các người có mở hay không? Không mở tôi đi tìm mối khác.”

Bên kia lập tức tỉnh táo, liên thanh đáp: “Mở! Mở!... Bất quá Quý tiên sinh, anh xem, chúng ta ký hợp đồng trước có phải tốt hơn không?”

“Hợp đồng?” Quý Gia Hoành nói: “Đương nhiên phải ký, con người tôi xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, sẽ không nuốt lời, được rồi, ngày mai anh đến công ty tôi ký hợp đồng, quyết định vậy đi.”

Cúp máy, Quý Gia Hoành thở dài thườn thượt.

Tiểu tử Vương Hạo đó không biết đã trở thành dạng gì, nhưng khẳng định không giống mình bây giờ hờ hững gọi gió, nghe Diên Trung nói Vương Hạo còn chơi trong một ban nhạc, thầm nghĩ, mình có thể tiếp tục đùa rỗi.

Quý Gia Hoành nhiệt huyết dâng trào, Vương Hạo ơi Vương Hạo, ta hiện tại đã không như xưa, Quý Gia Hoành bây giờ đã không còn là Quý Gia Hoành trước đây nữa, người đợi đấy, quá khứ khuất nhục lần này ta sẽ rửa sạch một lượt!

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Trung tuần tháng chín, thành phố N diễn ra rất nhiều đại nhạc hội cùng các chương trình văn nghệ lớn nhỏ, quán bar nơi Vương Hạo làm việc cũng nhân cơ hội này nhanh tay tổ chức hoạt động Kim Thu Cường Hoan, mời các ban nhạc thành phố N đến biểu diễn.

Đã có ban nhạc ông chủ đặc biệt mời tới, ban nhạc thường diễn ở đây liền được nhàn rỗi, đám người Vương Hạo không có việc gì làm, đơn giản mỗi tối vẫn theo lệ tụ tập trong quán bar nghe thử ban nhạc khác biểu diễn, sẵn tiện giao lưu một chút.

Vương Hạo phi thường hài lòng với cuộc sống hiện tại, đại học chính là thiên đường, dựa vào sở thích đàn ghita kiếm chút tiền, cúp tiết, tán gái, nếu như có thêm một cô bồ nữa thì nhân sinh hoàn mỹ.

Không thích ở ký túc xá gò bó tự do, Vương Hạo cùng Lưu Huy hát chính trong nhóm thuê một căn hộ bên ngoài, một phòng khách hai phòng ngủ, đầy đủ tiện nghi, thoải mái hơn nhiều so với ký túc xá.

Vốn dĩ mọi chuyện êm đẹp, kết quả sau vài tháng mọi người đã thân nhau, Lưu Huy lại khai thật với các thành viên còn lại trong ban nhạc, hẳn là đồng tính luyến ái, thích nam.

Vương Hạo nhìn trái nhìn phải, đều cảm thấy Lưu Huy là một người rất bình thường. Không giống đồng tính luyến ái a!

Nhắc đến đồng tính luyến ái, Vương Hạo cũng không phải chưa từng gặp qua, chung cư lúc trước của hắn có một đứa, hình như tên là Quý gì đó? Hơi biến thái, lúc ấy còn bị mình giáo huấn một trận.

Rất may Lưu Huy đi theo con đường chính đạo, không bao giờ dẫn những kẻ loạn thất bát tao về. Con người Vương Hạo vốn phóng khoáng, qua một thời gian cũng giống như các thành viên khác trong ban nhạc, không để tâm đến nữa.

Sau đó Lưu Huy từ cổng trường nhặt về một thiếu niên toàn thân ướt sũng tên Trương Tiểu Dã, rồi bận rộn chăm nom như bảo mẫu, Vương Hạo nhìn ra chút ý tứ bên trong.

Xem ánh mắt tiểu gia hỏa kia nhìn Lưu Huy đi, ái chà... Cuối cùng còn thi đỗ đại học, mục đích thế nào người sáng mắt đều thấy rõ.

Vương Hạo khá thích Trương Tiểu Dã, loại tính cách hẹp hòi ra mặt cùng ngang bướng nghĩ gì nói đó rất hợp gu mình.

Quan trọng hơn là, Vương Hạo cảm thấy lớp Trương Tiểu Dã có vài cô em xinh đẹp.

Ban nhạc mời đến hôm nay có chút danh tiếng, quán bar vốn không lớn liền chật ních người, chen chúc nhau, nhiệt khí sục sôi, tay hát chính vẫn đang trình chất giọng khàn khàn đốt cháy bầu không khí, nghe nói đây là ca khúc thành danh của bọn họ, Vương Hạo vểnh tai nghe nửa ngày, tuyệt nhiên không nghe ra được có điểm gì đặc biệt, ca từ thì vô văn hóa, nguyên bài chỉ xào đi xào lại mấy câu đang gào kia.

“Có chút tiếng tăm cũng tốt chứ nhỉ.” Tay trống Triệu Thuận cảm khái.

“Mấy hôm nay nghe nhiều, thấy kỹ xảo mọi người không chênh lệch nhau lắm.” Vương Hạo nói, “Nhưng chẳng có mấy giọng hát hay hơn Huy tũ.”

“Ca khúc chúng ta viết còn dễ nghe hơn bọn họ.” Tay đánh keyboard Triệu Đức Đông nói, “Nhưng biết làm sao được, chúng ta rúc ở cái xó này, ngay cả một mảnh cơ hội cũng không có.”

Triệu Thuận gật đầu: “Phải đó, ban nhạc này số đỏ, gặp được Quý Gia Hoành, bằng không tầm thường như thế sao nổi đến vậy.”

Quý Gia Hoành? Vương Hạo cảm thấy cái tên này có chút quen tai, nghĩ kỹ lại, còn không phải là tên hồn đản hàng xóm đó sao? Kinh ngạc quay đầu hỏi: “Quý Gia Hoành nào?”

“Quý Gia Hoành, là người đại diện của bọn họ, rất biết lăng xê, nhân duyên cũng rộng, danh tiếng vang dội, bất quá nghe nói hần tra lắm.” Triệu Thuận vươn tay chỉ phòng VIP, “Đấy, hôm nay hần cũng đến, đang ngồi trong kia.”

Vương Hạo cảm thấy Quý Gia Hoành mà hần nói cùng với Quý Gia Hoành mà bọn Triệu Thuận nói chưa hẳn là cùng một người, nhưng nghe Triệu Thuận bảo người kia rất tra, lại cảm thấy có điểm giống, vì vậy ngóng cổ nhìn phía phòng VIP.

Triệu Đức Đông vỗ vai Vương Hạo: “Được rồi, đừng nhìn nữa, không nhờ cậy được gì đâu, dạo này ban nhạc chạy theo đuôi hần nhiều vô số, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái, cậu nếu ở thành phố B chịu khó phấn đấu nói không chừng sẽ được nổi, còn ban nhạc cây nhà lá vườn như chúng ta, người ta đời nào ngó ngang tới.”

Vương Hạo ngẫm lại thấy cũng phải, cứ coi như là Quý Gia Hoành mà hần nghĩ đi, hôm nay đại lộ thiên thanh mỗi người một hưởng không ai cản trở ai, cho dù hần đường quan rộng mở cũng chẳng có xu nào liên quan đến mình.

Vương Hạo đương nhiên không ngờ rằng Quý Gia Hoành ngàn dặm xa xôi từ thành phố B bay đến thành phố N là vì hần, càng không biết Quý Gia Hoành phí bao nhiêu công sức mới tra ra được quán bar mà ban nhạc bọn họ thường diễn ở chỗ nào.

Nếu là bình thường, loại quán bar hạng bét này, Quý Gia Hoành liếc cũng lười liếc một cái, cho dù hôm nay có đến, cũng làm mặt lạnh thờ ơ, ông chủ quán bar thuốc tốt rượu ngon hầu hạ cũng không thấy biểu tình

hắn chuyển biến tốt, Chu Lượng đi cùng lần này nhanh trí, quay sang nói với ông chủ: “Nhìn một đám đàn ông chán quá.”

Ông chủ hiểu ý: “Vậy tôi gọi vài cô đến khuấy động không khí.”

Quý Gia Hoành mỉm cười, thông thả nói: “Ừm, cũng được, các người cứ chơi đi.”

Chu Lượng chợt nhớ tới lời những người bên ngoài văn phòng của Quý Gia Hoành, thấp giọng căn dặn: “Tìm thêm vài ‘thiếu gia’ đến đây nữa.”

Đội trong phòng đầy oanh oanh yến yến, không khí tự nhiên náo nhiệt hẳn, Quý Gia Hoành trên mặt rất cuộc cũng lộ một nụ cười.

Tiểu ‘thiếu gia’ ngồi bên cạnh Quý Gia Hoành rất thanh tú, cũng rất ngoan ngoãn, nhanh chóng nhận biết ai là nhân vật trung tâm ở đây, vừa mời rượu Quý Gia Hoành đồng thời còn làm vài động tác thân mật, thấy đối phương không phản cảm, trong lòng càng hiểu thêm vài phần, động tác cũng càng bạo dạn, sau cùng thuận thế mời rượu kéo khóa quần âu của Quý Gia Hoành, luồn tay vào bên trong, hoạt động với biên độ nhỏ.

Thiếu gia kia vừa nhìn liền biết là người lão luyện, động tác rất nhuần nhuyễn, ánh đèn mờ ảo liên hợp với bàn trà che khuất, giúp hắn làm đến kín đáo bí mật.

Quý Gia Hoành một bên nói chuyện một bên hưởng thụ, bên tai toàn những lời nịnh hót, lại được thiếu gia kia hầu đến cả người khoan khoái, trong lòng tràn ngập một chữ phê, thoải mái dựa trên sofa mắt khép hờ nhìn ra bên ngoài.

Trùng hợp bên ngoài cũng có người nhìn vào, bốn mắt nhìn nhau, Quý Gia Hoành trong lòng ầm một tiếng, hai mắt lim dim đột nhiên mở to.

Vương Hạo đi vệ sinh, lúc ngang qua phòng VIP, vô thức nhìn vào bên trong.

Toàn quán bar chỉ có một gian phòng VIP này, dùng thủy tinh đặc chế, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài không nhìn thấy bên trong, đám người Vương Hạo nói chỗ này vừa nhìn liền biết là nơi *** uế, luôn gọi là “động ***”.

Nhìn thử, khẳng định không thấy được người bên trong, chỉ là động tác vô thức, Vương Hạo cũng không dừng lại, lững thững đi WC.

Người nhìn cái gì cũng không thấy, không cảm giác, nhưng trong phòng lại có người bị nhìn đến hồn vía lên mây.

Chỉ tội cho tiểu thiếu gia bên cạnh Quý Gia Hoành, nỗ lực nửa buổi trong tay, nháy mắt đổ sông đổ biển.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Tuy đã qua nhiều năm, nhưng Quý Gia Hoành liếc mắt liền nhận ra người nọ.

Khuôn mặt đó! Không sai, chính là khuôn mặt đó! Cho dù so với lúc nhỏ có dài hơn to hơn góc cạnh hơn nhưng cổ sát ý cùng khí thế vương bát đản trên khuôn mặt kia vẫn không thoát được cặp mắt đèn pin của kẻ thù!

Vương Hạo!

Kinh hoàng ngăn ngui qua đi, Quý Gia Hoành bốc hỏa, trong lòng sôi sục.

Đối với việc phục thù, Quý Gia Hoành thật ra đã lên kế hoạch hết sức tỉ mỉ.

Đội buổi biểu diễn kết thúc, dẫn theo ban nhạc OO, được đám người của chủ quán bar hộ tống xung quanh, ưu nhã từng bước đi đến trước mặt Vương Hạo.

Nhất định phải làm ra vẻ lơ đãng, lúc đảo mắt nhìn bốn phía quét qua bàn của bọn hắn, không thể trực tiếp dừng lại trước mặt Vương Hạo, phải lướt ngang qua, chừng hai ba bước là đủ, không nên quá nhiều, nhiều quá sẽ mất tự nhiên, sau đó quay đầu, giả vờ kinh ngạc nói: “A, đây còn không phải Vương Hạo sao?”

Gia hỏa kia xuất phát từ lòng tự trọng, ban đầu khẳng định sẽ giả ngu, không sao, lúc này ông chủ quán bar chắc chắn sẽ đứng ra, giới thiệu cho hắn biết mình là đại nhân vật, từ đầu đến, làm nghề gì, lợi hại thế nào, rồi giới thiệu tiếp từng người từng người bên cạnh với gia hỏa kia.

Sau đó mình phải dùng nụ cười ôn nhu nhất vô hại nhất, cười với hắn, khoan thai móc ví tiền trong túi ra —— nhất định phải nhớ để lộ một loạt Gold Card bên trong, sau đó mới rút danh thiếp, đưa cho hắn: “Dù sao cũng quen biết, có chuyện cứ tìm ta.”

Toàn bộ quá trình phải làm đến mây trôi nước chảy, không được có nửa điểm vấp vấp, phải chừng chặc, phải tiêu sái, phải phong độ, phải để người khác thấy Vương Hạo với mình bên bần bên hoa cách xa một trời một vực.

Sau đó, đợi ra khỏi quán bar không còn ai sẽ gọi điện kêu người tới đập hắn! Đánh hắn! Mẹ nó tuyệt đối phải đánh chết hắn! Đánh đến khi còn một hơi hấp hối thì mình sẽ từ trong bóng tối đi ra, đập đầu hắn hai cái, túm tóc hắn buộc hắn phải nói với mình: Xin lỗi anh Quý. Sau đó lấy tàn thuốc châm tay hắn! Bật hắn quỳ xuống liếm giày mình! Muốn ác bao nhiêu có bấy nhiêu! Không hành Vương Hạo đến chết thì không làm người!

Quý Gia Hoành một bên lặng lẽ hồi tưởng vài lần kế hoạch phục thù, một bên nốc rượu hết ly này đến ly khác, khó khăn lắm mới đề xuống tiếng tim nhảy thình thịch chấn đến lỗ tai phát đau.

Tiểu thiếu gia kia thấy hắn đã không còn hứng thú, chu đáo kéo lại khóa quần cho hắn, cầm ly mời hắn uống rượu.

Quý Gia Hoành đã có chút uống không vô, đẩy tiểu thiếu gia ra đi WC.

Quán bar tấp nập người, Quý Gia Hoành chen lấn nửa ngày mới chen vô được WC, vừa vào trong xem, da đầu nháy mắt tê dại.

Người mặc áo ba lỗ màu đen đứng trước bồn tiểu thứ hai bên phải, còn không phải là Vương Hạo?

Quý Gia Hoành vô thức muốn chạy ra ngoài, nhưng không kịp nữa, Vương Hạo đã giải quyết xong, xoay người đi về hướng này.

Nhìn gia hỏa kia từng bước tiến lại gần, đầu óc Quý Gia Hoành một mảnh hỗn độn, tình huống này đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu, nên nói gì bây giờ? Trùng hợp thật, người cũng đi WC, hay là, Vương Hạo ta hiện tại không còn như xưa người đợi đó cho ta?

Không đợi Quý Gia Hoành nghĩ xong, Vương Hạo đi đến trước mặt hắn, Quý Gia Hoành phát hiện mới vài năm không gặp, thay đổi không chỉ có mình.

Gia hỏa kia trưởng thành cao hơn mình! Hơn nữa còn rất cường tráng, áo ba lỗ bị mồ hôi thấm ướt, mơ hồ phác họa đường nét cơ bắp.

Quý Gia Hoành nuốt nước bọt, ***g ngực run rẩy lạnh toát, mắt thấy chạy không kịp, trên mặt cuống quýt nặn ra một nụ cười theo bản năng, thấp giọng nói: “Hi...hi...”

Nụ cười còn chưa hoàn toàn nở rộ, Vương Hạo đã lướt qua người hắn, đi đến lavabo bên kia rửa tay.

Ánh mắt cũng lướt qua người hắn, không hề dừng lại, tự nhiên như nhìn người xa lạ.

Không đúng! Hắn căn bản là xem mình như người qua đường!

Mình thì vừa liếc mắt liền nhận ra ngay gia hỏa này, nhưng bị kịch là, đối phương đã sớm quẳng mình lên chín tầng mây.

Quý Gia Hoành hóa đá, gian nan quay đầu trừng Vương Hạo.

Vương Hạo lúc rửa tay thông qua gương thấy có người đang nhìn mình, cũng không để ý, rửa tay xong người kia vẫn nhìn hắn chằm chằm, Vương Hạo nghi hoặc nhìn lại, là một tên mặt trắng phục trang đắt tiền, đeo

kính gọng mảnh màu vàng, thoát nhìn rất trẻ, nhưng không giống sinh viên, Vương Hạo cảm thấy người này quen quen, lại nghĩ không ra rốt cuộc là ai, cho nên cũng không nghĩ nữa, rửa tay xong liền đi ra ngoài, được hai bước, đột nhiên có người đuổi theo bắt lấy cánh tay hắn, quát: “Này! Người con mẹ nó quên thật sao!”

Vương Hạo quay đầu nhìn, người níu kéo hắn biểu tình trên mặt không rõ là thất vọng phần nộ hay oán hận ủy khuất, tóm lại là muôn hình vạn trạng biến hóa tới lui.

Biểu tình này khá quen thuộc, cái tên vừa rồi mọi người bàn luận dần nổi lên trong đầu Vương Hạo.

“Ta là Quý Gia Hoàn!” Gia hỏa kia có vẻ bị đả kích trầm trọng, ngữ khí chán nản nói.

Sự tình đã hoàn toàn phát triển vượt khỏi trừ tính của Quý Gia Hoàn, mà thằng nhãi Vương Hạo này nghe thấy đại danh của mình, cư nhiên chỉ đứng sững trong chốc lát: “Ồ, Quý Gia Hoàn? Người còn nhận ra ta sao?”

Quý Gia Hoàn nhướn miệng: “Đương, đương nhiên nhớ.”

Vương Hạo quan sát hắn từ trên xuống dưới: “Bây giờ cuộc sống không tệ a.”

Quý Gia Hoàn dùng ngón trỏ đẩy đẩy gọng kính, khiêm tốn nói: “Vẫn thế thôi, không đến nỗi.”

Vương Hạo nói: “Vậy thì tốt.” Sau đó sải chân định đi.

Quý Gia Hoàn tức giận, ta kháo người nán lại một chút nghe ta khoe khoang đắc ý vài câu sẽ chết sao! Vì vậy lần thứ hai kéo cánh tay Vương Hạo, tay kia thọc vào túi: “Nếu đã gặp mặt, ta cho người...”

Hắn vốn định nói cho người danh thiếp của ta, nhưng tay thò nửa đường mới sực nhớ, tấm danh thiếp chỉ chút chức vụ thoát nhìn rất oai phong ấy đang nằm trong ví tiền xếp đầy Gold Card, ví tiền ở trong áo vest, áo vest lại ở trong phòng VIP.

Vương Hạo rõ ràng chán ghét mình sắc mặt càng ngày càng âm trầm, mà Quý Gia Hoàn thoát nhìn bình tĩnh, nhưng trên trán đã toát mồ hôi, vừa gặp phải người này, mình liền trở nên xui xẻo như thế.

Mắt thấy Vương Hạo sắp mất hết kiên nhẫn, Quý Gia Hoàn đột nhiên nảy ra sáng kiến, từ túi quần sau móc một hộp thuốc lá, run lấy bầy rút một điếu đưa cho Vương Hạo, thuận tiện mở đầu câu chuyện: “Hiếm lắm mới được gặp nhau, chúng ta tâm sự chút đi.”

Vương Hạo trong lòng đã không thích gia hỏa này, cảm thấy không có gì để nói, chỉ nhìn điếu thuốc kia, không nhận.

Quý Gia Hoàn lại đẩy điếu thuốc về phía hắn: “Lấy đi mà.”

Vương Hạo rốt cuộc nhịn không được mỉm cười, nhận điếu thuốc, nói: “Được thôi, tâm sự thì tâm sự.”

Quý Gia Hoàn quay lại lấy áo vest, mười phút sau, hai người rốt cuộc tách khỏi đám đông, đến một quán cà phê nhỏ gần đó.

Nụ cười vừa rồi của Vương Hạo khiến Quý Gia Hoàn tâm can nhộn nhạo, đại não có một giây đứng máy.

“Người hiện tại công việc thế nào?” Vương Hạo dụi tro thuốc vào trong gạt tàn.

Quý Gia Hoàn nói: “Khá tốt.”

“Chứ không phải rất tốt sao?” Vương Hạo nói: “Những người được người dẫn dắt đều nổi đình đám.”

“Bình thường thôi bình thường thôi.” Quý Gia Hoàn bắt đầu âm thầm khoái trá, “Đều là lãng xê mà ra cả.”

“Gi, sao nói thế được.” Vương Hạo nhú mày, “Không có thực lực làm sao lãng xê cho nổi?”

“Chuyện này không quá liên quan đến thực lực,” Quý Gia Hoàn nói, “Kỹ thuật hóa trang hiện giờ, cho dù người là heo nái cũng có thể nhảy mắt biến thành Điều Thuyền, chất giọng như chiêng bị mẻ cũng có thể hát rock n roll, còn dở hơn nữa thì có hậu kỳ chế tác, chỉnh giọng lợi hại, lúc lãng xê thì nói là phong cách đặc trưng.”

Vương Hạo dần bị khơi gợi hứng thú, chăm chú nhìn Quý Gia Hoàn ý bảo hẳn tiếp tục.

Quý Gia Hoàn được khích lệ, lại huyền thuyên: “Giống như người ta đang lặn xê, bên ngoài thì bốc phét là tài nữ, tốt nghiệp thạc sĩ Kinh tế học đại học XXXX của Mỹ, là con nhà giàu, thực chất làm gì có, cô ta tốt nghiệp phổ thông liền lần lộn mưu sinh, căn hộ cao cấp gì đó đều là ảnh chụp nhà người khác, thư từ gì đó, đều là tìm người khác viết hộ. Nói cô ta năm nay 21, thật ra đã 25 rồi.”

Vương Hạo vỗ bàn, cười lớn.

Vì vậy Quý Gia Hoàn trong lòng càng sảng khoái, được nước nói tiếp: “Kỳ thực cách lặn xê đơn giản nhất, là tìm vài cư dân mạng, tung tin đồn về người trên các diễn đàn lớn, nói người hồi cấp ba hành vi tiêu cực, nhân phẩm có vấn đề, lên giường với đạo diễn, được bao dưỡng, có người chống lưng, sau đó thuê thêm vài người phản pháo bọn họ, cãi càn dữ dội hút càng nhiều người vào xem càng tốt, sau đó lại phát tán vài tấm ảnh tự sướng, thỉnh thoảng đập vài tin đồn loạn cào cào, ở hộp báo thì mắng chửi lộ mặt vân vân, đôi bên cứ thế lời qua tiếng lại là người có thể nổi tiếng rồi, nếu đã làm đến đây mà vẫn không nổi được thì rõ ràng là người quá vô dụng, công ty một cước đạp người đi cũng đáng.”

“Các người hủy hoại danh tiếng người ta còn đá đít người ta,” Vương Hạo nói: “Cách làm này cũng quá thất đức.”

“Ai... Kỳ thực ta cũng đặc biệt khinh thường cách làm này.” Quý Gia Hoàn nói dối không đỏ mặt, “Nghe nói các người cũng thành lập một ban nhạc, có hứng thú phát triển không?”

“Thôi đi,” Vương Hạo nói, “Phương thức của các người quá điên cuồng.”

Thế này đã gọi là điên cuồng? Quý Gia Hoàn nghĩ, đợi người lọt vào tay ta sẽ biết cái gì mới là điên cuồng. Đến chừng đó đã nhập môn, ký hợp đồng, lão tử còn không chơi chết người!

“Chúng ta là người chính phái, đương nhiên không học theo họ,” Quý Gia Hoàn nói bừa không cần chịu trách nhiệm, tiếp tục dụ dỗ, “Chúng ta dùng phương thức chính quy, làm đâu chắc đó.”

“Chuyện này...” Vương Hạo suy nghĩ một lát, tựa hồ có chút dao động.

Quý Gia Hoàn nói: “Nếu người có nhiệt huyết, ta có thể giúp các người.”

Vương Hạo do dự, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt, nhưng người trước mặt lại luôn khiến hắn cảm thấy có điểm không đáng tin.

Quý Gia Hoàn hô hấp như đình công, khẩn trương nhìn Vương Hạo.

“Thế này đi,” Vương Hạo nói, “Ta về thương lượng với bọn họ rồi trả lời người.”

“Được.” Quý Gia Hoàn thở phào nhẹ nhõm, “Vây hôm khác chúng ta liên lạc.”

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Không ngoài dự liệu của Quý Gia Hoàn, sáng hôm sau Vương Hạo gọi điện hẹn hẳn gặp mặt bàn chuyện, Quý Gia Hoàn sợ Vương Hạo đổi ý, liền liên thanh đáp ứng.

Cuộc hẹn sẽ diễn ra vào tối nay, sau khi định xong thời gian địa điểm cụ thể, Quý Gia Hoàn khư khư cầm điện thoại không dám cúp máy trước, đột nhiên nghe đầu bên kia Vương Hạo nói: “Quý Gia Hoàn, ta cảnh cáo trước, người không được có ý đồ xấu với anh em của ta, bằng không ta đánh người bán thân bất toại!”

Quý Gia Hoàn bên này rùng mình một cái, cười gượng nói: “Ta giống hạng người như vậy sao?”

Vương Hạo nói: “Rất giống.”

Quý Gia Hoàn một bụng tức không thể phát tiết suýt nữa chết nghẹn, trong lòng lớn tiếng kêu oan, gần đây mỗi ngày trong đầu toàn là kế hoạch phục thù, lấy đâu ra tinh lực có ý đồ xấu với người khác.

Nhưng đối phương buông lời đe dọa, ít nhiều đã khơi lên hồi ức thâm khi xưa.

Vương Hạo người này trước nay nói được làm được, giống như hồi đó, mình có vài bận không kịp tránh hấn, ở gần trường học của Vương Hạo lại gặp phải hấn, tên kia không nói hai lời nắm đấm vung qua, mấy lần đầu còn vừa đánh vừa tìm cơ nói ánh mắt mình nhìn người khác quá *** tà đầu tóc không gọn gàng cúc áo không cài hết, dần dà ngay cả tìm cơ cũng miễn đi, trực tiếp nói ta chính là thấy người chướng mắt đánh người người làm gì được ta.

Đại đa số thời gian là đánh đơn, nếu thêm bọn Điền Trung thì có thể phát triển thành đánh hội đồng, nhưng mặc kệ đánh đơn hay đánh hội đồng dường như đều không có gì khác biệt, bởi vì mình luôn bị đánh đến thê thảm.

Nhớ lại thôi đã cảm thấy toàn thân đau nhức.

Sắp đến giờ hẹn, Quý Gia Hoành kéo vali du lịch, lấy ra bộ âu phục, ăn diện chỉnh tề mới đi ra ngoài.

Hấn đến đúng lúc biểu diễn, ban nhạc bốn người của Vương Hạo đã sớm đợi ở đây, giới thiệu đôi câu họ liền lên sân khấu.

So với gã hát chính của ban nhạc OO tướng mạo thuộc loại hình dã thú hậu hiện đại trường phái nghệ thuật trừu tượng, hát chính Lưu Huy xét bề ngoài mà nói, rất khá.

Về phần chất giọng, Quý Gia Hoành vừa nghe vài nhịp đã bắt đầu phiêu, tính theo tiêu chuẩn năm sao, thanh âm này hiển nhiên đáng được ba sao trở lên.

Đủ từ tính, nếu ở trên giường kêu một tiếng nhất định sẽ thú vị lắm đây!

Quý Gia Hoành chống má thả ý ***, ngoài mặt vẫn rất đứng đắn.

Lưu Huy biểu diễn xong, nhảy xuống đài, hỏi Quý Gia Hoành: “Thế nào?”

Quý Gia Hoành nụ cười *** còn chưa kịp treo lên mặt, đã thấy Vương Hạo cũng đi tới, bao ý niệm tà ác lập tức biến mất.

“Rất ổn, rất ổn.” Quý Gia Hoành cười nói.

Vương Hạo hỏi: “So với ban nhạc gì đó của người khá hơn nhiều đấy chứ.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Quý Gia Hoành gật đầu: “So với bọn họ tất nhiên hay hơn nhiều.” Nhìn Vương Hạo, lại chỉ Lưu Huy, “Cậu này giọng hát không tồi, tay keyboard lẫn tay trống cũng rất có tiềm năng, đương nhiên, Vương Hạo người càng khó cần nói, hắc hắc, thực lực của người ta còn không biết sao. Các cậu nhất định có thể nổi tiếng, nhất định có thể nổi tiếng.”

Quý Gia Hoành cảm thấy mình nói chuyện chưa từng vấp vả như thế, phải nhìn sắc mặt Vương Hạo mà cân nhắc ngôn từ ngữ khí xu nịnh, không lâu sau mấy thằng gốc này đã bị mình khen đến ngất ngây cười ngố, nhưng Quý Gia Hoành sau lưng cũng toát mồ hôi, chỉ sợ mình nói sai câu nào, người bên cạnh sẽ lập tức trở mặt.

Chịu đựng một hồi những gì nên nói đều nói hết, Quý Gia Hoành rốt cuộc không nán thêm được nữa.

“Chà!” Quý Gia Hoành nhắc cổ tay, nhìn đồng hồ nói, “Bất tri bất giác đã đến giờ rồi! Tôi còn có hẹn công vụ với người khác.”

Mọi người đứng dậy tạm biệt, Quý Gia Hoành rất nhiệt tình bắt tay với họ: “Hôm khác gặp hôm khác gặp.” Sau đó quay đầu trưng một nụ cười tươi rồi lấy lòng Vương Hạo.

Vương Hạo nói: “Có việc thì người mau đi đi.”

Quý Gia Hoành lúc này mới thở phào như được phóng thích, vẫy tay chào mọi người, rồi tháo chạy như lửa bén mông.

Đương nhiên, đây không phải thua trận bỏ trốn, đây là đại trượng phu co được dãn được, đợi đến khi ký hợp đồng rồi, sẽ bóp đấm tiểu tử các người trong tay, hừ hừ.

Để ban nhạc OO kết thúc concert quay về trước, Quý Gia Hoàn xin nghỉ phép ở lại thành phố N dựng ngón tay đếm ngày, cuối cùng cũng đợi được cuộc gọi của Vương Hạo, nói muốn bàn tỉ mỉ hơn chuyện ban nhạc bọn họ.

Gặp mặt thế này, tất phải chú trọng, thân là đại nhân vật mà tới đúng giờ, sẽ không thể hiện được trình độ bận rộn cùng thân phận cao quý của mình.

Cho nên khi Quý Gia Hoàn lần thứ hai đến hẹn, cố tình đi muộn nửa tiếng.

Sắp đến quán bar lại sợ mình muộn Vương Hạo phát hỏa, xuống taxi, một đường chạy bước nhỏ, làm ra vẻ thờ hờn hể vội vàng đến cho kịp giờ.

Biểu diễn đã kết thúc, tại chỗ ngồi quen thuộc của ban nhạc, bốn người đang tán gẫu, Quý Gia Hoàn rút khăn tay, lau mồ hôi đi qua, người tên Triệu Thuận tinh mắt, dùng khuỷu tay thúc người bên cạnh, mấy người còn lại lúc này mới thấy Quý Gia Hoàn, vội đứng dậy nhường chỗ.

Trước mặt có bốn người, nhưng Quý Gia Hoàn nhìn trái nhìn phải, không thấy Vương Hạo.

“Vương Hạo đâu?” Quý Gia Hoàn hỏi, “Hắn hẹn tôi hôm nay đến mà?”

“Hắn hẹn anh hôm nay?” Triệu Thuận ơ một tiếng, “Vậy hắn còn chạy đi đâu?”

“Hắn không có ở đây?” Quý Gia Hoàn thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngẫm lại, hắn rõ ràng hẹn mình rồi mất tích, hại mình toi công chạy một đoạn đường, trong lòng có chút bực bội.

Lại có người bồi thêm một câu: “Hắn đi hẹn hò rồi.”

“Hẹn hò?” Quý Gia Hoàn trong lòng dịch chua bắt đầu dâng lên, khó miêu khó tả, hơn nữa vừa chạy đến cả người nóng bức, vội cởi áo vest, xắn tay áo sơ mi, mở vài nút áo, dựa vào sô pha bên tường cười lạnh, “Bộ dạng đáng sợ của hắn cũng có người thích sao?”

Lưu Huy hỏi: “Hay là để tôi gọi hắn về?”

Quý Gia Hoàn đột nhiên ngồi thẳng lưng lên: “Không cần không cần, chúng ta nói chuyện của chúng ta, mặc kệ hắn.”

Vài người bên kia trầm mặc một lúc, Lưu Huy tiên phong mở miệng hỏi: “Lần trước Quý tiên sinh đã nghe chúng tôi hát, cảm thấy thế nào?”

“Ha... Là chuyện này sao...” Quý Gia Hoàn trong lòng bắt đầu nhộn nhạo tâm kế, liếc mắt nhìn Lưu Huy, rút một điều thuốc từ trong ngực, kẹp giữa ngón tay, nhẹ nhàng lắc lắc, lập tức có người hiểu ý, cầm bật lửa bên cạnh châm cho hắn.

“Cậu biết đó, tôi ở trong giới giải trí cũng có chút danh tiếng.” Quý Gia Hoàn rót cuộc tìm lại được cảm giác, ngửa đầu, chậm rãi phả ra một vòng khói, nheo mắt, ngân giọng thông thả nói: “Thành phố B cũng là một khu vực năng động, những band tôi từng nghe qua cũng không ít, hạng nhất có, hạng hai lâu lâu tôi cũng nghe thử, hạng ba tôi hiếm khi nghe, càng không cần bàn đến hạng tám hạng chín trong quán bar nhỏ này như các cậu, à phải rồi, band các cậu có hiểu là gì không, nghĩa là ban nhạc ấy mà.”

Mặc cho những người bên kia thì thầm to nhỏ, Quý Gia Hoàn phả một làn khói thuốc ngay mặt Lưu Huy, tay cũng đập lên vai Lưu Huy: “Bất quá cũng không phải nói các cậu tuyệt đối không có chance, thanh niên trai tráng, tướng mạo lại nice, đây chính là vốn liếng a.” Vừa nói vừa dùng ngón tay ái muội lướt trên vai Lưu Huy, “Chỉ cần biết dụng tâm, tôi cũng nguyện ý nâng đỡ một phen.”

Lưu Huy đen mặt hất tay hắn.

Quý Gia Hoàn cũng không phật lòng, cong khóe miệng, người mới mà, ít nhiều cũng có chút xấu hổ. Đợi vào nghề rồi, làm vài lần sẽ quen, đến chừng đó mình có không muốn, người ta vẫn kiên quyết hiến thân.

Lại nghe thấy có người thấp giọng nói với người kế bên ông bầu mát tay gì đó, Quý Gia Hoàn trong lòng càng khoái trá, ho khan hai tiếng nói: “Thật ra trong tay tôi còn rất nhiều case, nếu không phải niệm tình tôi với Vương Hạo từng quen biết, hắn lại khổ sở van nài, lịch làm việc của tôi dày đặc như vậy, nếu là bình thường đã không quan tâm chạy đến đây, trước đó Join còn mời tôi dự party của anh ấy, Join các cậu biết

không? Là người vừa nhận giải Kim khúc lần trước, kỳ thực giải thưởng đáng lý phải trao cho một ngôi sao dưới quyền tôi, nhưng tôi với Join quan hệ tương đối tốt, nên cũng nhường hẳn.”

“Chu choa!” Có người tấm tắc hô lên, Quý Gia Hoành quay qua, là một tiểu tử chưa gặp bao giờ, đang cười toe nhìn mình hỏi: “Chú ơi chú giỏi tiếng Anh quá! Vậy chú có biết zhuangbility nghĩa là gì không?”(zhuangbi là pinyin của “trạng bức”, nghĩa là cố tỏ vẻ ta đây lợi hại, ghép vào suffix “-ility” để chỉ năng lực tỏ vẻ ta đây ^^)

Dù rằng trên lớp tiếng Anh của Quý Gia Hoành chưa từng đạt chuẩn, nhưng loại tiếng Anh quốc dân này vẫn hiểu được, đang định phát hỏa, lại thấy tiểu tử kia cười đến thanh thuần, trong lòng bỗng nhiên ngứa ngáy.

Vừa nhìn liền biết tiểu tử này chưa từng trải đời, thiên chân vô tà đều viết rõ trên mặt.

Tiểu nam sinh không hiểu thế sự này, không dã man như Vương Hạo, cũng không có lực sát thương, rất dễ dạy, là loại hình Quý Gia Hoành thích nhất.

Vì vậy Quý Gia Hoành cười niềm nở: “Hử, ban nhạc của các cậu còn một người nữa à? Lần trước sao tôi không thấy nhỉ.” Sau đó vươn tay kéo cánh tay thiếu niên: “Cậu tên gì?”

Thiếu niên kia nhìn bàn tay động chạm mình, nhú mày nói: “Chú có bệnh sao?”

Ấy du, Quý Gia Hoành càng hăng, mèo con mọc gai, tốt lắm, có chút dã tính thuần phục mới có cảm giác thành tựu, lên giường cũng đủ kích thích.

Hợp ý! Ta thích!

Quý Gia Hoành một phát kéo tiểu tử kia vào lòng: “Tôi đã nói rõ với các cậu rồi, làng giải trí không phải dễ lẫn lộn, các cậu cho rằng từng bước một bò lên trên thì có hiệu quả sao. Bao nhiêu người muốn lên giường tôi tôi còn lười nhìn tới, giờ nhìn trúng cậu là nể mặt cậu, sau này bảo đảm cậu một bước lên mây...”

Lời còn chưa dứt, đã bị người hất rượu đầy mặt.

Quý Gia Hoành vuốt mặt, đứng dậy mắng: “Người làm gì đó?!”

Cái lý không bị Lưu Huy ném xuống bàn: “Người tự mình cút hay muốn bị ta đánh đuổi?”

Xưa nay những người nhờ cậy hẳn có ai không sắc mặt hòa nhã tận tình hầu hạ, Quý Gia Hoành làm sao chịu được cơn tức này: “Người tưởng ta sợ người chắc! Là các người cầu ta!”

Lưu Huy một quyền hung hăng nện xuống bàn.

Quý Gia Hoành giận thật rồi, mẹ nó đám người chơi chung với Vương Hạo đúng là không có kẻ nào bình thường! Toàn một lũ lưu manh!

“Người tưởng ta sợ người sao! Đừng nghĩ rằng ta ở thành phố N thì không có thể lực!” Dịch bốn người mình chỉ có một, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, Quý Gia Hoành vợ lấy áo vest chạy ra ngoài, “Cho dù ta cường gian hết các người, bắt quay GV chụp ảnh nóng cũng không ai dám làm gì ta, các người tin không?”

“Cút!!!” Lưu Huy ném cả chai rượu tới.

“Các người đợi đó, người của ta sẽ đến ngay lập tức.” Quý Gia Hoành chạy ra khỏi cửa quán bar, vẫn không cam lòng la lớn, “Ta với các người chưa xong đâu.”

Lại chạy một mạch thật xa, thấy mấy người kia không đuổi theo, Quý Gia Hoành dừng lại, trong lòng ghen ghét muốn chết.

Vương Hạo một mình người khi dễ ta thì thôi đi, bây giờ triệu tập nguyên ban nhạc leo lên đầu ta, bộ Quý Gia Hoành ta dăng đến cửa cho các người khi dễ sao!

Người bắt nạt với ta, thì đừng trách ta bắt nạt với các người!

Quý Gia Hoành lấy điện thoại ra, gọi điện cho cậu.

Cậu của Quý Gia Hoành từ nhỏ đã thương hẳn, bằng không Quý Gia Hoành cũng sẽ không xưng bá một phương như vậy.

Cũng không biết cậu dùng cách gì, một giờ sau, Quý Gia Hoành trốn ở gần quán bar nhìn thấy đám gia hỏa kia mặt mày ủ dột xách đồ đi ra.

Quý Gia Hoành cuồng tiểu một tràng, đột nhiên lại nghĩ, hôm nay hẳn xem như đã kết oán với bạn của Vương Hạo, đợi khi Vương Hạo biết chuyện, hẳn có chín cái mạng cũng không đủ cho tên điên kia đánh.

Nếu như đã vậy, chi bằng chơi đến cùng, tiên hạ thủ vi cường.

Thông thường nhân vật có chút thân phận sẽ thích tìm các ngôi sao nhỏ uống rượu ve vãn tình tứ, cho nên Quý Gia Hoành bản thân cũng quen biết vài người đặc biệt, loại chuyện này đương nhiên không thể làm phiền đến đại BOSS, trực tiếp gọi tiểu lâu la là được.

“A lô, Cường tử phải không?” Đang nói, cảm thấy sau lưng có người đi theo, quay đầu nhìn, lại không phát hiện bóng người nào, Quý Gia Hoành vừa đi vừa nói tiếp, “...Đúng đúng đúng, tôi đang ở thành phố N... Tôi nói chú này, chú giúp tôi một việc nhé... đúng đúng, chú sai vài anh em đánh hộ tôi mấy người, gần đại học N ấy, gần đó có quán bar tên XX, có một ban nhạc thường diễn ở đó. Dẫn chúng một trận cho tôi! Đặc biệt là cái tên Vương...”

Bởi vì chuyện muốn nói không thể nói ngoài đại lộ, Quý Gia Hoành rẽ vào một con ngõ nhỏ không người, đang định nói tiếp, đột nhiên lại cảm thấy có ai đó ở sau lưng, lập tức xoay người, còn chưa kịp nhìn, trên đầu đã bị trùm một túi rác lớn đen kịt.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Chỉ dùng chốc lát, Vương Hạo đột nhiên lật người Quý Gia Hoành lại, áp dụng tư thế ngực dán lưng, cách lớp áo ngủ bầu lấy eo Quý Gia Hoành, bắt đầu luật động như cuồng phong bạo vũ.

Ta thao ông nội người! Thì ra là ngại tư thế không tốt!

Hôm nay vừa biểu diễn xong, Vương Hạo liền chạy đi hẹn hò cùng cô gái có cặp chân xinh xắn trong lớp Trương Tiểu Dã, lúc đó Vương Hạo mơ hồ cảm thấy hình như đã quên gì đó, nhưng cũng không để tâm, hiện tại Vương Hạo với cô nàng kia đang trong thời kỳ tìm hiểu khá quan trọng, mập mờ tối lui khiến tâm tình cũng tốt, có chuyện lớn trời thần gì cũng vớt sau đầu.

Hẹn hò về, Vương Hạo miệng huýt sáo tra chìa khóa mở cửa.

Vừa vặn nắm đầm cửa, đã bị Lưu Huy từ bên trong giật ra.

Vương Hạo hết hồn, cầm chìa khóa đứng ngốc trước cửa, hỏi: “Làm gì thế? Có cần kích động như vậy chào đón tôi về nhà không?”

“Ta khát, sao lại là cậu!” Người mở cửa hiển nhiên thất vọng vô cùng, đứng dựa cửa buồn bực thầm mắng: “Sao lần nào cũng là cậu!”

Vương Hạo đầu óc úng thủy bước vào trong: “Tôi thế nào, tôi không về nhà được sao?”

“Mẹ kiếp.” Lưu Huy bóp trán, “Lần sau nhất định phải đưa cho hắn một cái di động?”

Đưa di động cho ai? Vương Hạo há mồm định hỏi, đột nhiên phát hiện Triệu Đức Đông cùng Triệu Thuận đều ở trong nhà, hai người kia nháy mắt ra hiệu hắn đừng nói, rõ ràng muốn nói gì đó.

Vương Hạo bị bọn họ quay càng hồ đồ hơn: “Các cậu sao vậy? Bầu không khí này là chuyện gì a? Các cậu thế nào đều tề tụ ở đây?”

Triệu Đức Đông và Triệu Thuận kéo Vương Hạo qua, Triệu Thuận nói: “Cậu nhỏ tiếng chút đi, vị kia đang bốc hỏa, nói không chừng sẽ đánh cả cậu đấy.”

Vương Hạo hỏi: “Là sao? Cậu ấy mắc gì đánh tôi?”

Triệu Đức Đông nói: “Còn không phải tại cậu dẫn Quý Gia Hoành tới?”

Vương Hạo vỗ đầu: “A, hèn chi tôi cứ nhớ mang máng mình đã quên cái gì đó, ừ, là tôi hẹn gia hỏa kia tối nay.”

Triệu Thuận nói tiếp: “Chúng ta đàm phán thất bại, tên này quá đáng ghét, một thằng đàn ông lại động tay động chân với Tiểu Dã, bọn tôi mới đuổi hắn đi, kết quả hắn bảo Chu cục trưởng Cục văn hóa gọi điện cho ông chủ đuổi chúng ta.” Nói xong Triệu Thuận bĩu môi, “Cậu không thấy, đồ của tội mình đều dọn về cả sao.”

“Cái gì?” Vương Hạo tức giận, “Thằng nhãi này ngứa da rồi!”

“Ai, đây chỉ là chuyện nhỏ.” Triệu Đức Đông nói, “Hiện tại quan trọng là Tiểu Dã.”

Vương Hạo lòng trầm xuống, hỏi: “Tiểu Dã làm sao?”

“Tiểu Dã đến giờ vẫn chưa về.” Triệu Đức Đông nói, “Quán bar ký túc xá chỗ nào cũng không gặp, người không thấy Lưu Huy sắp phát điên rồi sao, Quý Gia Hoành trước khi đi có nói muốn cường gian chúng ta, còn muốn quay GV chụp ảnh nóng gì đó, lúc này Tiểu Dã mất tích, bọn tôi đang nghĩ, có khi nào Tiểu Dã đã bị hắn bắt...”

Vương Hạo triệt để tức giận, xoay người ra ngoài: “Tên hỗn đản này thêm ăn đòn mà!”

Đám người Triệu Thuận vừa thấy bộ dạng muốn đánh lộn của người này, vội vàng ngăn lại: “Tiểu Dã còn chưa về, không nhất định bị Quý Gia Hoành làm gì cả.”

Vương Hạo đang đằng đằng sát khí, hai người phải vừa lùi vừa kéo hắn vào trong, đang loạn cào cào, đột nhiên hai người kia buông tay, Vương Hạo mất thăng bằng loạng choạng suýt ngã, ngẩng đầu, nhìn thấy một người đứng bên cửa: “Tiểu Dã?!”

Trương Tiểu Dã đứng đó, mồ hôi đầm đìa như mới vớt từ trong nước ra, tay xách theo cái túi rách trống không, khắp người toàn là bùn đất, áo bị thiếu nửa đoạn tay áo, để lộ da thịt trên cánh tay bầm tím một mảng lớn, bộ dạng hết như vừa bị người lăng nhục.

Vương Hạo điên tiết đến mặt cũng biến sắc, chỉ vào Trương Tiểu Dã, hỏi: “Quý Gia Hoành làm?”

Trương Tiểu Dã ngẩn ra, vẻ mặt ngờ ngợ, cúi đầu nhìn quần áo mới hiểu hắn đang hỏi gì, vì vậy gật đầu.

“Ta thảo!” Vương Hạo tức đến nói không thành lời, hươu nắm đấm lao đi.

Quý Gia Hoành vẫn luôn cho rằng, trong xã hội pháp trị như hôm nay, loại chuyện hề bị người trùm đầu đánh túi bụi thế này sẽ không xảy ra.

Nhưng chuyện khó có thể tin như vậy cứ nhiên xảy ra, còn xảy ra trên người mình.

Bất quá Quý Gia Hoành cũng không để kẻ tập kích được yên, dù bị túi nylon đen trùm đầu cái gì cũng không thấy, dù một cước không trúng đích ngã lăn xuống đất cả người dính đầy bùn, nhưng Quý Gia Hoành vẫn dốc toàn lực phản kháng, thậm chí lúc giãy dụa, còn xé xuống nửa đoạn tay áo.

Tên đánh lén kia đến đi như gió, đánh xong liền chạy, đợi Quý Gia Hoành lấy bẫy đứng dậy, gỡ túi nylon xuống, tên kia đã sớm mất dạng, để lại một đồng loạn thất bát tao dưới đất —— Bể, đĩa, áp phích.

Có lần mấy cũng nhận ra được người động thủ với mình là ai.

Ban nhạc đó toàn thứ gì không biết, phản rồi phản rồi! Dám đánh người không kiêng nể!

Quý Gia Hoành vừa đau vừa tức, phần nộ siết chặt nửa ống tay áo trong tay —— đây là chứng cứ! Ngày mai hắn phải đến cục cảnh sát báo án! Để dư luận đè bẹp chúng! Thế nào cũng phải tổng đám hỗn đản này vào tù!

Chật vật lê tới khách sạn, dưới ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh Quý Gia Hoành khập khiễng trở về phòng mình, quần áo dính đầy bùn đất bị ném vào sọt rác, tắm rửa sạch sẽ thay áo ngủ, đang cầm

chai dầu hoa hồng mới mua chuẩn bị thoa mấy chỗ bầm tím trên người, đột nhiên nghe thấy có người điên cuồng đập cửa.

“Ai đó?” Quý Gia Hoành bật dọc quát, “Tôi không cần phục vụ phòng.”

Tiếng đập cửa vẫn không ngừng, lại càng thêm dữ dội, thậm chí bắt đầu dùng chân đá, âm thanh rung chuyển đất trời.

Quý Gia Hoành nổi đóa, khách sạn kiểu gì thế này, có nạn gõ cửa như vậy sao? Tập tễnh chạy đi mở cửa, há mồm định mắng, bỗng nhiên bị xô ngược vào trong.

Ngẩng đầu nhìn, trước mặt trừ Vương Hạo ra còn ai?

“Vương, Vương Hạo?” Quý Gia Hoành cả kinh, “Người người người người, người làm gì?”

“Làm gì!” Vương Hạo một tay túm cổ áo Quý Gia Hoành, một tay giơ nắm đấm, “Người còn không biết xấu hổ hỏi ta đến làm gì?”

Quý Gia Hoành đầu óc nhanh chóng vận động, chớp mắt đã nghĩ tới Vương Hạo hẳn là vì mình sử dụng ám chiêu với ban nhạc chạy đến báo thù, cũng không dám nói nhiều, ôm đầu la lên: “Ta sai rồi! Ta sai rồi! Lần sau ta không dám nữa!”

“Còn có lần sau?!” Vương Hạo quát.

Quý Gia Hoành nhìn đôi mắt đỏ ngầu của hắn, sợ đến da đầu căng thẳng toàn thân lung lay va vào cửa, người ở phòng đối diện mở cửa, lộ đầu ra nhìn.

Quý Gia Hoành vội kêu: “Cứu... cứu mạng... a...”

Vương Hạo quay phắt lại: “Nhìn cái quái gì! Nhìn nữa lão tử thiến người!” Sau đó một phen đóng sầm cửa, lôi Quý Gia Hoành vào trong phòng.

Quý Gia Hoành chưa từng thấy Vương Hạo tức giận đến mức này, sợ hãi nói không nên lời, vươn ngón tay run lẩy bẩy chỉ vào nửa đoạn tay áo hắn tùy tiện ném trên sô pha.

Quý Gia Hoành định nói: Người xem bạn của người đã đánh ta bầm dập rồi, người nương tay một chút, bằng không ta tự xử, người đừng đánh ta nữa, người muốn ta xin lỗi ta sẽ đi xin lỗi, người muốn ta làm gì ta đều nghe theo người, được chưa?

Nhưng Vương Hạo nhìn đến nửa đoạn tay áo kia thì không phải ý tứ như thế, bản thân đã mang suy nghĩ đến để hạch tội, bây giờ tay áo của Trương Tiểu Dã cũng ở đây, tội danh của Quý Gia Hoành trong lòng Vương Hạo đã chính thức thành lập, không khỏi tức đến ná thở, mẹ nó Quý Gia Hoành người đúng là đồ súc sinh! Người cường gian anh em ta còn giữ lại vật kỷ niệm! Người còn chỉ nó để thị uy với ta!

Vương Hạo ném Quý Gia Hoành lên giường, mắng: “Quý Gia Hoành người thật có tiền đồ, còn học được cách cường gian!”

“Hả?” Quý Gia Hoành sững sốt, gì cơ? Cường gian? Cường gian ai?

Vương Hạo nhìn vẻ mặt vô tội của hắn, lửa giận càng sục sôi, ấn Quý Gia Hoành xuống nói: “Người thích cường gian lắm phải không? Hôm nay ta cho người thống khoái!”

Quý Gia Hoành vừa thấy tư thế của hắn, liền biết hắn muốn làm gì, sợ đến thét lên: “Oan quá!! Oan quá!!”

Vương Hạo nào quan tâm hắn, trực tiếp tháo đai lưng trên áo ngủ của hắn, hai ba phát đã cột hai tay hắn vào đầu giường.

“Oan quá...” Quý Gia Hoành hoảng đến ứa nước mắt, vừa khóc vừa nức nở kêu oan: “Ta... ta không làm gì cả... Ta không có...”

“Người con mẹ nó còn dám kêu oan!” Vương Hạo thuận tay cầm cả vật trên sô pha, lung tung cuộn lại, nhét vào trong miệng Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành bị bịt miệng, chỉ có thể “ưm ưm” lắc đầu, thân thể vùng vẫy, nước mắt men theo hai bên má chảy xuống tận cổ, thấm ướt mái tóc.

Áo ngủ bị tháo đai lưng kinh qua một phen giãy giụa của hắn, đã sớm lỏng lẻo, lộ ra một mảng ngực, chỉ có tay áo rộng thùng thình nhả thành một đoàn, quần trên vai.

Vương Hạo kéo quần lót CK của hắn, nhắc chân hắn, đâm vào.

Rách rồi! Rách rồi! Đau quá! Đau quá!

Quý Gia Hoàn ý định muốn chết cũng có, người cường thì cường, có chút kỹ thuật bình thường không được sao, này rõ ràng là gian sát, đợi làm xong ta cũng bỏ mạng.

Vương Hạo nửa ngày không công được thành, loay hoay ngoài cửa không thể vào trọn, hại mình cũng phát đau. Vừa ngừng đầu, thấy Quý Gia Hoàn mặt đầy nước mắt nghiêng về phía tủ đầu giường.

Kéo ngăn tủ ra, phát hiện gel bôi trơn Quý Gia Hoàn cất giấu.

Có gel bôi trơn hỗ trợ, tiến hành thuận lợi hơn nhiều, mặc dù Quý Gia Hoàn đau đến chết đi sống lại, nhưng Vương Hạo vẫn chen toàn bộ phân thân vào.

Đợi nhồi vào hết, cả hai đều thở phào một hơi. Cảm nhận thứ nóng rực như lửa kia trong cơ thể, hình như còn có chiều hướng dần trưởng lớn, Quý Gia Hoàn thở cũng không dám thở mạnh, thấp thỏm nhìn Vương Hạo, không dám nhúc nhích, nước mắt đọng bên má cũng không dám lăn xuống.

Chỉ dừng chốc lát, Vương Hạo đột nhiên lật người Quý Gia Hoàn lại, áp dụng tư thế ngực dán lưng, cách lớp áo ngủ bầu lầy eo Quý Gia Hoàn, bắt đầu luật động như cuồng phong bạo vũ.

Ta thao ông nội người! Thì ra là ngại tư thế không tốt!

Quý Gia Hoàn triệt để tuyệt vọng, nước mắt tốc tốc rơi xuống giường.

“Reng reng reng reng...” Điện thoại khách sạn đặt ở đầu giường rất không thức thời reo lên.

Vương Hạo ban đầu mặc kệ, điện thoại vẫn réo không ngừng. Vương Hạo thấy phiền, rút cà vạt trong miệng Quý Gia Hoàn, cầm ống nghe kê bên tai hắn.

Quý Gia Hoàn hít sâu vài cái, nói: “A lô?”

“A lô? Quý tiên sinh?” Giọng nói ngọt ngào của cô lễ tân từ trong điện thoại truyền đến, “Vị khách đối diện phòng anh báo anh hình như gặp rắc rối, cần chúng tôi giúp đỡ?”

Vương Hạo ghì thắt lưng Quý Gia Hoàn, một bên luật động một bên ghé đầu vào nghe, hơi thở nóng bỏng đều phả lên vai Quý Gia Hoàn.

Quý Gia Hoàn rùng mình, run giọng nói: “Không có gì, không có gì.”

“Không có gì thật sao?” Cô lễ tân vẫn kiên trì, “Nhưng ông khách đó nói anh kêu cứu?”

Vương Hạo hỏi: “Người nói với cô ta ta đang làm gì? Tìm cảnh sát đến bắt ta?” Nói xong thẳng tiến thật sâu.

Quý Gia Hoàn toàn thân run lên, suýt nữa kêu ra tiếng, cắn môi, nhịn xuống, nhưng hô hấp vẫn không tự chủ được trở nên nặng nề.

Đầu bên kia dường như cảm thấy bên này không ổn, liên tiếp gọi: “Quý tiên sinh? Quý tiên sinh?”

Kêu! Kêu! Kêu cái quái gì!

Quý Gia Hoàn hận đến nghiến răng, ngật nổi người nằm trên vẫn dí ống nghe sát bên tai hắn không chịu cúp máy.

“Người bảo cô ta báo cảnh sát đi.” Vương Hạo quan sát phản ứng của người dưới thân, ra sức tổng tới vài phát, đều đâm cùng một nơi, “Bảo cô ta báo cảnh sát đi, cảnh sát đến chúng ta giải quyết chuyện Tiểu Dã luôn thể!”

Giải quyết cái quái gì a! Tiểu Dã rốt cuộc là ai chứ!

Không rõ là đau hay sướng, Quý Gia Hoành đầu óc đều hỗn loạn, cảm thấy mình quả thực sắp chết rồi, hai tay bị trói bầu chặt đầu giường, nghiêng đầu cắn cổ áo ngủ, nỗ lực không chế để mình không kêu thành tiếng.

Đầu bên kia vẫn đang gọi Quý tiên sinh Quý tiên sinh.

Quý Gia Hoành thân thể đã mềm nhũn, toàn bộ dựa vào đôi tay của Vương Hạo kiềm bên hông.

“Quý tiên sinh? Anh không sao chứ Quý tiên sinh?”

Quý Gia Hoành chịu hết nổi, dứt khoát khóc quát bên kia: “Gọi cái rắm! Mẹ nó tôi đã nói không có gì là không có gì! Tôi với bạn trai tôi thích tình thú như vậy đây! Ở đó còn lải nhải không chịu yên! Cô cút đi cho tôi! Coi chừng tôi khiêu nại cô!”

Nhân viên lễ tân tổ chức phục vụ phi thường tốt, không nổi giận cũng không ném điện thoại, nói một câu xin lỗi đã làm phiền, mới cúp máy.

Ổng nghe bị ném trở về bàn, bởi vì không gác máy, phát ra tiếng tút tút, hòa lẫn tiếng rên rỉ thở dốc kiềm nén của ai đó, quanh quẩn khắp phòng.

Cảm giác trong cơ thể đột ngột bị một dòng nhiệt lưu lấp đầy, Quý Gia Hoành rốt cuộc thổn thức khóc lớn, không sợ chết mất ra lời từ tận đáy lòng: “Vương Hạo vương bát đản! Đồ chó má!”

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Vương Hạo vẫn còn tức giận, mắng người đồng nghĩa mỗi miệng mình, dày vò Quý Gia Hoành chán chê rồi cũng mắng hết nổi nữa, bản thân Vương Hạo cũng phát mệt, xoay người, không chút khách khí lăn ra ngủ.

Quý Gia Hoành hai tay bị trói, đôi mắt khóc đến vừa khô vừa sưng, cổ họng la đến khản đặc, phía dưới còn rất đau, mơ mơ màng màng hết ngủ lại tỉnh, tỉnh lại liền hung ác trừng Vương Hạo, vừa trừng vừa thầm mắng trong lòng, nếu ánh mắt có thể biến thành đao, Vương Hạo đã sớm bị băm thành một đồng thịt băm, mà lời mắng thầm của hắn nếu viết ra cũng có thể biên soạn thành một quyển “Quốc mắng toàn thư”.

Hai người cứ thế trải qua một đêm, đến sáng sớm di động Vương Hạo bắt đầu ong ong rung, âm thanh vừa vang Quý Gia Hoành lập tức bình tĩnh, nghe ra di động đang rung trong túi quần Vương Hạo, nhưng không dám đánh thức người bên cạnh, ước chừng réo bảy tám lượt, Vương Hạo rốt cuộc thức giấc, vừa mở mắt liền đối diện ánh mắt Quý Gia Hoành phiêu qua.

Quý Gia Hoành trái tim đánh thịch một tiếng.

Điện thoại lại vang hai hồi, Vương Hạo vò đầu, ngáp dài móc di động ra: “Ai vậy?”

Quý Gia Hoành hồi hộp nhìn hắn.

“Ồ, Lưu Huy đấy à,” Nghe giọng nói ở đầu bên kia, Vương Hạo rốt cuộc tỉnh táo, không còn cảm giác buồn ngủ, “Cậu yên tâm, tôi đã giáo huấn tên đó rồi, nếu cậu vẫn chưa hả giận, tôi sẽ dẫn hắn đến trước mặt cậu! Tùy cậu đánh thế nào cũng được! Còn không nữa thì để Tiểu Dã một đao đâm hắn!”

Quý Gia Hoành ủy khuất vô cùng, vùng vẫy cánh tay bị trói chặt, muốn quát cũng không dám quát lớn: “Oan quá...”

“Oan con khỉ!” Vương Hạo mắng, “Không được nhúc nhích! Động gì mà động! Ngươi lại thêm ăn đòn phải không!”

Quý Gia Hoành không lên tiếng nữa, miếu máo ủy khuất vịn phần lười ra sau, vừa uất ức vừa không cam lòng, đôi mắt lại bắt đầu rơm rớm.

Vương Hạo nói: “Đàn ông mà khóc sụt sùi giống thứ gì, có bản lĩnh đừng chơi khăm người khác, còn khóc nữa có tin ta đánh ngươi tiếp không!”

Quý Gia Hoành thầm nói ta chơi khăm ai chứ, ta chỉ mới nghĩ thôi còn chưa kịp thực hiện toàn bộ kế hoạch đã bị các người hành ra nông nổi này ta làm sao dám chơi khăm ai.

Lưu Huy đầu bên kia không biết lại nói gì đó, khiến Vương Hạo đột nhiên sững sốt: “Hiểu lắm? Hiểu lắm cái gì?”

Quý Gia Hoành thật mạnh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Vương Hạo.

“Sao?” Đối phương sắc mặt càng lúc càng khó coi, mắng một câu “Ta tha!” Liều quay đầu trừng mắt nhìn hắn.

Xem ra sự thật sáng tỏ rồi, Quý Gia Hoành trong lòng nở đầy hoa, đây chính là sau cơn mưa trời lại sáng ai oán được giải trừ.

Bên kia đại khái hỏi Vương Hạo có phải đã làm bậy hay không, Vương Hạo lại quay đầu nói vào ống nghe: “Đánh hắn chỉ là chuyện nhỏ, hắn quen bị ta đánh lâu rồi, nhưng mà...” Còn chưa nói hết, Vương Hạo đã bị chính mình làm nghẹn họng, loại tình huống này phải kể với người khác thế nào, tôi tưởng Quý Gia Hoành cường gian Tiểu Dã, nên gây ông đập lưng ông thượng lại hắn?

Quý Gia Hoành lúc này sung sướng đến khó tả, câu khoe miệng đặc ý nhìn Vương Hạo, bộ dáng tiểu nhân khoái trá, chỉ thiếu mỗi viết lên mặt “người mau quỳ xuống xin lỗi đại ca đi” mà thôi.

Vương Hạo trong lòng phiền muộn đến nguy rồi, hít thở vài cái, quay lại quát Quý Gia Hoành: “Sao người không nói sớm!”

Quý Gia Hoành cây ngay không sợ chết đứng, ngay cả thanh âm cũng to rõ hằn lên: “Ta đã nói với người ngay từ đầu mà người có chịu nghe đâu!”

Vương Hạo nhìn dáng vẻ này của hắn, lại nổi giận, sắc mặt tối sầm.

Quý Gia Hoành sát ngôn quan sắc từ từ hạ giọng: “Thì thì thì... thì ta biết làm sao bây giờ... Ta đánh không lại người... Người lại không cho ta nói...”

“Còn nói!” Vương Hạo mắng, “Lời người nói lúc nào cũng như đánh rắm, tin được sao!”

Mẹ nó nói thế nào cũng đều là người có lý! Quý Gia Hoành rúc vào trong xó, phần nộ nghĩ.

Đầu bên kia lại nói gì đó, Vương Hạo tiếp: “Không có gì không có gì, không nói với cậu nữa, chúng tôi bên này tự giải quyết.” Đoạn cúp máy.

Không khí trong phòng nháy mắt trở nên gượng gạo, Vương Hạo ngồi bên giường ôm đầu không hé răng.

Quý Gia Hoành giật giật cánh tay, dùng chân đá hắn: “Cởi trói cho ta!”

Vương Hạo không lên tiếng.

Quý Gia Hoành lại hỏi: “Cởi trói cho ta... có được không?”

Vương Hạo xoay người, một quyền nện xuống giường, đệm giường xóc nảy đến Quý Gia Hoành. Quý Gia Hoành nhìn bộ dạng hung dữ của hắn, thầm nghĩ cái tên ấu tã hời hợt này sẽ không giết người diệt khẩu hủy thi diệt tích chứ, ý niệm vừa lóe đã bị chính mình phủ định, hồi nhỏ có gan cắt JJ người khác không có nghĩa lớn lên có gan giết người.

Nhưng mắt thấy Vương Hạo đen mặt ghé lại gần, Quý Gia Hoành trong lòng vẫn có hơi sợ, liền nặn ra một nụ cười: “Thật ra không cởi trói cũng không sao, thế này cũng rất thoải mái... Hắc hắc...”

Lời còn chưa dứt, cổ tay bỗng nhiên nhẹ hẫng, đai lưng buộc tay được Vương Hạo gỡ xuống.

Vương Hạo nói: “Người thấy nên giải quyết chuyện này thế nào.”

Quý Gia Hoành ngẩn người, cúi đầu nhìn hạ thân bây giờ còn đau đớn cùng cổ tay bị trói cả đêm lưu lại hai vệt đỏ, đột nhiên cảm thấy thật ủy khuất.

Quý Gia Hoành ủy khuất vạn phần dựa vào người Vương Hạo: “Vậy người cho ta thượng một lần, hai ta huê nhau.”

“Đến đây!” Vương Hạo bóp bóp nắm đấm, kêu răng rắc.

Quý Gia Hoành lại ủy khuất vạ phần lùi về: “Ta giỡn thôi mà, người xem, chúng ta quen thân như vậy, loại chuyện vặt vãnh này cần gì để tâm, bỏ đi bỏ đi, ta coi như bị chó cắn một lần.”

Vương Hạo nhú mày nhìn hắn.

Quý Gia Hoành không hiểu sao đột nhiên có điểm thương cảm, đến thành phố N làm chi, chỉ tổ bị người khi dễ.

Gia hỏa này xưa nay đánh xong luôn mặc kệ hậu quả, lần này tuyệt đối cũng vậy, ăn xong phải mông bỏ đi.

Đang than thân trách phận, chợt nghe Vương Hạo nói: “Lần này là ta nợ người, sau này người có việc cần nhờ vả cứ tìm ta.”

Quý Gia Hoành trong lòng nghĩ một thằng nhãi như người có thể có bao nhiêu năng lực, khẩu khí ngược lại lớn quá nhỉ, ta có chuyện gì cần người giúp, hừ.

Nhưng ngẫm lại, Quý Gia Hoành mỉm cười, vậy thì cứ để Vương Hạo nợ mình một phần tình, sau này phải hảo hảo lợi dụng, tìm cơ hội giam cầm hắn! Đánh hắn ngược hắn! SM hắn! Trả thù hắn chơi chết hắn sẽ không còn là ảo tưởng. (tiếc là số em quá nhỏ cho việc báo thù =)))))

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Quý Gia Hoành một bụng xấu xa ánh mắt lảo liên qua lại, Vương Hạo từ nhỏ bị hắn làm phiền, nhìn bộ mặt tươi cười giả vờ đứng đắn của hắn liền biết hắn lại đang trù tính mưu đồ gì đó, nhưng cũng mặc kệ, nói: “Chuyện ở quán bar người gây ra cũng phải trả lại công bằng cho ta.”

Quý Gia Hoành liên thanh đáp ứng, Vương Hạo nhìn hắn đánh điện thoại xong, vẫn chưa yên tâm, quyết định giám sát hắn nguyên ngày, đến tối trực tiếp mang hắn tới quán bar.

“Lần này nếu người còn dám giở trò,” Trước khi vào quán bar, Vương Hạo một lần nữa cảnh cáo hắn, “Ta lập tức phế người!”

Quý Gia Hoành luôn miệng nói không dám, không đâu không đâu, trong lòng thầm may mắn mình chưa đem ý định phản kháng vừa lóe lên kia chuyển thành hành động.

Quý Gia Hoành khập khiễng theo sau Vương Hạo, người bên kia vừa nhìn thấy hắn liền vui sướng, cách thật xa đã gọi: “Ồi chào

, Vương Hạo cậu chơi thế nào mà hành người ta thành như vậy, đi đứng cũng cà nhắc.”

Quý Gia Hoành cảm thấy câu này ngụ ý thập phần sâu xa, đỏ mặt hung hăng trừng qua.

Vương Hạo quay đầu nhìn Quý Gia Hoành, gia hỏa kia trước mặt người ngoài rất sĩ diện, cố gắng bày tư thế đi đứng tự nhiên, kết quả càng làm càng kỳ quái, sau cùng cẩn thận ngồi bên cạnh Vương Hạo, điệu bộ đoan chính.

Vương Hạo có chút buồn cười, xua tay nói: “Hiểu lầm thôi, tôi đã nhận lỗi, hắn cũng nói không sao.” Liền quay sang hỏi Quý Gia Hoành: “Đúng không?”

Quý Gia Hoành tươi cười: “Đúng đúng... Không sao không sao, đánh cũng đánh rồi, tôi không để bụng.”

Đợi Vương Hạo xoay đầu đi, lại nghe Quý Gia Hoành không cam lòng thấp giọng lẩm bẩm: “Vừa để bụng liền bị đánh, ta còn dám để bụng sao.”

Vương Hạo vừa bực mình vừa buồn cười, thầm nghĩ người bình thường làm những chuyện này, đánh người xem như dễ dãi lắm rồi. Nghĩ nghĩ, đảo mắt lại thấy Trương Tiểu Dã đối diện đang nói gì đó với Lưu Huy,

bầu không khí giữa hai người lúc này rõ ràng không còn như trước, hình như xung quanh đều tràn ngập tim hồng ngọt ngào bay lượn.

Vương Hạo nghĩ, xem ra gia hỏa bên cạnh mình cũng không phải cái gì cũng xấu, ít nhất đã tác hợp cho người khác, đột nhiên nhớ đến chính sự: “Đúng rồi, tên này bảo nếu chúng ta có ý định phát triển, hắn có thể giúp chúng ta, đúng không?”

Nghe bọn họ nói vài câu, Quý Gia Hoành rốt cuộc biết hôm đó người bị hắn quấy rối sau đó lại đánh hắn chính là Trương Tiểu Dã, đang dùng dao mắt chém hắn, chợt nghe thấy lời này, trong lòng nhảy dựng, lại tươi cười hỏi: “Các vị có ý định phát triển trong giới giải trí không?”

“Trước kia cảm thấy rất hứng thú,” Triệu Đức Đông chỉ chỉ Quý Gia Hoành, “Thế nhưng hiện tại nhìn thấy mặt tối của giới giải trí, không còn hứng thú nữa.”

“Ngẫm lại, hát trong quán bar, có vài fans nhí đã tốt lắm rồi, không cần phiền rầu vì mấy chuyện loạn thất bát tao.” Triệu Thuận gật đầu, “Nếu nổi tiếng, khó tránh có fan nữ đòi sống đòi chết vì mình, ta tốt nhất không nên tạo loại nghiệp chướng này, thà làm một chàng đẹp trai ẩn dật trong phố thị.”

“Bớt nhảm đi cha.” Vương Hạo cười mắng, quay đầu nhìn Lưu Huy, “Còn cậu thì sao?”

“Nè,” Lưu Huy hỏi Trương Tiểu Dã, “Em thấy thế nào?”

“Em thấy cũng được đấy chứ.” Trương Tiểu Dã nói, “Em rất thích Lương Triều Vỹ với Châu Tinh Trì, đến chừng đó anh phải giúp em lấy số điện thoại của họ nha.”

“Không vào.” Lưu Huy quay đầu, mỉm cười nói với Vương Hạo: “Kiên quyết không vào!”

Quý Gia Hoành trong lòng chùng xuống, hỏi Vương Hạo: “VẬY... vậy còn người?”

Vương Hạo nói: “Bọn họ đã không vào, một mình ta vào làm gì.”

Quý Gia Hoành thần thờ, thất vọng muốn chết, lại liên tưởng đến cảnh ngộ mấy ngày nay, quả thực là mất cả chì lẫn chài, khóc không ra nước mắt.

Quý Gia Hoành ngồi đây mà hồn ở tận đâu, chỉ thuận miệng nói vài câu, lại không biết để lộ điều gì đó, khiến Lưu Huy kinh ngạc nhìn qua, sau đó cứ cười tủm tỉm, không biết nói gì với Vương Hạo. Vất vả lắm mới đợi bọn họ hát xong, Quý Gia Hoành ra khỏi cửa quán bar, hối hả chào tạm biệt, không đợi đáp lại đã đón taxi định về.

Ai ngờ cửa xe còn chưa đóng, đã bị một người cản lại, ngược mắt nhìn, Vương Hạo này giờ luôn nói chuyện với Lưu Huy đang dựa bên cửa xe nhìn hắn: “Ta đưa người về.”

Quý Gia Hoành tim đập tức chậm đi vài nhịp, lui vào trong: “Không cần không cần! Ta tự mình về! Không lạc được đâu.”

Hắn nhích mông như thế vừa vặn chừa một chỗ cho Vương Hạo ngồi xuống, đối phương không nói hai lời đã chui vào trong xe.

Quý Gia Hoành tim đập như đánh trống: Hắn muốn gì? Hắn đây là muốn gì? Cưng nhiên đòi theo mình về khách sạn, chẳng lẽ đêm qua thượng quá sướng, ăn được ăn quen đêm nay lại thêm đợt nữa?!

Vừa nghĩ như thế, cái mông hôm qua bị hành hạ liền bắt đầu đau. Càng nghĩ càng đau, ngay cả tư thế ngồi cũng đổi qua đổi lại.

Vương Hạo ở bên cạnh không lên tiếng, thỉnh thoảng cau mày nhìn hắn vài cái, phần lớn thời gian đều ngóng ra ngoài cửa sổ.

Hắn không nói lời nào, Quý Gia Hoành trong lòng càng bất an.

Làm thêm lần nữa? Thêm lần nữa sẽ chết người đó!

Đột nhiên Vương Hạo kêu dừng xe, nói với tài xế: “Chờ một chút.” Sau đó nhảy xuống xe.

Quý Gia Hoành ngồi trong xe thấp thỏm chờ đợi, một lát sau vẫn chưa thấy Vương Hạo trở lại, Quý Gia Hoành thò đầu ra nhìn, ven đường là một dãy cửa hàng, quần áo, siêu thị, trang sức, hiệu thuốc, nhìn một lượt, Quý Gia Hoành trong đầu âm một tiếng.

Còn có một cửa hàng vật dụng sinh, sinh, sinh lý!!!

Quý Gia Hoành rưng rưng nước mắt, hôm qua không phải đã thấy trong ngăn tủ có “áo mưa” với gel bôi trơn sao, người... người đừng nói muốn chơi SM chứ, nghĩ vậy, cái mông lại bắt đầu đau, co thắt từng hồi, nhớ tới hôm qua lúc người kia rút ra trên thứ đó còn dính mấy vệt đỏ, hôm nay nếu hắn muốn làm nữa mình còn không chết chắc sao.

Nghĩ đến đây liền chịu hết nổi, Quý Gia Hoành dứt khoát bảo tài xế: “Bác tài, chạy đi.”

Tài xế hỏi: “Không đợi à?”

Quý Gia Hoành liên tục gật đầu: “Đi thôi, đi thôi.” Nghĩ thầm cùng lắm trở về thu dọn hành lý ra sân bay, bay đêm trở về thành phố B.

“Nhưng cậu ta quay lại rồi.” Tài xế kia vừa chỉ ra ngoài, Quý Gia Hoành quay đầu nhìn, Vương Hạo đã chạy đến cửa xe.

Cửa hàng đó cách xa như thế, người làm sao trở về nhanh vậy a!

Vương Hạo ngồi vào chỗ, đóng cửa xe: “Đi thôi.”

Tiếng đóng cửa khiến Quý Gia Hoành giật bắn người, hắn dốc can đảm nhìn Vương Hạo, chỉ thấy người kia biểu tình mất kiên nhẫn, trong lòng lại lạnh đi mấy phần.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Quý Gia Hoành hồi hộp, luôn nghĩ động tác tiếp theo của Vương Hạo chính là cởi quần đem thứ kia nhét vào bên trong hắn.

Nếu đổi lại là mình, e rằng đã sớm nhịn không được.

Taxi dừng trước cửa khách sạn, Quý Gia Hoành trả tiền xe, mở cửa liền phóng xuống: “Ta về đây.”

Vương Hạo dứt tay vào túi quần, thoáng do dự, nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Ta đi lên với người.”

Quý Gia Hoành xua tay: “Không cần không cần.”

Vương Hạo đã tự động xuống xe, hất cằm với Quý Gia Hoành còn đang đứng sững ở đó: “Có đi không?”

Suốt dọc đường này Quý Gia Hoành trái tim treo giữa không trung, hai chân không ngừng run rẩy, Vương Hạo một mực im lặng, trên mặt biểu tình bực dọc rõ rệt.

Quý Gia Hoành tra thẻ vào khe cửa, vịn nắm đấm cửa, quay đầu rất khách khí mỉm cười với Vương Hạo.

Hình như người nên về rồi? Quý Gia Hoành trên mặt rành rành in thông tin này.

Vương Hạo sắc mặt càng tệ, còn mang theo một tia mắt kiên nhẫn.

Quý Gia Hoành tay vịn nắm đấm cửa đã mướt mồ hôi.

Vương Hạo đợi vài phút thấy hắn không có động tĩnh, dứt khoát vươn tay mở cửa.

Quý Gia Hoành vịn tay, vội vàng mở cửa: “Mời vào mời vào...”

Cửa vừa mở, ngay cả thẻ cũng không kịp rút, Quý Gia Hoành giành vọt trước vào trong phòng, cấp tốc kéo giãn khoảng cách với Vương Hạo, miệng bắt đầu nói lung tung: “À, ừm, người khát không? Ta đi rót nước cho người?”

Trong bóng tối có thể cảm nhận được người kia đứng bên cửa, Quý Gia Hoành vài bước lùi đến trước cửa sổ, tay mò mẫm trên chiếc bàn bên cạnh tìm ấm trà bằng sứ chưa từng dùng đến: “Oái... Ta quên mất trong này không có nước...”

Vương Hạo đứng ngược hướng sáng, cũng không rõ biểu tình, bỗng nhiên móc thứ gì đó trong túi quần ra, ném qua: “Cầm đi.”

Quý Gia Hoành theo phản xạ có điều kiện chụp lấy, nắm trong tay, là một chiếc hộp hẹp dài bằng giấy cứng, còn thoang thoảng mùi thuốc đặc trưng chỉ có trong hiệu thuốc.

Quý Gia Hoành chưa kịp phản ứng, có điểm ngơ ngác.

Vương Hạo rút thẻ, lại tra vào, bật đèn.

Nháy mắt căn phòng sáng trưng, Quý Gia Hoành dưới ánh đèn mờ mịt nhìn Vương Hạo, lại nhìn tuýp kem thoa trong tay, bất chợt có lại cảm giác khó tả.

Vương Hạo hỏi: “Biết dùng không?”

Quý Gia Hoành gật đầu, lại lắc đầu. Nhãn hiệu kem thoa này rất quen, bất quá trước nay chưa từng dùng trên người mình.

Vương Hạo gãi gãi đầu, phát ra một tiếng thở dài âm cuối còn mang theo điểm bực bội, bước qua, vươn tay: “Đưa đây.”

Quý Gia Hoành lùi lại: “Cái gì?”

Vương Hạo giật lấy đồ trong tay Quý Gia Hoành, mở hộp, liếc sơ qua tờ hướng dẫn sử dụng, rút tuýp thuốc bằng nhôm ra: “Nằm úp xuống, vênh mông lên.”

Quý Gia Hoành vô thức che mông, muốn đoạt lại tuýp thuốc: “Ta tự xử.”

“Người không phải nói không biết sao?!” Bởi vì không còn nhẫn nại, Vương Hạo ngữ khí có điểm hung dữ.

“Đây không phải bôi...” Quý Gia Hoành nói, “Bôi vào...”

“Vậy người làm đi!” Vương Hạo ném tuýp thuốc qua, khoanh tay đứng bên cạnh.

Quý Gia Hoành nhìn hấn, nhìn lần nữa, rồi lại nhìn thêm lần nữa.

Người kia hoàn toàn không có ý định tránh đi.

Đừng nói hấn muốn xem mình tự thoa thuốc chứ? Quý Gia Hoành cầm tuýp kem chôn chân tại chỗ.

“Người nhanh lên!” Vương Hạo nói, “Lề mề cái gì, ta còn có việc.”

Người có việc thì đi trước đi! Quý Gia Hoành không cam lòng nghĩ thầm, đối diện với Vương Hạo, lấy bẫy cỏi quần Versace, ngón tay khẩy chút kem, chậm rãi đưa vào trong quần lót.

“Có người thoa thuốc như người không? Dính lên quần lót cả rồi!” Vương Hạo chịu hết nổi động tác chậm chạp của hấn, hừ một tiếng, bước qua nắm lấy cánh tay Quý Gia Hoành tha lên giường, hai ba phát đã tuột quần lót hấn xuống, ngón tay bôi kem, bắt đầu thoa.

Cho dù thoa thuốc, trực tiếp đâm vào như thế cũng rất đau, Quý Gia Hoành hít hà kêu to không cần không cần ta tự làm, nhưng thân thể lại bị Vương Hạo kiềm quá chặt, không thể nhúc nhích.

Vương Hạo đích thực không hẹp hòi như Quý Gia Hoành, rất cẩn thận dùng hết nửa tuýp kem thoa, Quý Gia Hoành cảm giác chỗ ấy dính dính, ngón tay Vương Hạo lại vào vào ra ra, ngược lại thoa toàn bộ từ trong ra ngoài.

Dường như rốt cuộc cũng ý thức được nơi đó không thể quá hung bạo, người nọ đột nhiên động tác rất nhẹ nhàng, ngón tay ra vào mang theo cảm giác *** dâng kỳ lạ, lúc cắm vào cùng rút ra thỉnh thoảng như có tiếng nước, dị thường kích tình.

Quý Gia Hoành hồi hộp, luôn nghĩ động tác tiếp theo của Vương Hạo chính là cỏi quần đem thứ kia nhét vào bên trong hấn.

Nếu đổi lại là mình, e rằng đã sớm nhịn không được.

Đương nhiên, theo lý trí thì bây giờ hắn muốn làm vậy cũng hợp tình, nhưng nếu lần này làm thật, cho dù, cho dù tay chân đều bị trói, mình cũng phải phản kháng.

Ít nhất... Quý Gia Hoàn chìm đắm trong suy nghĩ đen tối của mình, ít nhất có thể kẹp hắn hắn, hoặc là, đánh rắm một cái.

Quý Gia Hoàn lên quay mặt nhìn Vương Hạo, đối phương vẻ mặt chính trực, giống như bình thường ở phòng tắm nam hay nhìn người khác lơ đãng, trên mặt không thấy có điểm dục vọng đặc biệt nào.

“Xong rồi.” Vương Hạo đứng dậy, dùng giấy vệ sinh lau tay, biểu tình là hoàn thành nhiệm vụ.

“Xong rồi?” Quý Gia Hoàn quay đầu, hỏi, “Xong rồi?”

“Bằng không người còn muốn sao nữa? May cho người mấy mũi, bó bột rồi lấy băng quấn lại?” Vương Hạo nhún mày, “Thôi đi, cho dù người đòi hỏi hiện tại cũng không có kỹ thuật đó.”

Quý Gia Hoàn lần thứ hai sững sờ, hắn cảm thấy tư duy của Vương Hạo hình như không giống tư duy của mình.

Vương Hạo rửa tay xong đi ra: “Còn lại tự người lo liệu, nếu còn đau thì thoa tiếp, ta đi đây.”

Quý Gia Hoàn ngồi trên giường, gật gật đầu.

Có chút mù mịt, đến khi tiếng đóng cửa vang lên mới tìm lại phản ứng.

Con người đứng hay mất tự trọng a, Quý Gia Hoàn vẫn để mông trần ngồi trên giường nghĩ.

Mình nhảy mất cứ nhiên có điểm cảm động khó hiểu.

Biết bao nhiêu người leo đèo theo đuôi mình nịnh hót, tự nguyện hiến thân, còn hèn mọn đến nỗi hận không thể dâng toàn bộ của cải chỉ để đổi lấy một vai diễn.

Được người vây quanh không hề thấy cảm động, từ nhỏ đã bị gia hỏa này khi dễ, bây giờ lại bị hắn hung hăng thượng một lần, chẳng qua chỉ mua tuýp kem thoa cho mình, mình cứ nhiên lại cảm động.

Quý Gia Hoàn kéo quần đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, hắn ở tầng không cao, dưới ánh đèn đường, có thể nhìn thấy Vương Hạo hai tay đút vào túi, miệng ngâm điệu thuốc, thông thả đi tới trạm xe buýt.

Tâm tình Quý Gia Hoàn từng hồi từng hồi rạo rực.

Con người... thật đúng là có chút không biết tự trọng!

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Quý Gia Hoàn trong lòng ghen khuất, cảm thấy Vương Hạo về tình về lý hắn nên nói thêm gì đó, nhưng đối phương chẳng buồn nói gì cả, chỉ đứng đó, vẫy tay như xua đuổi hắn.

Vương Hạo vẫy cả buổi trời, đột nhiên sực nhớ, hỏi với theo: “Chuyện lần trước...”

Quý Gia Hoàn lập tức đứng lại: “Chuyện gì?”

Quý Gia Hoàn còn nán lại thành phố N vài hôm, ngày ngày đi loanh quanh ngắm cảnh dạo phố, di động luôn mở 24/24, thỉnh thoảng rút ra xem thử.

Cuộc gọi mong chờ trong tiềm thức vẫn không tới, trái lại công ty đã chịu hết nỗi hắn ngao du bên ngoài, mỗi ngày một cú điện thoại giục hắn về.

Trước khi đi Quý Gia Hoàn soi gương, vết sưng trên mặt đã tan bớt, phía dưới cũng không đau như lúc đầu.

Nhưng vừa nghĩ đến phải rời khỏi thành phố N, Quý Gia Hoành ngoài thở phào nhẹ nhõm, lại có chút bồn khoăn.

Từ sau hôm đó, Vương Hạo không đến nữa.

Quý Gia Hoành chẳng hiểu sao có điểm mất mát.

Nếu bảo bị cưỡng bạo, mà trong lòng không có ám ảnh là không thể nào, tuy rằng Quý Gia Hoành không có quan niệm trinh tiết gì. Lăn lộn trong giới giải trí chính mình vốn đã loạn, mấy chuyện lộn xộn cũng gặp nhiều, bên mình không ít người còn thích làm số 0, đôi khi nhìn dáng vẻ trầm mê đắm đuối của người dưới thân hần cũng rất tò mò có thật thoải mái đến thế không.

Cho dù là vậy, cho dù muốn bị thương cũng nên là mình chủ động lựa chọn, tìm người tình tương đối có nhan sắc vóc dáng thích hợp, làm xong quãng một xấp tiền nói cậu nhóc kỹ thuật không tồi ta rất vừa ý, hoặc là khoát vai hần nói cậu cứ yên tâm tuyệt đối không thành vấn đề, chứ không phải giống như lúc này trong lòng uất ức, người ta ném cho một tuýp kem hơn mười đồng đã rưng rưng cảm động.

Biết Quý Gia Hoành sắp về, đám người Chu Lượng lái xe đến tiễn.

Quý Gia Hoành ngồi trên xe, nghĩ nghĩ, nói với tài xế: “Đi vòng đường XX.”

Tài xế ngạc nhiên “A?” một tiếng, Chu Lượng ngồi ghế phụ lái huých tay với tài xế, tài xế liền quay đầu xe, rẽ đường XX.

Quý Gia Hoành nhìn ra bên ngoài, có chút hối hận đã bảo tài xế đổi đường.

Người tưởng đang quay phim truyền hình sao, lái xe hướng này là có thể tình cờ gặp Vương Hạo đi bộ ven đường, sau đó bước xuống xe nói với hần trùng hợp thật, hôm nay ta quay về thành phố B.

Mãi miên man suy nghĩ, không để ý xe đã đi qua cổng đại học N, Quý Gia Hoành cuống lên, rống lớn một tiếng: “Dừng xe!”

Tài xế hết hồn, vội dừng xe, hai người ngồi ghế trước đồng loạt quay đầu nhìn Quý Gia Hoành, Quý Gia Hoành nói: “Đợi một lát.” Đoạn nghênh ngang bước xuống xe.

Trước cổng đại học N bày hai cái bàn, trên bàn đặt cái hòm màu trắng, phía sau dán một tờ giấy, ghi quyền góp gì đó.

Cái này không quan trọng, quan trọng chính là cái tên ngồi nghiêng trên bàn đang nói chuyện với người khác kia, Quý Gia Hoành liếc mắt liền nhận ra hần —— tên này không chú ý vệ sinh, vẫn còn mặc bộ đồ của ba ngày trước.

Vương Hạo bên kia đang hào hứng huyền thuyên, chợt cảm thấy có người nhìn mình, quay đầu lại, sắc mặt lập tức thay đổi.

Quý Gia Hoành trong lòng có chút khó chịu, biến sắc cũng nhanh gọn!

Thấy có người tới, cô gái đằng sau ôm hòm đi ra: “Anh ơi, xin hãy cống hiến một phần.”

Quý Gia Hoành nhìn qua, bên trên viết ba chữ “Hòm quyền góp” to tướng, khóe miệng cong lên, mỉm cười.

Khả năng cống hiến hần sao chỉ có một phần? Tham gia các buổi biểu diễn từ thiện lớn nhỏ không trên trăm cũng hơn mấy chục, lằng xê còn bận hơn cả làm việc thực sự, danh tiếng đạt được còn nhiều hơn làm từ thiện, tiền nuốt vào nhiều hơn tiền nhả ra.

Không ngờ thành phần bạo lực du côn như Vương Hạo cũng chơi trò làm từ thiện, sinh viên bây giờ thật biết kiếm tiền.

Quý Gia Hoành móc ví, rút ra mười tờ đỏ nhét vào trong.

Xung quanh nhất thời vang lên tiếng xuýt xoa của các sinh viên: “Oa kháo!”

Quý Gia Hoành trong lòng sáng khoái, quay sang nói với Vương Hạo: “Kỳ thực ta ủng hộ nhất là hoạt động từ thiện.”

Vương Hạo bóp trán nhìn hẩn, trong mắt hiện rõ nghi ngờ.

Cô gái bên cạnh từ trong ngăn kéo lấy ra một món đồ chơi bằng lông nhung tặng cho Quý Gia Hoàn: “Cảm ơn anh.”

Cô gái kia chân rất dài, vô cùng xinh xắn, Quý Gia Hoàn nhận quà, mỉm cười: “Cảm ơn cái gì, làm từ thiện là việc tốt mà.”

Cô gái cười rất ngọt: “Anh quả là người tốt.”

Vương Hạo liếc xéo, ánh mắt hung hăng.

Quý Gia Hoàn trong lòng bỗng nhiên run rẩy, không hiểu mình lại làm gì sai, sợ sệt lại nghi hoặc nhìn qua.

Quyên tiền cũng bị trừng? Lẽ nào mình quyên ít quá?

Đôi bên trừng nhau vài giây, Vương Hạo rút cuộc sắc mặt cũng dịu đi, nói dăm ba câu với cô gái, bước đến bên cạnh Quý Gia Hoàn, kéo cánh tay hẩn lôi ra ngoài.

“Người đến đây làm gì?” Vương Hạo hỏi.

“Chỉ là thuận đường ra sân bay.” Quý Gia Hoàn nói.

“Thuận đường?” Vương Hạo khó hiểu hỏi, “Từ đây đến sân bay? Thuận đường chỗ nào?”

Quý Gia Hoàn bó tay rồi, trọng điểm không phải thuận đường, mà là đến sân bay.

“Vậy ta đi về.” Quý Gia Hoàn quay đầu, thấy Vương Hạo vẫy tay, không có ý định giữ lại, bèn từ trong ví tiền rút danh thiếp, “Có gì cứ tới tìm ta.”

Vương Hạo cầm lấy, cúi đầu nhìn: “Được, tạm biệt.”

Quý Gia Hoàn trong lòng ghen khuất, cảm thấy Vương Hạo về tình về lý hẩn nên nói thêm gì đó, nhưng đối phương chẳng buồn nói gì cả, chỉ đứng đó, vẫy tay như xua đuổi hẩn.

Vương Hạo vẫy cả buổi trời, đột nhiên sực nhớ, hỏi với theo: “Chuyện lần trước...”

Quý Gia Hoàn lập tức đứng lại: “Chuyện gì?”

“Người...” Vương Hạo nhú mày, “Khá hơn chưa?”

Quý Gia Hoàn cuối cùng cũng đợi được câu này, thấp giọng nói: “Đỡ nhiều rồi, có điều vẫn còn hơi...”

Lời này thành công khiến bộ mặt một mực bí xị của Vương Hạo xuất hiện thần sắc áy náy.

Quý Gia Hoàn trong lòng vui sướng đến nở hoa.

Vương Hạo chắc một tiếng, thở dài: “Tóm lại sau này người có chuyện thì tìm ta.”

Mình là nhân vật nào, làm gì cần gia hỏa này giúp đỡ, bất quá thấy Vương Hạo vốn luôn bá đạo lại lộ ra vẻ mắc nợ mình, Quý Gia Hoàn trong lòng liền khoái trá.

Tuy rời khỏi thành phố N, tạm thời không được thấy bộ dạng đó của hẩn, Quý Gia Hoàn ngồi trên máy bay nghĩ, vài tháng nữa là sang năm mới, về nhà sẽ gặp lại thôi.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Về đến thành phố B, Quý Gia Hoàn chỉ thấy thật thoải mái, đô thị lớn quả nhiên có khác, ngay cả nhân viên bảo vệ cũng lễ phép hơn bên ngoài.

“Quý tiên sinh, anh về rồi.” Cô lễ tân của công ty nở một nụ cười rất chuyên nghiệp cùng chất giọng ngọt ngào chào hỏi.

Quý Gia Hoàn tâm tình tốt, hỏi: “Gần đây không có chuyện gì chứ?”

“Mọi thứ đều ổn.” Lại sức nhớ, “À, có một vị tiểu thư họ Phương đến tìm anh.”

“Họ Phương?” Quý Gia Hoàn vắt óc nghĩ, không nhớ ra mình có quen người nào họ Phương. Đi thêm hai bước, Quý Gia Hoàn linh quang chợt lóe, cô nàng lần trước dùng túi xách LV nhái ném mình họ Phương thì phải?

Nghĩ đến đây, Quý Gia Hoàn quay lại hỏi lễ tân: “Cô ta tới làm gì?”

Lễ tân lại cười ngọt: “Phương tiểu thư nói muốn bắt anh chịu trách nhiệm.”

Quý Gia Hoàn hỏi: “Vậy các người nói sao?”

“Chúng tôi nói Quý tiên sinh đã đi công tác, phải một tháng nữa mới về.”

Quý Gia Hoàn nga một tiếng: “Rồi sau đó?”

“Sau đó Phương tiểu thư lại tới vài lần.” Thanh âm cô lễ tân càng ngọt hơn, “Cuối cùng Phương tiểu thư để lại lời nhắn cho anh, cô ấy nói...” Lễ tân ngập ngừng.

Quý Gia Hoàn thuận miệng hỏi tiếp: “Nói gì?”

Lễ tân lúc này mới nhỏ giọng thuật lại: “Nói anh hãy đợi đấy, cô ấy sẽ cho anh biết tay...”

Không biết có phải là ảo giác của Quý Gia Hoàn không, nụ cười của cô lễ tân khi nói câu này, mang theo vẻ hờn hờ khi thấy người gặp họa.

“Quý tiên sinh, anh có cần báo cảnh sát không?” Cô lễ tân đã hiểu còn cố hỏi.

Quý Gia Hoàn khoát tay, chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu quần chúng trên truyền hình, cũng dám buông lời ngạo mạn đến thế.

Có gì phải sợ, lão đại hắc bạch lưỡng đạo Quý Gia Hoàn cũng quen vài người, bình thường vui đùa tiêu khiển cầu kết làm bấy, ít nhiều đều nể mặt Quý Gia Hoàn.

Buổi tối Điền Trung tìm một nhà hàng hạng sao mở tiệc tẩy trần cho hân.

Quý Gia Hoàn bước vào phòng VIP, mắt quét một vòng, khoe miệng cong lên.

Ngồi bên cạnh Điền Trung là một tiểu nam sinh, tướng mạo chừng hai mươi, có khuôn mặt búp bê.

Điền Trung nói với cậu trai kia: “Đây là Quý Gia Hoàn mà tôi từng nhắc với cậu.”

Cậu trai hai mắt láo liên, cười hì hì đi tới bắt tay Quý Gia Hoàn: “Chào anh, em là Thái Minh Minh.”

Cậu ta cười đến thẹn thùng, lúc bắt tay ngón cái còn lướt nhẹ trên mu bàn tay Quý Gia Hoàn.

Ấm thị như có như không, nếu nói động tác này là cố ý không khỏi có phần oan ức cho cậu ta, nhưng nếu nói là vô ý, Quý Gia Hoàn không tin. Điền Trung cũng là người trong nghề, đã lên kế hoạch, người dẫn tới tám chín phần mười đều có chút nghiệp vụ.

Lúc dùng bữa tiểu tử tên Thái Minh Minh kia mời rượu vô cùng niềm nở, mày qua mắt lại vài phen, Quý Gia Hoàn đã hiểu, nhóc này là một tiểu yêu tinh dày dặn kinh nghiệm, còn rất biết dụ dỗ.

Điền Trung thấp giọng nói: “Em này muốn nổi tiếng, cậu thấy thế nào?”

Quý Gia Hoàn mỉm cười, gõ gõ bàn hỏi: “Cậu có bản lĩnh gì?”

“Ca hát vũ đạo.” Thái Minh Minh suy nghĩ một chút, thấp giọng nói, “Cả diễn xuất.”

Quý Gia Hoàn khen ngợi: “Biết nhiều đấy.”

Cậu nam gặp cậu nam, đương nhiên thuận nước giong thuyền, củi khô lửa bốc, ăn xong liền làm chuyện củi thả.

Nhưng ngay lúc này Điền Trung đột nhiên tươi cười bồi thêm một câu: “Tôi biết cậu thích loại hình này, như cậu đã nói, loại này không có lực sát thương.”

Ngàn không nên vạn không nên, Điền Trung thật sự không nên thêm câu này.

Chút kích tình vừa được nhen nhóm chớp mắt bị dập tắt, lúc trước cũng bởi vì nhìn lầm Trương Tiểu Dã không có lực sát thương ra tay trên ghẹo mới chịu một trận đòn tiếp một trận gian.

Đương nhiên người Điền Trung dẫn tới không có vấn đề gì, nhưng cảnh ngộ lần đó chẳng khác nào ác mộng luôn quần quanh trong đầu, Quý Gia Hoành bỗng dưng bực bội, không còn nhiệt tình nữa, nói vài câu với Thái Minh Minh, đưa danh thiếp, qua loa dùng bữa cho xong, lái xe đi về.

Kết quả Quý Gia Hoành về nhà đối mặt với chiếc giường trống trải liên hồi hận, lập tức nhắn tin cho Thái Minh Minh, làm bộ làm tịch hồi thăm đã về đến nhà chưa.

Bên kia nhanh chóng trả lời tin nhắn, khen Quý tiên sinh không giống như cậu ta tưởng tượng, quả thực chu đáo, cậu ta rất cảm động.

Thừa biết là nịnh bợ, nhưng loại khẩu khí này, khiến người hoàn toàn không thể mở miệng nói bây giờ tôi hối hận rồi, em tới đây chúng ta thử một lần đi.

Quý Gia Hoành buồn bực, nhưng suy đi ngẫm lại, còn nhiều thời gian, cũng không thiếu một hai ngày.

May là Thái Minh Minh vốn cũng muốn dựa vào hắn, sau vài ngày đã chủ động xuất kích, hẹn ăn cơm, hai người nhanh chóng thân với nhau.

Thỉnh thoảng bóng dáng Vương Hạo lại lóe lên trong đầu, lập tức bị cố tình quên lãng.

Qua chừng một tháng, đúng như Quý Gia Hoành dự liệu, cô nàng nói muốn đến quấy rồi kia quả nhiên không xuất hiện nữa.

Khí trời dần chuyển lạnh, lá khô đón gió lác đác rơi.

Vài gã đàn ông ngồi bên bồn hoa trước cổng công ty, khi Quý Gia Hoành đi ngang qua đều quay đầu nhìn hắn.

Thường có những người muốn nổi danh đứng canh trước cổng, bắt quá mấy người này chất lượng thật chẳng ra sao.

Hôm nay có người mới tới quay quảng cáo, Quý Gia Hoành cùng đến studio, giám sát một hồi, di động trong túi đồ chuông.

Rút ra xem, là Quý mama gọi tới.

Căn dặn liên miên rằng thời tiết thay đổi mặc dày một chút chú ý sức khỏe, Quý mama rút cuộc đi vào vấn đề chính: “Tiểu Hoành này, con còn nhớ dì Vương không?”

Quý Gia Hoành khó hiểu hỏi: “Dì Vương nào?”

“Ai nha, thì là dì Vương hay đến nhà chúng ta chơi mặt chược ấy, con không nhớ sao? Ở tầng trên chúng ta đấy...”

Quý Gia Hoành giật mình: “Mẹ của Vương Hạo?”

“A?” Quý mama vui vẻ, “Con vẫn còn nhớ Vương Hạo sao?”

Quý Gia Hoành thầm nghĩ con có thể không nhớ sao, quên ai chứ không quên được hắn: “Có chuyện gì?”

“Dì Vương nói chuyên ngành của Vương Hạo không dễ kiếm việc, năm nay không phải càng khó tìm? Mẹ xem thời sự thấy mấy hôm nay thành phố B có vài hội chợ tuyển dụng quy mô lớn, mẹ với dì Vương đều bảo Vương Hạo đến thành phố B tìm con, dù sao có con chiều cố nó vẫn hay hơn.”

Quý Gia Hoành mới có được mấy ngày thanh thản, nghe xong triệt để sững sốt, vô thức phản đối: “Mẹ, gần đây con tương đối bận, không thể lo cho hắn.”

“Người ta cũng lớn như vậy rồi, ai cần con lo,” Quý mama vẫn rất hồ hởi, “Con tìm một chỗ cho nó ở là được.”

Quý Gia Hoành nói: “Con phải đi công tác.”

Quý mama hỏi: “Chùng nào?”

“Ngày mai.”

“Không vấn đề,” Quý mama nói, “Vương Hạo tối nay đến rồi, tới lúc đó nó gọi điện cho con, nếu thực sự hết cách thì con tìm khách sạn cho nó.”

Chuyện của người khác mẹ lo nhiều như vậy làm gì, Quý Gia Hoành nổi đóa: “Mẹ từ chối giùm con đi! Chuyện này con tuyệt đối không nhúng tay!”

Cúp máy, đúng lúc người mới NG, vì thế nhắm vào người mới mắng một trận trút giận.

Hôm nay người trong studio đều cảm nhận được tâm tình Quý Gia Hoành rất tệ.

Lạ cái là, gia hỏa này một bên đứng ngồi không yên, một bên còn không ngừng nhìn di động, biểu tình biến đổi qua lại giữa chờ đợi và lo sợ một cách kỳ quái.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Không khéo hôm nay, cái mạng nhỏ sẽ đứt đoạn tại đây. Quý Gia Hoành cúi đầu, đột nhiên liếc thấy di động trong túi quần, trượt ra gần phân nửa.

Báo cảnh sát!

Kết thúc công việc trời đã tối, Quý Gia Hoành lái xe về nhà, trên xe di động bắt đầu ong ong rung, Quý Gia Hoành suýt nữa trượt tay, vội vươn tay tiếp máy.

“Alo, Gia Hoành?” Thanh âm Thái Minh Minh truyền đến, xưng hô thân mật chứng tỏ quan hệ hai người gần đây tiến triển rất nhanh, “Em tới nơi rồi, anh đến chưa?”

Quý Gia Hoành lúc này mới nhớ hôm qua có hẹn Thái Minh Minh đi ăn tối, vốn cho rằng thời cơ đã chín muồi ăn xong có thể lôi hấn lên giường, giờ thì kế hoạch toàn bộ rối loạn, bất quá hiện tại cũng đang phiền não, vì vậy ác thanh ác khí nói: “Hôm nay tạm thời bận việc.”

“Nga,” Thái Minh Minh ngoan ngoãn hỏi, “Vậy ngày mai?”

“Ngày mai cũng không được.” Quý Gia Hoành bỗng nhiên có điểm bực bội, “Gần đây không rảnh, đừng làm phiền tôi.” Nói xong cúp máy.

Không đến ba phút, di động lại bắt đầu rung, Quý Gia Hoành nghĩ Thái Minh Minh có vẻ là người biết thức thời, sao lại dây dưa không dứt như vậy, bắt máy, tức giận nói: “Có chịu yên không, đã nói không rảnh, đừng bám lấy tôi nữa!”

Đầu bên kia im lặng một chập, có người dùng thanh âm phẫn nộ gấp đôi hỏi ngược lại: “Bám lấy người?!”

Quý Gia Hoành nghe xong lông tơ trên lưng dựng đứng: “Vương Hạo?”

“Người cho là ta thích tìm người lăm sao? Được, ta cũng không cần người tìm.” Vương Hạo nói, “Người nói một tiếng với dì, ta tự tìm chỗ ở, không cần người giúp.”

Quý Gia Hoành a một tiếng, định nói thêm, bên kia đã tắt một tiếng, cúp máy.

Người gì thế này, một chút lịch sự cũng không có!

Đỗ xe vào gara, Quý Gia Hoành đi về nhà mình.

Trời đã hoàn toàn tối đen, ánh đèn đường vàng nhạt nhu hòa soi rọi con đường vắng vẻ của khu chung cư.

Dưới lầu có vài gã đàn ông ngồi tụ tập, Quý Gia Hoành liếc nhìn, cảm thấy bộ dạng hình như đã gặp qua.

Ban sáng ngồi trước cổng công ty không phải cũng là mấy gã này sao?

Nghĩ đến đây, Quý Gia Hoành trong lòng đột nhiên có điểm bất an, không khỏi tăng tốc.

Mấy gã kia thấy Quý Gia Hoành, gương mặt nhìn nhau, một bên chú ý xung quanh một bên nhanh chóng bám gót Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành còn đang hoài nghi đám người này phải chăng là nhắm vào mình, kiên trì đi thêm vài bước, đánh một vòng nhỏ.

Mấy gã kia cũng vòng sang phía đối diện, rõ ràng muốn chặn đường hắn.

Quý Gia Hoành trong lòng phát lạnh, dứt khoát xoay người bắt đầu chạy.

Chưa được mấy bước, đã bị đám người này chặn lại, còn không kịp quay đầu chạy tiếp, đầu đột nhiên bị giáng một cú thật mạnh, Quý Gia Hoành trước mắt tối sầm, ngất đi.

Lúc tỉnh lại, Quý Gia Hoành mình mẩy không chỗ nào không đau, vành mắt ê ẩm, mắt sưng phù không mở nổi. Khởi cần nghĩ nhiều, Quý Gia Hoành cũng biết mình vừa bị hung hăng nện một trận.

Trước mặt là một gian phòng xa lạ, mặt đất phủ một lớp bụi bặm, có vẻ là căn nhà hoang không người ở.

Quý Gia Hoành bị quăng dưới đất, tay chân đều bị trói, trái lại mồm miệng tự do. Quý Gia Hoành gân cổ kêu: “Có người không? Cứu tôi với!”

Phòng bên vang lên tiếng bước chân, sau đó có người đẩy cửa vào: “Triệu ca, hắn tỉnh rồi!”

Quý Gia Hoành lúc này mới ý thức được, hận không thể đánh chết mình, người ta không bịt miệng tức là nơi này núi cao hoàng đế xa, không sợ hắn kêu cứu.

Gã được gọi là Triệu ca là một người đàn ông trung niên, mặc áo khoác da màu đen, sơmi trắng, hai tay đút vào túi quần đứng đỉnh bước tới, theo sau còn có vài người, Quý Gia Hoành nhận ra trong đó có người ban nãy chặn đường mình.

Quý Gia Hoành hỏi: “Các người là ai, muốn làm gì?”

Triệu ca mỉm cười rút điều thuốc, chìa ra để tên đứng bên cạnh châm lửa, hút một hơi, lại phà ra một hơi dài nói: “Người đắc tội người ta, có người tìm ta giáo huấn người.”

Quý Gia Hoành đắc tội rất nhiều người, nhất thời cũng không nhớ là ai, nhưng trả thù như thế này thì lần đầu gặp phải, bèn hỏi: “Anh không phải lẫn lộn trên giang hồ sao? Lão đại khu X Vĩ Trung ca anh biết không? Tôi với anh ấy quan hệ rất thân thiết.”

Triệu ca nheo mắt nhìn hắn.

“Anh mau thả tôi ra.” Quý Gia Hoành cảm thấy có hiệu quả, nói tiếp: “Bằng không để Vĩ Trung ca biết, anh chết chắc.”

“Ta mặc kệ Vĩ Trung ca đó là ai.” Triệu ca ném điều thuốc xuống đất, giẫm nát tàn thuốc, “Ở đây ta là lão đại!”

Nói xong ngoắc tay, ra hiệu cho đám đàn em: “Hù dọa ta, đánh cho ta!”

Quý Gia Hoành vội cuộn người, mắt thấy mấy gã kia sắp xông tới, cửa lại bị đẩy ra, có người ló đầu vào, trong tay đang đưa túi cơm hộp: “Đợi lát nữa hẵng đánh, Tiểu Lương mua cơm về rồi, ăn trước đã, ăn cơm ăn cơm nào!”

Người trong phòng nối đuôi nhau đi ra, có người reo: “Ồ, hôm nay có gà nướng.”

Quý Gia Hoành vừa thấy hộp cơm loại dùng một lần kia liền muốn rót nước mắt, Triệu ca Triệu ca, nghe tưởng oai lắm, có ai thấy lão đại xã hội đen ăn cơm hộp chưa? Không biết lẫn lộn ở đâu, nếu thật sự quen được lão đại xã hội đen chính cống Vĩ Trung ca, có ma mới tin.

Không sợ Diêm Vương, chỉ sợ tiểu quỷ.

Không khéo hôm nay, cái mạng nhỏ sẽ đứt đoạn tại đây. Quý Gia Hoàn cúi đầu, đột nhiên liếc thấy di động trong túi quần, trượt ra gần phân nửa.

Báo cảnh sát!

Ý tưởng này chợt lóe lên trong đầu, Quý Gia Hoàn cố gắng nghiêng người, lắc lắc thân hình cho di động rớt ra.

Người ở phòng bên vừa ăn vừa cười đùa, tựa hồ sẽ ập vào bất cứ lúc nào.

Quý Gia Hoàn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cảm giác không khí cũng sắp đông cứng, mới vài phút mà đã như mấy năm ánh sáng.

Lộc cộc một tiếng, di động rơi ra.

Quý Gia Hoàn lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, đám người kia vẫn đang cười đùa, dường như chưa phát hiện.

Cẩn thận xoay người, siết di động trong tay.

Tay bị trói ngược sau lưng, không thể nhìn thấy bàn phím, Quý Gia Hoàn lại khẩn trương đến cả người phát run, trên tay cũng ướt mồ hôi.

110.

Phím 1 nằm trên cùng, bấm hai cái, sau đó là bấm phím 0, phím 0 nằm ở đâu, ở đâu?

Quý Gia Hoàn ***g ngực sắp nổ tung, hận không thể đào não mình lên, lục lọi trong trí nhớ phím 0 nằm ở đâu.

Bình thường lúc gọi điện, sao lại không chú ý phím 0 nằm ở đâu chứ.

Còn chưa tìm được phím 0, di động truyền đến một trận tút tút, sau vài tiếng, có người bắt máy, nói alo.

Quý Gia Hoàn cả kinh, di động rơi xuống đất.

Bên kia vẫn đang “Alo? Alo?”, thanh âm quen thuộc ngữ khí tràn ngập mất kiên nhẫn.

Quý Gia Hoàn lúc này mới sực nhớ, nhật ký cuộc gọi cũng là bấm phím trên cùng, bấm lần đầu, hiện lên nhật ký cuộc gọi, bấm lần hai, thành gọi điện.

Mà người cuối cùng nói chuyện với hắn, chính là Vương Hạo.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Quý Gia Hoàn đã hiểu, Vương Hạo căn bản không tin hắn bị bắt cóc.

Đây là tự nhiên, đổi lại người khác, tự dưng có người gọi đến bảo bạn cậu bị bắt cóc muốn cậu giao tiền — lại không phải đặc biệt thân quen, tám chín phần mười đều sẽ cảm thấy có vấn đề.

Tiếng di động rơi xuống đất kinh động đến người phòng bên, cửa bị đẩy ra, đám côn đồ hung hãn xông vào: “Người làm gì đó!”

Quý Gia Hoàn cuống quýt lật người lại, di động bị đè dưới vai. Bọn kia nhìn trái nhìn phải không phát hiện gì, sẵn tiện đập Quý Gia Hoàn hai cước.

Di động kín đáo để sau lưng, không nghe thấy chút âm thanh nào, Quý Gia Hoàn cũng không biết đầu bên kia Vương Hạo đã cúp máy chưa, thấp thỏm áp lực, động cũng không dám động.

Đám người này xem ra cũng ăn xong rồi, không sang phòng bên nữa, có người kéo ghế cho Triệu ca.

Quý Gia Hoàn nhin không được hỏi: “Các người rốt cuộc muốn gì?”

“Người nói xem?” Triệu ca vừa xỉa răng vừa nói: “Người ức hiếp người của ta, bây giờ người ta tức giận, không vui, tìm đến đại ca ta đây, ta sao có thể phí công thả người được.”

“Ta tốt xấu gì cũng là nhân vật có máu mặt.” Giọng Quý Gia Hoành run kịch liệt, “Lỡ như ta xảy ra chuyện, hắc bạch lưỡng đạo đều sẽ không bỏ qua cho các người.”

“Lại dọa ta.” Triệu ca bĩu môi, thấp giọng phun vài câu tục tĩu, hất hàm phát tay, lập tức có người xách Quý Gia Hoành lên, ra về muốn đánh.

Vừa tóm hần đứng dậy, di động đề bên dưới liền bại lộ trước tầm mắt của bọn chúng.

Gã tóm Quý Gia Hoành “a” một tiếng nhặt di động lên.

“Quý Gia Hoành người đang làm trò quỷ gì thế?” Tiếng quát mắng của Vương Hạo truyền ra từ di động, đầu bên kia rõ ràng đã hỏi rất nhiều lần, đang tới đỉnh điểm của mất kiên nhẫn, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Quý Gia Hoành không ngờ Vương Hạo vẫn chưa cúp máy, sau lưng áo đã ướt đẫm một tầng mồ hôi lạnh.

Triệu ca dần mặt hỏi: “Người muốn báo cảnh sát?!”

Quý Gia Hoành lập tức sợ hãi lắc đầu: “Không phải không phải, ta không có.”

Tên côn đồ nhìn di động, thấp giọng nói với Triệu ca: “Là số ngoài, có lẽ không phải cảnh sát.”

Quý Gia Hoành vội nói: “Là bạn ta, đúng lúc đến thành phố B tìm ta.”

Tên kia muốn cúp máy, chẳng biết thế nào bấm nhầm phím loa ngoài, thanh âm rống giận của Vương Hạo liền vang vọng: “Người con mẹ nó đúng là đồ điên!” Sau đó cúp máy.

Vương Hạo dường như đang ở ngoài đường, hòa lẫn trong câu nói kia, loáng thoáng nghe thấy tiếng ồn ở trạm xe buýt.

Người trong phòng đều bị sốc nặng bởi câu quát kia, tên côn đồ cầm di động đang tút tút kêu, ngơ ngác nhìn về phía lão đại.

Triệu ca giận tái mặt, ra hiệu đám đàn em vây công, giống như giận cá chém thớt nện Quý Gia Hoành một trận.

Bọn chúng ra tay không nề nang, Quý Gia Hoành hai mắt sưng phù nhìn không rõ, cũng không cách nào né tránh, mưa dòn rơi xuống mình không chỗ nào không đau, ngay cả hít thở cũng mang theo nhức nhối đến run cả người.

Triệu ca nghĩ ngợi, đưa tay cầm lấy di động Quý Gia Hoành, nhìn nhặt ký cuộc gọi, đột nhiên cười gian, trên bàn phím ấn vài cái, di động vẫn ở trạng thái loa ngoài, tiếng tút tút quanh quẩn trong căn phòng trống trải.

Quý Gia Hoành không biết hần muốn gọi cho ai, hồi hộp ngóng nhìn.

Chẳng biết qua bao lâu, bên kia rốt cuộc tiếp máy, là giọng của Vương Hạo: “Người lại muốn gì nữa?”

Quý Gia Hoành thật mạnh ngẩng đầu, dăm dăm nhìn di động.

Triệu ca nói: “Quý Gia Hoành đang ở trong tay ta.”

Vương Hạo nói: “Hả?”

Triệu ca chậm rãi nói: “Hắn đắc tội người ta, có người muốn ta giáo huấn hắn, người đó yêu cầu cường trước giết sau, bất quá bọn ta không có hứng thú với trò này, cũng không ác độc đến thế, người chuẩn bị một triệu mang tới chuộc người đi.”

“Gi?” Vương Hạo nói, “Ông gọi lộn số rồi?”

“Đừng ở đó giả vờ với ta, hắn bị bắt thì gọi cho người đầu tiên, nói hai người quan hệ bình thường có ma mới tin.” Triệu ca nói, “Một triệu, không đến bọn ta thay phiên nhau cưỡng hiếp hắn.”

“Lố quá rồi chú.” Vương Hạo bên kia cười nhạo: “Không phải đã nói không có hứng thú sao, các người có thâm thù đại hận gì mà phải ủy khuất bản thân mình như thế.”

Triệu ca có chút phát hỏa: “Một triệu! Thiếu một đồng lập tức đánh chết hần!”

“Vậy ông đánh hần chưa lại một hơi thở đi, tôi cho ông năm trăm.” Vương Hạo lái sang hướng khác, “Ta nói Quý Gia Hoành người bị bệnh rồi phải không, người thèm ăn đòn chứ gì, lại còn bày ra cái vụ vợ vắn này.”

Quý Gia Hoành đã hiểu, Vương Hạo căn bản không tin hần bị bắt cóc.

Đây là tự nhiên, đổi lại người khác, tự đương có người gọi đến bảo bạn cậu bị bắt cóc muốn cậu giao tiền — lại không phải đặc biệt thân quen, tám chín phần mười đều sẽ cảm thấy có vấn đề.

Triệu ca cũng lười nói thêm, luôn miệng mắng mẹ kiếp, giờ di động lên, đám côn đồ bên cạnh rất phối hợp giáng hai đấm xuống Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành vốn thương tích đầy người, hai đấm này lại rất hung ác, thét “a” một tiếng.

Di động được đặt bên tai, cách di động truyền đến các loại âm thanh ồn ào lộn xộn của xe cộ trên đường, Triệu ca gật đầu ra hiệu cho Quý Gia Hoành lên tiếng.

Bên kia hồi lâu không có người nói chuyện, Quý Gia Hoành cũng không biết nên nói gì, chỉ nghẹn một hơi vắn tai nghe.

Hai bên im lặng một hồi, Vương Hạo thử “ê” một tiếng.

Quý Gia Hoành nước mắt ào ào tuôn chảy.

Thanh âm bên kia có chút chần chờ: “Quý Gia Hoành?”

Quý Gia Hoành hít sâu, muốn nén, lại nén không được, nước nỡ run rẩy: “Vương, Vương Hạo...”

Gọi xong, hai chữ “cứu ta” cứ tắc nghẽn trong cổ họng không sao bật ra được, càng không ngừng thút thít.

Vương Hạo rút cuộc ngữ khí nghiêm túc: “Người đang ở đâu?”

Quý Gia Hoành vành mắt ngân ngấn nước, cả buổi trời không thốt lên được chữ nào.

Vương Hạo mất hết nhẫn nại, quát: “Nói gì đi chứ!”

“Ta... Ta...” Quý Gia Hoành sợ đến run bắn cả người, dứt quãng nói, “Trong ngăn tủ nhà ta, có, có sổ tiết kiệm, mật... mật mã là...”

“Đừng lảm nhảm với ta!” Vương Hạo quát, “Ma mới biết nhà người ở đâu? Nói trọng điểm!”

Triệu ca giật lại di động, nói một địa danh, sau đó bảo: “Cho người ba tiếng rưỡi, mang tiền đến đây, muộn mười phút ta sẽ chặt một cánh tay hần, hai mươi phút chặt chân hần! Người dám báo cảnh sát ta lập tức giết con tin!”

Địa danh là ngoại ô thành phố B, ngồi xe đến đây cũng gần ba giờ đồng hồ.

Khoan nói Vương Hạo vốn ghét mình không hần sẽ chịu đến, cho dù đến, Quý Gia Hoành khịt mũi rúc vào một xó nghĩ, Vương Hạo tối nay mới đến thành phố B, đường còn chưa quen, làm sao có thể trong vòng ba tiếng rưỡi chạy kịp tới chỗ này?

Mình chết chắc rồi.

Dù lý trí nghĩ thế, vẫn ôm hi vọng mong manh, chờ mong Vương Hạo sẽ đến đúng hạn.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Đèn chân không trên đỉnh đầu đóng đưa phát sáng, cửa sổ duy nhất bị tấm rèm dày che khuất, nhìn không ra bên ngoài là ban ngày hay ban đêm.

Triệu ca đang khoác lác ngoài phòng cùng đám lâu la, để lại vài gã ngồi dưới đất vừa đánh bài vừa canh chừng Quý Gia Hoành, bên cạnh đặt một chiếc đồng hồ báo thức bằng nhựa dỏm.

Đồng hồ báo thức quay lưng về phía Quý Gia Hoành, không nhìn thấy bây giờ là mấy giờ, chỉ có thể nghe kim giây tích tắc tích tắc chạy, từng tiếng từng tiếng gõ vào ***g ngực Quý Gia Hoành, giống như lá bùa đòi mạng.

Quý Gia Hoành nằm trên mặt đất, trong lòng quá khẩn trương thậm chí bắt đầu buồn bực.

Vương Hạo tới chưa? Đi đến đâu rồi, có báo cảnh sát không? Một triệu không phải số tiền nhỏ, sinh viên nghèo như hần liệu có gom đủ không?

Có mang tiền tới không? Nếu mang tới đám người đó nhận được rồi liệu có thả mình?

Vốn mong thời gian qua nhanh một chút để Vương Hạo chạy đến cứu, nhưng nghĩ kỹ Vương Hạo vốn hay làm khó mình bắt nạt mình, còn tuyên bố chán ghét mình, bỗng nhiên lại sợ Vương Hạo không đến, thời gian tốt hơn hết cứ chạy chậm một chút, sống lâu phút nào hay phút ấy.

Nhưng nếu Vương Hạo đã đồng ý trong điện thoại, sẽ không thể không đến, huống hồ lần trước ở thành phố N, hần cưỡng gian mình, hần mắc nợ mình.

Bất quá nơi này không thể so với thành phố N, địa bàn người khác còn bảo hần đơn độc đi đến, nếu bọn chúng không buông tha, cả đồng người Vương Hạo cũng không thể một mình địch lại.

Trần trở miên man suy nghĩ không biết qua bao lâu, một tên côn đồ đang đánh bài chợt nhìn đồng hồ báo thức “chà” một tiếng, đứng dậy gọi với ra phòng bên: “Triệu ca, đến giờ rồi!”

“Đến giờ rồi?” Tiếng cười nói bên kia liền ngưng lại, “Trí Hiền, lời hần ra đây.”

Quý Gia Hoành trong lòng thất kinh, nhanh vậy sao? Sau đó đã bị kéo sang phòng bên.

Phòng bên là phòng khách của căn nhà, cũng không biết đám người kia tìm đâu ra căn nhà cũ thể này, cửa cũng chẳng có, bên ngoài là ban ngày, ánh nắng chiếu trên đồng tạp vật phủ một lớp bụi dày bên lò sưởi kiểu cũ, khắp phòng vương vãi những hộp cơm xộp, chỉ có chiếc bàn gỗ và chiếc ghế bên cạnh là có phần sạch sẽ.

Triệu ca khoanh tay đứng nhìn hần, có người hỏi: “Tên kia vẫn chưa đến, làm sao đây?”

Triệu ca hai đầu mày dính chặt vào nhau, suy nghĩ một lát, nói: “Chúng ta lẫn lộn trên giang hồ, không thể không giữ lời, cứ chặt một cánh tay của hần trước!”

Người lúc này còn so đo cái gì giữ lời hay không a, Quý Gia Hoành nhích người lui vào trong, nhưng tay chân bị trói lết cũng không lết được bao xa, vừa lùi chừng hai bước đã bị người xốc lên.

Dây thừng trên tay được cởi, còn chưa kịp thả lỏng, tay trái đã bị quặc sau lưng, tay phải bị kéo duỗi thẳng ra.

Người tên Trí Hiền nọ có vẻ là lính mới, rất nghiêm túc, cầm một khúc gỗ to cỡ cánh tay, run run, quờ quạng vài cái trên tay Quý Gia Hoành, còn quay đầu hỏi: “Triệu ca, vậy em hạ thủ nha.”

Quý Gia Hoành nước mắt dính nhòe cả kính, liều mạng lắc đầu.

Triệu ca thở dài, quay đầu tỏ vẻ không nỡ: “Xử đi.”

Khúc gỗ lần này vung cao, mang theo tiếng gió, rít gào giáng xuống.

Quý Gia Hoành rụt cổ quay đầu, nhin không được ré lên: “A!!!!”

Có lẽ do hần kêu quá thảm thiết, khúc gỗ thoáng dừng lại trong không trung.

Cũng chính một giây do dự này, ngoài cửa truyền đến thanh âm phần nộ: “Dừng tay cho ta!”

Đám người đình chỉ động tác, nhìn về phía cửa, Vương Hạo sau lưng đeo ba lô du lịch, đầu đầy mồ hôi đứng dựa bên khung cửa, vừa dùng tay lau mồ hôi vừa cau mày hỏi: “Còn chưa đến giờ, các người muốn làm gì?”

Triệu ca quay đầu hỏi đàn em: “Tụi bây không phải nói đến giờ rồi sao?”

“Ba rưỡi, đâu có sai.” Người giữ Quý Gia Hoành buông tay, chạy vào phòng cầm đồng hồ báo thức đưa cho Triệu ca xem. Quý Gia Hoành không còn chỗ dựa, chân lại bị trói, mềm nhũn ngã xuống đất, mồ hôi đầy đầu lẫn nước mắt men theo vành tai rơi xuống đất.

“Đồng hồ các người chạy sớm!” Vương Hạo nói, “Còn tám phút nữa mới đến giờ, cho dù là ba rưỡi, các người không phải đã nói quá mười phút mới chặt tay sao?”

Quý Gia Hoành thoát nạn, lấy bẫy quỳ dưới đất lặng thầm đổ lệ, chỉ có hít vào không có thở ra.

Vương Hạo đi tới, nhắc cánh tay trái của hắn, lắc qua lắc lại, nhắc cánh tay phải, lắc qua lắc lại, cởi trói chân hắn, gõ gõ đầu gối, sau đó xụ mặt thấp giọng mắng: “Có bị gì đâu? Kêu cái rầm!”

Sắc mặt hắn vô cùng khó coi, hiển nhiên tức giận muốn chết. Quý Gia Hoành được hắn đỡ dậy, chân còn đang run, trong lòng lại kỳ lạ thở phào nhẹ nhõm.

Được cứu rồi...

Triệu ca hỏi: “Có mang tiền đến không?”

“Các vị đợi đã,” Vương Hạo nói, “Trước tiên ta phải xem bạn ta có sao không.” Nói xong dìu Quý Gia Hoành nhiều một vòng nhỏ trong phòng.

Quý Gia Hoành bị trói lâu như thế, chân đều tê rần, đi vài bước máu mới lưu thông, từ từ tìm lại tri giác.

Đi đến gần cửa, lập tức có hai người đứng chắn trước cửa. Vương Hạo dừng lại, nghiêng người, cười lạnh: “Các người tưởng ta cũng giống như các người không giữ chữ tín sao?”

Ta kháo, Quý Gia Hoành khịt mũi nghĩ, tên này đúng là con mẹ nó bảnh quá, ở thành phố B không quen người nào cũng có thể xoay sở ra một triệu.

Đang nghĩ ngợi, chợt có tiếng Vương Hạo khe khẽ truyền tới: “Người còn chạy nổi không, một lát nghe ám hiệu của ta, ta tông vào hai tên đứng ở cửa người bỏ chạy, ra cửa quẹo trái sau đó chạy thẳng, ngoài đại lộ có taxi, nghe rõ chưa!”

Tuy là hỏi hắn nghe rõ chưa, đối phương cũng không đợi hắn đáp đã quay đầu, tay bắt lấy ba lô du lịch trên vai, ném qua: “Các người xem đi.”

Bên kia có người mở ba lô bắt đầu lục lọi, lực chú ý phần đông đều tập trung vào ba lô, Vương Hạo kéo Quý Gia Hoành thông thả đi vài bước ra cửa, hai người đứng ở cửa rất có trách nhiệm xông tới ngăn cản.

Đột nhiên người bên kia hô: “Oái, không đúng?”

Ánh mắt của đám người đều bị thu hút, ba lô du lịch mở toang, bên trong có tiền, nhưng tuyệt đối không đủ một triệu, cùng lắm chỉ bảy tám chục ngàn.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, cũng chính trong khoảnh khắc ấy, Vương Hạo ập tới phía trước, va vào một người gác cửa, đè người còn lại lên khung cửa, người kia phản ứng cũng nhanh, nắm chặt tay Vương Hạo không buông.

Vương Hạo quay đầu hét: “Có cơ hội, mau...”

Chữ “chạy” còn chưa bật khỏi miệng, Quý Gia Hoành đã nhanh như chớp lao vút ra ngoài, tốc độ cực nhanh.

“Ta thao.” Vương Hạo nhìn theo bóng lưng hắn, nhin không được thấp giọng mắng một câu.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Quý Gia Hoành bỗng nhiên cảm thấy mình thật có lỗi với Vương Hạo, ngẫm lại mình kỳ thực từ nhỏ đã xấu xa, dù lúc nào cũng bị Vương Hạo ức hiếp, nhưng thật ra người ta chưa bao giờ tìm đến cửa, toàn là mình tự rước lấy nhục, rảnh quá chạy đi trên chộc người ta.

Wương Hạo là người tốt.

Quý Gia Hoành không biết đằng sau có người đuổi theo hay không, cũng không dám quay đầu nhìn, dựa theo con đường Vương Hạo chỉ dẫn điên cuồng chạy.

Vùng ngoại ô này cánh đồng trải dài, không cẩn thận chân bám đầy đất, giày da bị dính bùn không còn nhìn ra màu sắc ban đầu, quần áo cũng lấm đốm vết bẩn. Quý Gia Hoành mặc kệ, rẽ ngoặt lại tiếp tục chạy thẳng, trong lòng hận không thể đồng thời sử dụng cả tay chân để nhanh hơn, không biết chạy bao lâu, rốt cuộc nhìn thấy chiếc taxi đỗ ven đại lộ.

“Mau,” Quý Gia Hoành mở cửa xe, vội vã chui vào, một tay đóng cửa, một tay túm ghế sau lưng tài xế, “Mau lái xe!”

Tài xế taxi rất có đạo đức nghề nghiệp hỏi: “Họ gì?”

Quý Gia Hoành ngồi phịch tại chỗ thở hổn hển: “Họ Quý.”

“Nga,” Tài xế taxi vừa khởi động xe vừa hỏi: “Một mình cậu sao? Người bạn này đâu rồi?”

“Hả!” Quý Gia Hoành lúc này mới phản ứng, hô một tiếng, giật bản trên ghế, ló đầu ra ngoài cửa sổ ngoái nhìn.

Wương Hạo vẫn chưa chạy tới.

“Đi không?” Tài xế taxi quay đầu hỏi.

Quý Gia Hoành do dự nói: “Đi...”

Không cần lo cho hắn, hắn không phải đang nợ mình một lần sao, thế này vừa hay, chấm dứt nợ.

Quý Gia Hoành trong lòng thầm so sánh Vương Hạo với Triệu ca ai lợi hại hơn, ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu lập tức cảm thấy mình thật ngốc, bên kia nhiều người như vậy, Vương Hạo có lợi hại cỡ nào cũng đánh không lại.

Xe vừa khởi động, cây cối bên ngoài lùi dần về phía sau.

“Đợi đã!” Quý Gia Hoành lên tiếng.

Tài xế thắng gấp, quay đầu nhìn hắn.

Quý Gia Hoành nói: “Chúng ta... đợi hắn một lát đi.” Thọc tay lục ra mọi thứ trong tất cả túi quần, mới sực nhớ di động đã bị bọn Triệu ca cướp mất, bèn hỏi tài xế taxi: “Bác tài, mượn di động một lát được không? Tôi gọi 110.”

Báo cảnh sát xong, Quý Gia Hoành lại nhào người nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn không thấy bóng dáng Vương Hạo.

Tài xế taxi thành phố B có một đặc điểm là tính tò mò cao lại bà tám, Quý Gia Hoành tâm trạng vốn không ổn định, bất an thấp thỏm hai ba câu đã bị tài xế khai hết mọi chuyện.

“Anh bạn của cậu cũng rất biết nghĩa khí.” Tài xế taxi vừa đợi vừa châm điếu thuốc, “Bắt quá theo những gì cậu nói thì đám côn đồ kia cũng rất hung ác, tôi đoán chắc cậu ta lành ít dữ nhiều.”

Quý Gia Hoành trái tim vốn đã treo lơ lửng trên không, nghe thấy lời này của tài xế, đầu ngón tay chống cửa xe chợt lạnh toát.

Tài xế vươn tay ra ngoài cửa trút trút tàn thuốc: “Tôi thấy, đợi cảnh sát đến, anh em của cậu cũng đã tắt thở.”

Quý Gia Hoàn vành mắt đỏ hoe nhìn ra ngoài, ngón trỏ đẩy đẩy gọng kính: “Anh đừng đùa với tôi như vậy chứ?”

“Cậu đừng khinh thường chúng tôi, người tôi gặp qua tuyệt đối nhiều hơn cậu,” Tài xế ngậm điếu thuốc hàm hồ nói: “Xã hội đen bây giờ á, tên nào tên nấy đều rất táo bạo...”

Quý Gia Hoàn tay áp trên chốt mở, muốn ấn, lại không có can đảm, động tác nhỏ này liền lọt vào cặp mắt sắc của tài xế.

“Này, cậu muốn quay lại cứu người sao?” Tài xế taxi phát tay, “Đi đi, tôi ở đây đợi cậu, cẩn thận một chút, đừng làm liều với bọn chúng, cảnh sát sẽ lập tức đến ngay.”

Quý Gia Hoàn cắn răng, rút cuộc mở cửa dựa theo con đường cũ nhanh chóng chạy trở lại.

Sắc trời dần sẩm tối, căn nhà từng giam mình lẳng lặng đứng yên dưới ánh hoàng hôn. Quý Gia Hoàn trốn sau nhà nghe ngóng động tĩnh một hồi, bên trong rất tĩnh, ngay cả tiếng người cũng không có.

Quý Gia Hoàn áp sát bờ tường từng chút từng chút lê tới cửa, ngồi xuống, ló nửa đầu nhìn vào trong.

Gian phòng trống trơn, trên bàn gỗ đồng hộp cơm xộp vẫn còn bày biện như cũ.

Vương Hạo nằm giữa phòng, không nhúc nhích, bên cạnh là chiếc ba lô du lịch rỗng tuếch, đám người Triệu ca sớm đã mất dạng.

Quý Gia Hoàn rón rén chạy đến bên cạnh Vương Hạo, thấp giọng gọi: “Vương Hạo, Vương Hạo?”

Vương Hạo mình đầy thương tích, bị đánh vô cùng thâm, thâm đến mức một kẻ lòng dạ sắt đá như Quý Gia Hoàn cũng có điểm không nỡ nhìn.

Đương nhiên, hẳn chỉ là không dám nhìn mà thôi, nào so được với một bụng lửa giận của Vương Hạo.

Tuy rằng trước khi đến đây Vương Hạo đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu đòn, nhưng lúc đó Quý Gia Hoàn chạy cũng nhanh quá, không có nửa phần do dự, tốc độ ngang ngửa tên lửa, nấc cục một cái cũng không.

Có cảm giác mình như đá lót đường, tự dâng tới tận cửa chịu đòn thay người ta!

Con mẹ nó mình còn sợ chân hẳn bị trói không linh hoạt, dúi hẳn đi hai ba bước, đến chừng chạy thật bọn bắt cóc muốn đuổi theo cũng không kịp.

Tên này là thổ đầu thai sao?

Một chọi một chưa chắc đã là đối thủ của mình, nhưng một chọi trăm, chống đỡ được thì là quý!

Nếu không nhờ mình suy tính trước mang theo chút tiền đến đây, không chừng đám côn đồ kia sẽ thực sự giận cá chém thớt đánh chết mình.

Xương cốt toàn thân Vương Hạo như rệu rã, cựa quậy ngón tay cũng khó khăn, thôi thì dứt khoát bất động, cứ như vậy nhắm mắt nằm tại chỗ.

Đại khái qua hơn hai mươi phút, có tiếng bước chân cực khẽ vang lên.

Tiếng bước chân rất cẩn thận, không giống bọn bắt cóc.

Sau đó có người thấp giọng gọi: “Vương Hạo? Vương Hạo?”

Tiếng của Quý Gia Hoàn.

Vương Hạo hơi hí mắt, thấy gia hỏa kia vẻ mặt hoảng loạn nhìn mình.

Hóa ra hẳn cũng biết quay lại?

Đánh cũng đánh xong rồi, quay lại làm quái gì!

Mặc hẳn gọi, Vương Hạo không đáp một tiếng.

Mí mắt bên này hé nhìn, Quý Gia Hoành bên kia không hay biết. Gọi Vương Hạo vài tiếng hấn không có phản ứng, phối hợp với bộ dạng thương tích đầy mình cùng những lời tài xế vừa nói, Quý Gia Hoành nháy mắt nghĩ đến tình huống xấu nhất, lập cập vươn tay thăm dò hơi thở Vương Hạo.

Vương Hạo thấy động tác của hấn càng tức giận, lúc này lại không thể duỗi tay đánh hấn, dứt khoát nín thở.

Ngón tay Quý Gia Hoành kề bên mũi Vương Hạo vài giây, rút về, lại đưa tới thăm dò lần nữa.

Không, không có hơi thở!!

Quý Gia Hoành phịch một tiếng ngã ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch nhìn Vương Hạo.

Chết rồi!!

Chết rồi!!

Ông trời làm chứng, mình tuy muốn hảo hảo giáo huấn Vương Hạo, nhưng tuyệt đối không muốn giết hấn!

Làm sao bây giờ? Chôn hấn tại chỗ? Hay là đợi cảnh sát đến nhật xác?

Quý Gia Hoành tay chân bủn rủn chạy ra ngoài, được hai bước lại ngoái đầu nhìn, ‘thi thể’ Vương Hạo an tĩnh nằm đó, mắt nhắm nghiền, khắp người đều là vết thương.

Quý Gia Hoành lẳng lặng quan sát vài giây.

Đột nhiên, ***g ngực như bị khoét đi một mảng.

Có một con dao cùn, lưỡi dao sứt mẻ đang cắm vào nơi nào đó trong ngực, từng hồi từng hồi.

Ngay cả da thuộc trên dây nịt cũng đồng thời tê buốt.

Đau đớn trống trải.

Loại đau lòng này kéo theo cơn đau do bị đánh lúc bắt cóc cùng lúc ập tới, khiến xoang mũi cay xè.

Cặp kính gọng mỏng màu vàng bị nứt của Quý Gia Hoành nhanh chóng phủ một lớp sương mờ.

Quý Gia Hoành bỗng nhiên cảm thấy mình thật có lỗi với Vương Hạo, ngẫm lại mình kỳ thực từ nhỏ đã xấu xa, dù lúc nào cũng bị Vương Hạo ức hiếp, nhưng thật ra người ta chưa bao giờ tìm đến cửa, toàn là mình tự rước lấy nhục, rảnh quá chạy đi trêu chọc người ta.

Vương Hạo là người tốt.

Đủ nghĩa khí! Trọng nghĩa! Đối với bạn bè thì khỏi phải nói!

Quý Gia Hoành mang theo cực đại đau buồn nhìn Vương Hạo.

Người tốt như vậy, sao có thể chết được.

Không, vẫn còn cách cứu, Quý Gia Hoành nhớ lúc chạy xô từ thiện, có y tá đã dạy hấn phương pháp cấp cứu.

Quý Gia Hoành bò lại bên cạnh Vương Hạo, mò tìm vị trí trái tim, sau đó dùng sức ấn mạnh xuống...

“Quý Gia Hoành tên vương bát đản nhà ngươi!” Thi thể Vương Hạo vẫn an phận nằm đó đột nhiên tru lên, “Mẹ nó chỗ này của ta cũng bị thương đó!”

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc khử trùng, Quý Gia Hoành nằm trên giường bệnh, tay phải bó bột, tay trái treo túi truyền dịch, quay đầu nhìn Vương Hạo đang nằm giường bên.

So với mình, thương thể trên người Vương Hạo thoát nhìn tuy nghiêm trọng, nhưng đều là vết thương ngoài da, chỉ bị gãy vài cái xương sườn.

Vương Hạo khoanh tay dựa trên giường, ngồi phía trước là một cảnh sát trung niên lấy lời khai và một cảnh sát trẻ lập biên bản.

Vương Hạo có chút tức giận. Lúc đó rống xong câu kia cả người gần như đã hao hết toàn bộ khí lực, kết quả Quý Gia Hoành sưng sốt vài giây, liền ôm chầm lấy hắn khóc cạn nước mắt, chết cũng không buông, khiến cảnh sát sau đó đến bao vây một vòng xem náo nhiệt.

Đã vậy, đợi bây giờ mình khá hơn, cảnh sát tới lấy lời khai, hai cảnh sát một hỏi một ghi vẫn luôn cười tủm tỉm đặc biệt mờ ám, sống chết không tin hai người họ quan hệ bình thường.

“Hai người là ấy ấy sao?” Cảnh sát trẻ tuổi hỏi.

“Ấy ấy cái gì?” Vương Hạo hậm hực hỏi.

“Thì là ấy ấy đó.” Cảnh sát trung niên quay đầu nhìn Quý Gia Hoành, “Chúng tôi cũng thấy nhiều rồi, cậu không cần phải giấu diếm.”

“Thật ra...” Quý Gia Hoành đỏ mặt dùng tay trái đẩy đẩy gọng kính, có chút ngại ngùng, “Chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè.”

“Ừm...” Chú cảnh sát nở nụ cười thấu hiểu, anh cảnh sát trẻ tuổi thì ngồi bên cạnh tốc ký ghi lại — Hai người là một cặp tình nhân đồng tính.

Người xấu hổ cái quái gì! Vương Hạo quát: “Chúng tôi không có quan hệ!”

“Không quan hệ?” Chú cảnh sát dùng giọng điệu hoài nghi hỏi ngược lại, “Quan hệ gì cũng chưa từng?”

Vương Hạo theo phản xạ có điều kiện định đáp “Không sai”, đột nhiên nhớ lần trước ở thành phố N cùng Quý Gia Hoành phát sinh quan hệ thể xác không thuần khiết, cổ họng nghẹn lại, hết đường chối cãi.

Cảnh sát lại rất có trách nhiệm hỏi tướng mạo chiều cao đặc điểm của bọn bắt cóc, vừa hỏi vừa ghi cũng mất một giờ đồng hồ.

Đợi cảnh sát vừa đi, không khí trong phòng trở nên có điểm lúng túng.

Vương Hạo từ từ nhắm mắt nghỉ ngơi, Quý Gia Hoành hai mắt đảo qua đảo lại, sau cùng dừng trên mặt Vương Hạo, mong chờ nhìn hắn: “Ta đã gọi điện cho Vĩ Trung ca rồi, đám người Triệu ca chạy không thoát đâu.”

“Nga.” Vương Hạo bực bội vì bị hắn nhìn, mở mắt liền đối diện với gia hỏa nọ, bên kia lại tỏ vẻ đáng thương ấy nấy.

Tin tức Quý Gia Hoành nhập viện truyền ra ngoài, người thăm bệnh hết tốp này đến tốp khác, hoa tươi trái cây chất đầy phòng bệnh, nam nữ trẻ trung xinh xắn anh tuấn đẹp trai dịu dàng hiền thực loại nào cũng có, đều ân cần hỏi thăm, qua vài ngày khắp bệnh viện như đang xem trực tiếp một cuộc thi sắc đẹp.

Đặc biệt là Vương Hạo nằm cùng phòng, ngắm người đẹp ngắm đến mắt nhắm mắt mở cũng sắp bão hòa.

Nhất là những người không chút e dè nũng nịu với Quý Gia Hoành ngay trước mặt Vương Hạo.

“Thấy anh như vậy,” Móng tay dài sơn giữa khéo léo vẽ loạn mấy vòng trên ngực Quý Gia Hoành, chu môi nói: “Người ta đau lòng lắm đó.”

Quý Gia Hoành khoe mắt liếc Vương Hạo, bắt lấy bàn tay kia, cười gượng: “Thế à, ha ha.”

Vương Hạo đầu mày nhú chặt nhìn sang bên kia.

“Em mua rất nhiều hoa quả.” Móng tay dài bóc vỏ một quả chuối, “Nào, đút anh ăn, ừm...”

Hàng mày Vương Hạo càng nhú chặt hơn, Quý Gia Hoành vội đẩy người nọ ra: “Tôi không muốn ăn, cậu về đi.”

“Hử...” Người nọ yếu điệu cười nói: “Vây em về đây, hôm khác quay lại thăm anh.” Gần đến cửa, chu cặp môi tô son bóng bẩy bắn tới một nụ hôn gió.

Vương Hạo quay đầu: “Con trai hả?”

Quý Gia Hoành nghiêng mặt, gật đầu.

“Quả nhiên ai đến cũng không cự tuyệt.” Vương Hạo thấp giọng nói.

Quý Gia Hoành bị câu này đâm chột, buột miệng nói: “Sau này ta sửa đổi không được sao.”

Vương Hạo ngẩn ra, nga một tiếng, trong lòng thầm nghĩ người sửa hay không liên quan gì đến ta.

Chuyện tìm việc đã hoàn toàn chậm trễ, cũng may mình đến thành phố B chỉ để nguy trang, trong đầu đã sớm có dự định khác.

Qua hai tuần, Vương Hạo xuất viện, hoàn tất thủ tục, quay lại lấy đồ, nhìn thấy Quý Gia Hoành ở trong phòng bệnh, đã thay quần áo bệnh nhân, gian nan dùng tay trái mặc áo ba đồ xuy.

“Người cũng muốn xuất viện?” Vương Hạo hỏi.

“Ở bệnh viện chán quá.” Quý Gia Hoành nói.

Trong phòng bệnh những lẵng hoa vẫn tỏa hương thơm ngát, trái cây dinh dưỡng chất thành núi, Vương Hạo lại hỏi: “Không ai đón người xuất viện?”

Theo lý mà nói Điền Trung sẽ tới, nhưng tên kia đã ra nước ngoài công tác, lúc này chỉ có mỗi mình Quý Gia Hoành.

Vốn cũng không sao, nhưng Vương Hạo vừa hỏi tới, Quý Gia Hoành đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại, cúi đầu choàng áo qua người, một tay không tiện, áo lại không nhẹ, từ trên vai trượt xuống dưới.

Theo lý mà nói thì chuyện không liên quan đến mình. Nhưng Vương Hạo thở dài, đến trước mặt Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành lại hoảng sợ, tay trái nắm chặt cổ áo lúi ra sau, vừa bày tư thế phòng ngự, chỉ thấy Vương Hạo đoạt áo ba đồ xuy của hắn, quát: “Thả tay ra!”

Quý Gia Hoành vội thả tay, Vương Hạo khoác áo lên người hắn, tóm cổ áo kéo hắn ra ngoài cửa.

Đi đến cửa, Vương Hạo quay đầu, nhìn quàng thăm bệnh chất đầy trong phòng hát cảm hỏi: “Mấy thứ đó có cần không?”

Quý Gia Hoành liên tục lắc đầu: “Bỏ bỏ bỏ hết.”

Vương Hạo nói: “Vây chúng ta đi.”

Quý Gia Hoành đánh bạo hỏi: “Đi đâu?”

Người đằng trước cũng không quay đầu lại: “Đưa người về nhà!”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Làm xong thủ tục xuất viện, Vương Hạo và Quý Gia Hoành cùng đón taxi về nhà Quý Gia Hoành.

Một phòng khách hai phòng ngủ không xem là xa hoa, nhưng bày trí bên trong rất có phong cách.

Giá nhà đất ở thành phố B không thấp, căn hộ này nằm trong khu vực không tồi, Quý Gia Hoành làm việc vài năm, đã có nhà có xe, thật sự khiến người ghen tị.

Nội thất rất gọn gàng, hai tuần không về nhà, trên bàn vẫn rất sạch sẽ, hẳn là có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp.

Quý Gia Hoành luôn tự nhận mình thuộc loại người khá có phong cách, mà người tự nhận mình có phong cách đều thích khoe khoang phẩm vị của mình với người khác.

Quý Gia Hoành vô cùng thân thiết dẫn Vương Hạo dạo một vòng trong nhà, khoe căn phòng mình tự hào nhất, trong giọng nói mang theo hưng phấn: “Người xem sô pha kia, là hàng Đức chính cống... Đây là thư phòng của ta, bên trong rất nhiều sách, bất quá tất cả đều là sách tiếng Anh, người thích thì cứ đọc, nhàm chán thì xem như giết thời gian. Đúng rồi, chai vang đỏ trong tủ đựng rượu ở phòng khách, năm 1981, lần trước gặp mặt đạo diễn Trương (Trương Nghệ Mưu ^^), là ông ấy tặng ta, người biết đạo diễn Trương không, chắc, chắc biết mà, Trung Quốc có ai không biết... Còn chiếc giường này, là đặt làm...”

Vương Hạo không còn kiên nhẫn nghe tiếp, lia mắt nhìn qua, Quý Gia Hoành nín bật.

Bản thân Vương Hạo không có ý định ở thành phố B quá lâu, cũng không mang nhiều đồ để thay, thấy mình sắp bốc mùi đến nơi, ném quần áo vào trong máy giặt, bảo Quý Gia Hoành cho mượn đồ ngủ, xoay người đi vào phòng tắm.

Quý Gia Hoành chằm chằm nhìn ba lô du lịch Vương Hạo vút dưới đất, ba lô du lịch trải qua chiến dịch lần trước đã tả tơi, trong bệnh viện cũng không giặt, rách nát bẩn thỉu nằm trên sàn gỗ cao cấp của Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành bị phần một tay xách đai đeo ba lô, kéo nó ra ban công.

Đi ngang qua toilet, nhìn thấy một đống quần áo bẩn trong máy giặt.

Đồ mặc mùa đông tương đối dày, Vương Hạo một phen nhét hết vào, quần áo nhàu nát nhồi trong đó, ngay cả nắp máy giặt cũng không đóng lại đàng hoàng.

Từ sau khi công việc của mình dần đi vào quỹ đạo, việc nhà toàn bộ giao cho người giúp việc theo giờ, máy giặt còn không tự tay mò tới.

Quý Gia Hoành lần thứ hai bị phần, đỉnh đầu bốc khói đập cửa phòng tắm.

Cửa được đẩy ra, hơi nóng trong phòng tắm phả tới trước mặt, Vương Hạo bên hông quần khăn tắm một tay kéo cửa, một tay cầm khăn mặt qua loa lau tóc, trên người còn bốc hơi nước: “Gì đây?”

Quý Gia Hoành nuốt nước bọt, đẩy đẩy kính mắt: “Người... tắm xong chưa?”

“Tắm xong rồi.” Vương Hạo mở cửa, “Người muốn tắm?”

“Tắm...” Ánh mắt Quý Gia Hoành dao động qua lại góc 45° giữa ngực Vương Hạo và mặt đất.

Vương Hạo nghiêng người nhường đường: “Vào đi.”

Hơi nước trong phòng tắm vẫn còn tản mát, đã nhanh chóng phủ một lớp sương mờ trên mắt kính Quý Gia Hoành.

Tầm nhìn không rõ xoay người định đóng cửa, tay lại chạm phải người nọ.

Quý Gia Hoành giật mình: “Người còn chưa đi?”

“Người có bản lĩnh bó bột vẫn tắm được sao?” Vương Hạo tức giận nói, “Tháo kính xuống!”

Tháo kính xuống, rốt cuộc không đến nỗi cái gì cũng không thấy, nhưng bởi vì cận thị trước mắt một mảnh mờ mờ, chỉ có ánh sáng chói mắt của đèn sưởi hồng ngoại, đôi mắt Quý Gia Hoành không tự chủ mà nhắm lại.

Trên tay bó bột, Quý Gia Hoành cố ý mua áo len rộng cỡ lớn, áo len là y tá bệnh viện hết sức dịu dàng mặc cho hần, tay áo quá dài, còn tỉ mỉ xắn lên.

Vương Hạo không có kinh nghiệm cởi quần áo cho bệnh nhân bó bột. Loay hoay cả buổi, lại gần Quý Gia Hoành, cởi tay áo bên trái trước, sau đó vòng qua Quý Gia Hoành cầm hai bên tay áo, xắn lên tận cổ, nói cúi đầu xuống, áo len trùm đầu đã được cởi xuống hơn phân nửa.

Bởi vì Vương Hạo dựa quá gần, độ ẩm trên người so với nhiệt độ trong phòng tắm còn cao hơn vài phần.

Quý Gia Hoành trong lòng rất kích thích, lúc tay Vương Hạo vòng qua hần vô thức muốn ôm, tay phải bó thạch cao khe nhúc nhích, lý trí đột nhiên quay về, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giống như lão tăng nhập định sừng sững bất động.

Lúc cởi tay áo bên phải, động tác Vương Hạo dịu dàng đến hiếm thấy.

Trong phòng tắm vừa ẩm vừa nóng. Hai người lại dính sát nhau, thân thể Vương Hạo vừa tắm rửa sạch sẽ lại bắt đầu đổ mồ hôi, đặt áo len của Quý Gia Hoành sang một bên, vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói: “Được rồi, quần người tự cởi.”

Quý Gia Hoành không ngờ người này cư nhiên không phục vụ đến nơi đến chốn, vô cùng chặt vật cởi quần jean.

“Quần lót không cởi?” Vương Hạo hỏi.

“Không, không cần.” Quý Gia Hoành lấp bắp đáp.

“Người tắm còn mặc đồ sao?”

Nếu là lúc trước, cho dù bị đánh, mình cũng dám cãi bướng, mặc gì bị bắt cóc một lần, lại không dám kiên cường nữa. Quý Gia Hoành không cam tâm nghĩ, một tay cởi quần lót.

Vương Hạo tìm cái túi nhựa bọc tay phải Quý Gia Hoành, để hần chống bên thành bồn tắm, đổ dầu gội đầu ra, một tay cầm vòi sen một tay vò mái tóc Quý Gia Hoành, cảm thấy mình như đang tắm cho một chú cún cỡ bự.

Trên đầu toàn là bọt xà phòng, dầu gội dính khắp mặt, hai mắt khép hờ, Quý Gia Hoành cúi đầu, nhắm mắt ngoan ngoãn để Vương Hạo gội đầu.

Gội đầu xong, Quý Gia Hoành ưỡn thẳng người, Vương Hạo dùng khăn mặt lau vài cái trên mặt Quý Gia Hoành, cầm vòi sen giống như rửa ô tô xối nước lên mình Quý Gia Hoành.

Nhiệt độ nước hơi cao, làn da Quý Gia Hoành nóng đến nổi một màu hồng nhạt.

Hai tuần trước đây, Quý Gia Hoành đánh chết cũng không tin Vương Hạo có một ngày lại giúp mình thế này.

Quý Gia Hoành đôi mắt bị cận, trong phòng tắm lại có hơi nước, cách một tầng sương mờ nhìn Vương Hạo đang giúp mình tắm rửa đặc biệt có cảm giác mờ ảo, đột nhiên cảm thấy nhìn thế nào cũng vô cùng đẹp mắt.

Hơi nước mờ mịt, Vương Hạo dùng khăn mặt vắt trên cổ, thỉnh thoảng lau mồ hôi.

Chẳng qua chỉ là một động tác nhỏ, không hiểu sao, lọt vào mắt mình lại gợi cảm đến thế.

Vương Hạo đột nhiên ngừng động tác, thở dài: “Ta nói người đó,” Vòi sen chuyển xuống hạ thân Quý Gia Hoành, nước nóng xối lên đùi hần, nóng đến suýt nhảy dựng: “Ta mệt chết được, thế mà người có tinh thần quá nhỉ!”

Không cần nhìn Quý Gia Hoành cũng biết chỗ nào rất có tinh thần.

Vừa rồi nằm sấp Vương Hạo cũng không để ý, lúc này Quý Gia Hoành đang đứng thẳng, chỗ ấy còn không ngừng đong đưa, muốn không chú ý cũng khó.

Vương Hạo cũng lười mắng, nước nóng chính sang nước lạnh xối vào chỗ kia của Quý Gia Hoành: “Người co lại cho ta!”

Quý Gia Hoành bị kích thích cả người run bắn, nhin không được phản bác: “Này này... này không phải muốn co là co được, chỗ đó của người có thể co duỗi theo yêu cầu sao?”

“Thế người ngứa mông muốn ăn đòn?” Vương Hạo đầu đầu hỏi, “Người bất cứ lúc nào cũng có thể động dục sao?”

Quý Gia Hoành không lên tiếng, một lúc sau, mới thấp giọng nói: “Bây giờ đã khác với hồi trước.”

Bầu không khí đột nhiên biến chuyển, Quý Gia Hoành sau khi tháo kính xuống không còn bộ dáng lên mặt bất nạt đáng ăn đòn, mái tóc ướt sũng dán trên mặt cùng bộ dạng ngoan ngoãn rụt người rất giống một con cún, hơi nóng quấn quanh da thịt một màu hồng phấn cùng đôi mắt nheo lại không hiểu sao lại tỏa ra mùi vị *** mỹ.

Vương Hạo bắt đầu bực bội vô cớ.

“Ta...” Quý Gia Hoành bỗng đứng ngẩn đầu, “Chúng ta thương lượng được không?”

“Nói!”

“Ta tỉnh táo lại rồi.” Quý Gia Hoành sợ run cả người, chỉ vào vôi sen trên tay Vương Hạo nói, “Đừng dội lên người ta nữa có được không, lạnh quá.”

Có lẽ là phản xạ có điều kiện, nghe hắn nói trong lòng Vương Hạo lập tức nổi lửa. Rất muốn đánh hắn một trận để phát tiết, lại nhìn thấy thạch cao trên tay hắn, lửa ghen trong lòng không chỗ phát, nhét vôi sen vào tay Quý Gia Hoành: “Người tự tắm đi!” Sau đó đẩy cửa bỏ ra ngoài.

Mặc Quý Gia Hoành cầm vôi sen ngơ ngác nhìn theo, vắt óc suy nghĩ rốt cuộc đã chọc giận hắn chỗ nào.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Mùa đông ban ngày tương đối ngắn, lúc Vương Hạo ra khỏi phòng tắm thì trời đã tối, mồ hôi trên người cũng khô, thay một bộ đồ ngủ.

Mùa đông thành phố B có lò sưởi, trong phòng xem như ấm áp. Vương Hạo quần quật cả một ngày đã sớm đói bụng, lục lọi nửa buổi trong tủ lạnh, cái gì cũng không có. Vương Hạo nhớ trước khi xuất viện chuẩn bị đồ ăn trên tàu lửa, tìm trong phòng nửa ngày, rốt cuộc tìm thấy ba lô du lịch tả tơi nằm ngoài ban công.

Quý Gia Hoành tắm xong bước ra, thấy Vương Hạo trong phòng bếp, đáy lòng đột nhiên ấm áp.

Bây giờ trên truyền hình đều nói năng lực làm việc của sinh viên rất kém, cũng không hẳn đã đúng, xem đi, ngay cả Vương Hạo cũng biết nấu ăn.

Bất quá, đến lúc quyết định xuất viện, không có báo cho người giúp việc theo giờ biết, tủ lạnh có lẽ trống rỗng, hắn lấy gì để nấu?

Đang suy nghĩ, Vương Hạo kéo cửa phòng bếp đi ra, trên tay bưng hai tô —— mì gói...

Đối với loại thực phẩm đáng vứt đi đầy chất bảo quản với bột ngọt này, Quý Gia Hoành trước giờ vẫn duy trì thái độ khinh thường.

“Ăn thôi.” Vương Hạo rất đói, trong bát hươ hai ba đũa liền ăn xong.

“Thực ra mì gói,” Quý Gia Hoành uyển chuyển nói, “Không tốt cho sức khỏe.”

Vương Hạo liếc hắn một cái, bưng bát của hắn, lừa vào bát mình hơn một nửa: “Vậy người ăn ít một chút là được.”

Quý Gia Hoành còn muốn nói gì đó, Vương Hạo trừng mắt: “Không muốn ăn thì đồ đi, ai nuông chiều người ra lắm tật xấu thể này!”

Quý Gia Hoành vội gấp mì bỏ vào miệng: “Ta chỉ nói thôi mà.” Nuốt xuống, cười cười với Vương Hạo: “Mùi vị rất ngon.”

Nếu Quý Gia Hoành có đuôi, lúc này hắn sẽ rất niềm nở phe phẩy.

Vương Hạo nhìn Quý Gia Hoành nghĩ, gia hỏa này cũng có thể có tiếng tăm, vậy làng giải trí không phải hết cứu rồi sao.

Tay bó bột của Quý Gia Hoành cần ba tuần nữa mới có thể tháo bột, Vương Hạo tính nhẩm thời gian, lúc đó vừa hay là cuối kỳ. Hơn nửa học kỳ của năm tư vẫn còn vài môn cần kết thúc, chắc chắn không thể nán lại đây lâu, trong lòng dự định có nên thuê bảo mẫu chăm sóc Quý Gia Hoành.

Trước mắt mấy ngày này hay là cứ để mình xem sao đã.

Vương Hạo hỏi: “Buổi tối ngủ thế nào?”

Quý Gia Hoành nâng gọng kính bên tai, ngại ngần nói: “Phòng ngủ có giường đôi.”

Vương Hạo nói: “Ta ngủ sô pha.”

Quý Gia Hoành nằm trong chăn có chút ảm ức, lần này vốn không hề có ý định làm gì người, trong bệnh viện ta nhịn cũng hai tuần, mới tắm sao có thể trách ta, bất quá là phản ứng bình thường, có chút dục hỏa cũng bị người dập tắt.

Huống hồ mình cũng là nhân vật hô một tiếng cả trăm tiếng đáp lại, có bao nhiêu người tranh giành muốn dắt quan hệ với mình, trong di động còn có cả một list dài số điện thoại các minh tinh lớn nhỏ. Nghĩ đến đây, lục di động dự phòng, vừa mở, tin nhắn và cuộc gọi nhỡ vang lên liên hồi.

Lúc nằm viện gọi điện cho công ty, mới dẫn đến cả đồng nghiệp đến thăm bệnh, còn gửi rất nhiều tin nhắn ân cần thăm hỏi.

Còn rất hiếu thuận. Quý Gia Hoành bấm di động, xem tin nhắn mỉm cười.

Đang xem, lại có cuộc gọi đến, Quý Gia Hoành vừa xem, cái tên không có ấn tượng, không nhớ nổi mặt mũi ra sao, bất quá lúc này cũng đang buồn chán, vì vậy ấn phím nhận.

Tiếp điện thoại, đầu bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào của phụ nữ: “Anh Quý?”

Quý Gia Hoành ừ một tiếng, đầu bên kia rất vui mừng: “Mỗi ngày em xem di động, thấy tin nhắn chuyển cho thư ký thì biết anh có ở nhà, em nhớ anh muốn chết.”

Quý Gia Hoành cũng vui vẻ: “Anh cũng nhớ em muốn chết.”

Đầu bên kia nói: “Xạo quá đi, anh đâu có nhớ người ta chút nào, người ta đã vài tuần không có việc làm.”

Quý Gia Hoành bỗng nhiên không còn hứng thú tán tỉnh.

Hắn không phải kẻ ngu, đương nhiên biết những người của công ty sau lưng hắn nghĩ như thế nào, nói hắn lạm quyền hắn khôn nạn lúc gặp mặt tìm việc thì lại niềm nở, nhưng nói tới nói lui, thật sự muốn cầu Quý Gia Hoành hắn, còn không phải vuốt móng ngựa leo đèo bám đuôi bợ đỡ, cho dù làm khó bọn họ, bọn họ vẫn như cũ không làm gì được mình, gặp mặt còn phải cố cười nói “Chào Quý tiên sinh”, sau lưng lại xem thường mình, vì một cái thông báo cũng sẽ tự động nịnh nọt dâng đến tận cửa.

Mình không phải là người tốt không sai, nhưng những người này cũng chẳng thật tâm gì.

Ngoài miệng nói một đằng, sau lưng làm một nẻo, đều là những kẻ lọc lõi. Trước giường bệnh lời ngon tiếng ngọt chúc mình mau khỏe lại, nói không chừng vừa ra khỏi phòng bệnh đã bắt đầu nguyên rửa mình chết sớm.

Quý Gia Hoành nói: “Chuyện công việc đợi tôi đi làm rồi tính.”

Đầu bên kia a một tiếng, lại hỏi: “Ừm, anh đã đỡ chưa?”

Quý Gia Hoành lười đáp, trực tiếp cúp máy.

Không có người nào thật lòng!

Cúp máy càng nghĩ càng uất ức, đẩy cửa đi ra phòng khách.

Vương Hạo đã lăn quay trên sô pha, Quý Gia Hoành ngồi bên sô pha ngắm nhìn hắn.

Cũng chỉ có người này thật lòng đối đãi mình một chút, tuy rằng vừa đánh vừa cưỡng, nhưng vào thời khắc dầu sôi lửa bỏng vẫn chịu đơn độc mạo hiểm xông vào cứu mình, xuất viện không quay về còn ở lại chăm sóc mình.

Sô pha không thoải mái, Vương Hạo ngủ không quen, lúc ngủ lơ đãng thoáng nghe thấy có người bước tới, lại mơ mơ màng màng không để ý, nhưng cảm thấy có ánh mắt chăm chú nhìn mình, thực sự chịu không nổi mở mắt.

Đập vào mắt chính là gọng kính mảnh màu vàng phản quang.

“Ta kháo!” Vương Hạo phản xạ có điều kiện nắm đấm nện tới, nhảy dựng lên bật đèn.

Quý Gia Hoành bùm mặt hỏi: “Sao lại đánh ta?”

“Nửa đêm nửa hôm người còn phát điên cái gì!”

Quý Gia Hoành nói: “Cái gì, ta nhìn người thôi chứ bộ.”

“Nhìn ta làm gì?” Vương Hạo hận không thể đập hấn hai cước, “Người có bệnh hả?”

Quý Gia Hoành đứng dậy, im lặng đi về phòng ngủ, cảm giác cô đơn trong lòng càng mãnh liệt hơn.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Kỳ thực trong lòng Vương Hạo, vẫn luôn hối hận vì ngày đó hiểu lầm mà cưỡng gian Quý Gia Hoành, cưỡng hấn không giống như đánh hấn, không cách nào phải áo tiêu sái bỏ đi trong lòng sáng khoải không cần lo nghĩ gì.

Tuy trên danh nghĩa cứu Quý Gia Hoành là bởi vì nợ hấn, nhưng trên thực tế, dù cho không có việc này, Vương Hạo cũng không phải là người thấy chết không cứu, huống hồ bắt nạt tên này đã trở thành thói quen của mình, nhìn người khác ức hiếp hấn trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu.

Thế nhưng loại chuyện dính líu đến quan hệ xác thịt, thật sự không phải có thể phải tay sạch sẽ, nhất là lúc thấy Quý Gia Hoành, trong lòng luôn có ung nhọt.

Quý Gia Hoành bề ngoài nói không sao, trong lòng chưa chắc không để tâm, bằng không nửa đêm nửa hôm sẽ không vác về mặt ai oán nhìn mình.

Nhưng chuyện đã xảy ra, chỉ có thể nghĩ cách bù đắp. Dù rằng cảm thấy có lỗi với tên kia, nhưng không thể biểu hiện thái quá, tên kia sẽ được dịp lên mặt, sẽ có chỗ bám nói không chừng hai ba đợt thì trào lên trên đầu mình giường oai.

Vương Hạo tắt đèn nằm xuống lần nữa, lại bị tiếng ồn làm tỉnh, cũng ngủ không thể ngủ được, đứng dậy đi rót nước.

Cửa phòng ngủ bán mở, ánh đèn màu cam lọt ra ngoài khe cửa.

Vương Hạo nhớ lại bộ dạng đáng thương vừa rồi của gia hỏa kia, hừ một tiếng, đi rót cốc nước bưng trong tay.

Gõ cửa đi vào, Quý Gia Hoành đang dựa bên cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài, ánh đèn đô thị ban đêm phản chiếu trên kính mắt, bóng dáng lại có phần cô đơn.

Vương Hạo đi tới, thấy trên tay Quý Gia Hoành đang cầm một quyển Nietzsche toàn tập bằng tiếng Anh.

Vẫn nhớ Quý mama từng nói, tên này Anh văn căn bản không vượt quá 50 điểm.

Vương Hạo hỏi: “Người làm gì đó?”

Quý Gia Hoành nói: “Không ngủ được.”

Vương Hạo không nói.

Quý Gia Hoành không biết tại sao, lúc này bỗng nhiên mong muốn giải bày cùng Vương Hạo: “Ta cảm thấy con người ta vừa thối nát lại vừa thất bại.”

Vương Hạo gật đầu: “Chính xác.”

Quý Gia Hoành buồn phiền hỏi: “Người nói hiện tại ta có tiền có quyền, sao vẫn luôn thấy trống trải.”

“Trống trải cái rắm, người đây là nhàn rồi tự chuốc phiền não.” Vương Hạo nói xong, đưa cốc nước cho Quý Gia Hoành, “Mau uống rồi ngủ đi, phòng người bật đèn ta không ngủ được.”

Quý Gia Hoành chán nản uống nước xong, leo lên giường lại.

Vương Hạo cũng ngáp một cái, bò về sô pha ngủ.

Cửa bán mở, Quý Gia Hoành nhìn ra bên ngoài, trong phòng khách Vương Hạo cùng chiếc sô pha đều dung nhập vào màn đêm.

“Ta nói,” Quý Gia Hoành nhin không được lại hỏi, “Người lúc đó không phải không tin ta bị bắt cóc sao? Tại sao còn chạy đến?”

“Phí lời!” Vương Hạo nói, “Người khác không biết ta có thể không biết sao? Gia hỏa nhà người lúc dùng giọng điệu kia khóc là chân thật nhất, đáng đời người, chạy khắp nơi đắc tội người khác.”

Quý Gia Hoành nghĩ kỹ thực Vương Hạo vẫn rất hiểu mình, nhưng hiểu đến mức này lại cảm thấy có chút đau lòng, thực ra Quý Gia Hoành nghĩ việc này không thể hoàn toàn trách hẳn, hẳn nào biết Triệu ca kia cư nhiên ngay cả Vi Trung ca cũng không biết, dù rằng mình đắc tội nhiều người, nhưng những người bình thường cũng chẳng có mấy người dám to gan trắng trợn làm gì hẳn, muốn trách phải trách Triệu ca kiến thức hạn hẹp, lẫn lộn trong xã hội đen ngay cả lão đại bang phái lớn cũng không biết.

“Được rồi,” Vương Hạo nói, “Số tiền đó là ta mượn bạn học, người nhớ trả lại ta.” Lúc ấy danh thiếp Quý Gia Hoành hẳn đã vứt từ lâu, gọi điện về nhà hỏi đúng lúc trong nhà không có người, muốn báo cảnh sát thì sợ đối phương thật sự làm hại Quý Gia Hoành, nếu đi tay không thì sợ cả hai đều không thể trở về, lẫn lộn một hồi mệt mỏi muốn chết.

Quý Gia Hoành nói: “Chắc chắn mà.”

Vương Hạo bên kia lại im lặng. Quý Gia Hoành cũng không có can đảm nói thêm, nghĩ tới câu nói vừa rồi của Vương Hạo, cảm thấy rất vui, tháo kính nhắm mắt ngủ.

Mơ màng ngủ một hồi, bỗng nhiên thấy Vương Hạo từ ngoài cửa đi vào, nói “Bên ngoài khó chịu” ngã xuống giường lăn quay ra ngủ, trên người cư nhiên trần truồng không mặc đồ ngủ.

Quý Gia Hoành chợt hẳn một cái, đối phương không có phản ứng, mình cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, cởi quần, đề thương lên ngựa dự định làm Vương Hạo.

Vừa đề lên, Vương Hạo bỗng dừng mở mắt, quát: “Quý Gia Hoành! Người lại muốn ăn đòn phải không!”

Quý Gia Hoành sợ đến sử dụng hết cả tứ chi vọt ra ngoài, lại bị Vương Hạo túm cổ chân đè xuống.

Quý Gia Hoành túm drap giường nhích lên phía trước, Vương Hạo nắm thắt lưng hẳn kéo xuống phía sau, drap giường bị nhàu nát.

Quý Gia Hoành vẫn muốn chạy trốn, Vương Hạo không biết từ đâu rút ra con dao, hung tợn nói: “Dám chạy ta giết người.”

Quý Gia Hoành la: “Ta sai rồi ta sai rồi... Ta không dám... nữa...”

Vương Hạo đè hẳn mắg: “Người như người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, con mẹ nó không dạy dỗ thì người không biết trời cao đất rộng thế nào!”

Quý Gia Hoành quay đầu nhìn, chỗ đó của Vương Hạo thô to như cánh tay trẻ con, nhất thời sợ hãi khóc lóc giãy dụa muốn chạy ra ngoài.

“Con mẹ nó còn dám động!” Vương Hạo không nhiều lời liền cầm vào, “Là không thích lão tử còn chẳng muốn thượng! Thượng người là nể mặt mũi người lắm rồi!”

Chuẩn bị gì hẳn đều không làm, Quý Gia Hoành lại không thấy đau đớn, thế nhưng vẫn sợ đến mức bấu chặt drap giường nhích dần ra ngoài. Vương Hạo vừa luật động vừa áp sát, mỉm cười đặc biệt ôn nhu: “Quý Gia Hoành ta thích người.”

Quý Gia Hoành chưa từng thấy bộ dạng ôn nhu nói chuyện với mình như vậy của hắn, giật bắn cả người lập tức mềm nhũn, ngón tay siết chặt drap giường cũng không còn khí lực, bị Vương Hạo mạnh mẽ kéo đi, lật qua lật lại cũng không biết làm mấy lần, làm đến tận trời sáng.

Quý Gia Hoành mở mắt, nhìn sang bên cạnh, drap giường bằng phẳng chỗ nào có bóng dáng Vương Hạo, mò vào trong chăn, một mảnh ẩm ướt.

Giấc mơ này, nên xem là ác mộng hay xuân mộng đây?

Vương Hạo ngồi trên sô pha xem thời sự buổi sáng.

Quý Gia Hoành rũ đầu bước ra từ toilet, thấy Vương Hạo liền nhớ lại giấc mơ đêm qua.

Vương Hạo liếc mắt nhìn hắn, nghĩ tên này quả nhiên có tiền, một đêm thay một bộ đồ ngủ, hỏi: “Hôm qua nửa đêm người gọi ta phải không?”

Quý Gia Hoành chợt dạ lắc đầu: “Không không, người nằm mơ đó.”

Vương Hạo đang định nói kế hoạch gọi bảo mẫu cho hắn, vừa giương mắt, liền đối diện tầm nhìn của Quý Gia Hoành.

Ánh mắt đằng sau thấu kính kia dù không xem là *** tà, nhưng cũng không bình thường, hoàn toàn không giống ánh mắt ban đầu.

Vương Hạo hỏi: “Ở đây có người quen có thể chăm sóc người không?”

Quý Gia Hoành nghe ra ý tứ của lời này là hắn định đi, trong lòng lạnh lẽo, vội lắc đầu: “Không, không, ta một mình cô đơn ở đây.”

Vương Hạo thấy cũng phải, Quý Gia Hoành một mình làm việc bên ngoài, cũng không phải dễ dàng.

Quý Gia Hoành cánh tay bó bột đáng vẻ đáng thương nhìn hắn, Vương Hạo nhìn ánh mắt kia lại một trận phiền muộn, nói: “Vây ta lo cho người thêm vài ngày nữa.”

Quý Gia Hoành ngoài miệng không nói, trong lòng rất sung sướng.

Lúc này có người bấm chuông cửa, Vương Hạo ra mở cửa, một cậu trai rất xinh đẹp đang đứng trước cửa, cửa vừa mở liền nhào vào lòng Vương Hạo: “Gia Hoành, nghe nói anh nằm viện? Người ta hầm canh gà mang đến cho anh này.”

Quý Gia Hoành rướn cổ nhìn ra, Vương Hạo mặt âm trầm quét mắt nhìn lại: “Người không phải không có người quen sao?”

Vừa gặp mặt đã rúc vào lòng người ta, ngay cả canh gà cũng hầm xong mang đến, còn gọi Gia Hoành Gia Hoành, nói không quen ai tin?

Thái Minh Minh phát hiện ôm nhầm người, xách canh gà lùi về sau hai bước, xoay mặt nhìn Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành vò nát đầu cũng nghĩ không ra tại sao Thái Minh Minh lại biết địa chỉ nhà mình, vội giải thích: “Đây là nghệ sĩ dưới quyền ta, tự nhiên có quen biết, chúng ta quen nhau bất quá hai tháng, ta không ngờ hắn có thể đến đây.” Sau đó hỏi Thái Minh Minh, “Đúng không?”

Thái Minh Minh rất tinh ý gật đầu: “Đúng! Đúng!”

Ngoài hành lang có người hỏi: “Đúng cái gì?”

Theo sau Điền Trung xuất hiện trước cửa: “Lần này chủ sự kỳ cục quá, triển lãm không xong không cho đi, gấp chết tôi rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Vương Hạo?!”

Vương Hạo suy nghĩ nửa ngày, không nhớ nổi tên người này, nhưng cũng nhớ người này lúc trước thường dính sát bên Quý Gia Hoành.

“Sao người lại ở đây?” Điền Trung hỏi.

Vương Hạo mặc kệ hần, quay đầu hỏi Quý Gia Hoàn: “Đây cũng không quen?” Nói xong nghiêm mặt vào trong thay đồ, xách ba lô du lịch của mình đi ra.

Quý Gia Hoàn vô thức muốn ngăn lại, Vương Hạo mắg: “Cút!”

Quý Gia Hoàn trừng mắt nhìn Vương Hạo ra khỏi cửa, bên cạnh có người điều hần: “Anh ăn sáng chưa, chúng ta cùng đi ăn nhé.”

Đôi mắt đằng sau cặp kính gọng vàng phần nộ trừng lớn, ngữ điệu lạnh lùng: “Cút!”

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Vương Hạo ngồi chuyển xe lửa buổi chiều về thành phố N. Ngồi trên tàu vẫn một bụng tức giận, mình trước đây đã phí hoài công sức đánh Quý Gia Hoàn mà, đến lúc này vẫn còn dám mở to mắt nói dối.

Lần này đến thành phố B, toàn bộ thời gian đều là ở bên gia hỏa kia.

Người nhà gọi điện đến động viên, bảo tìm không được việc cũng không sao đừng nóng vội, lần sau vẫn còn cơ hội. Chuyện này Vương Hạo trái lại không để tâm lắm, sau khi tốt nghiệp nên đi đâu về đâu lúc trước đã có dự định, vốn vẫn còn chút do dự, lần này vừa hay trái lại đã hạ quyết tâm.

Trong studio, Thái Minh Minh vừa ký xong hợp đồng thành thạo bày ra đủ loại tư thế, chụp ảnh cho tạp chí.

Sau lưng nhiếp ảnh gia, hai nhân viên trong studio đang cầm ly giấy đùn qua đẩy lại: “Anh đi đi.”

“Anh đi đi.”

“Lần trước là tôi rồi, lần này tới lượt anh.”

Đùn đẩy một hồi, cô gái tóc búp bê bưng ly nước đến chỗ Quý Gia Hoàn nhìn quanh, thấy Quý Gia Hoàn đang gọi điện thoại, vội vàng bước nhanh tới.

Quý Gia Hoàn cầm di động, đầu bên kia thở dài nói: “Tiểu Quý, tôi cảm thấy Điền Trung mà cậu giới thiệu, có chút không hợp, tiền của chúng tôi...”

Đầu bên kia bla bla nói một trận, Quý Gia Hoàn lơ đãng ừ hừ.

Đầu bên kia hỏi: “Tiểu Quý? Cậu đang nghe đấy chứ?” Quý Gia Hoàn lại ừ một tiếng, nói: “Tôi biết rồi, cứ vậy đi, bữa nào tôi hỏi lại cậu ấy.”

Cúp máy, cô gái kia vừa vịn đến trước mặt, trên mặt mang nụ cười gượng gạo, nói: “Quý tiên sinh, uống trà.”

Quý Gia Hoàn nhận, uống hai hớp.

Cô gái xoay người đi về bên đồng nghiệp.

Một người áp sát lại hỏi: “Thế nào thế nào?”

“Không nói gì hết.”

“Không chê trà quá nóng?”

“Không.”

“Không nói lá trà quá nát không uống được?”

“Không.”

“Chà? Lạ nhỉ?”

“Chắc, từ lúc hấn xuất viện thì đã như vậy rồi.” Nam trợ lý bên cạnh xen mồm: “Cả ngày thất hồn lạc phách không biết đang nghĩ cái gì.”

Người bên cạnh tò mò vây quanh hỏi đã xảy ra chuyện gì, nam trợ lý thêm mắm dặm muối kể lại chuyện Quý Gia Hoàn bị bắt cóc.

Quý Gia Hoàn không chú ý đám người nhiều chuyện bên kia tụ tập càng lúc càng đông, đặt ly trà xuống chiếc bàn bên cạnh. Đoạn ngoảnh nhìn chăm chăm cánh tay mình.

Vương Hạo đi về hơn tháng, cánh tay bó bột của mình đã sớm tháo bột, chỗ bó bột ngoại trừ da trở nên trắng hơn cũng chẳng có gì khác so với ban đầu.

Tay lành rồi, trong lòng nhưng chỉ thấy một mảnh trống trải.

Khó chịu, rất khó chịu.

Quay đầu nhìn đám nhân viên bên cạnh, ngực trỗi lên cơn giận khó hiểu.

“Triệu Phi! Làm việc còn tán dóc, cậu rảnh quá nhỉ, tiền thưởng trừ không hết trong lòng cậu không vui phải không!” Nhắc ly trà uống thêm một hớp, “Mùa đông mà lấy trà lạnh?”

Đây có khác gì so với lúc xưa đâu, hai cô nàng kia khinh bỉ trừng mắt nhìn nam trợ lý, người hóng chuyện phẩm cũng nhanh chóng giải tán.

Năm nay nghệ sĩ trong công ty phát triển rất tốt, sắp sang năm mới, cả công ty bận lên bận xuống, nhạc hội cuối năm, nhạc hội đón năm mới, tóm lại các tiết mục văn nghệ, biểu diễn lớn nhỏ nhỏ, Quý Gia Hoàn giống như người bay, bay khắp Trung Quốc, nguyện vọng về nhà ăn tết hoàn toàn phá sản.

Lần đầu không ăn tết ở nhà, ba mươi tết vẫn phải làm việc, Quý Gia Hoàn tranh thủ lúc nghỉ ngơi gọi điện về nhà, bên kia rất náo nhiệt, tiếng mật chược sột xạt cộng hưởng, Quý mama bắt máy giọng nói rất khó chịu: “Quý Quý à, con ra ngoài ăn chút gì ngon đi, đừng sợ tốn tiền, các con không phải còn đồng nghiệp sao? Vài người ra ngoài cùng ăn với nhau. Mặc thêm quần áo, gần đây rất lạnh. Ai, mẹ nhớ con muốn chết... Sao sao? Mới đánh gì đó? Nhất vạn? Ủ rồi ù rồi! Ha ha!”

Quý Gia Hoàn đang định cúp máy, đột nhiên nghe thấy bên kia có nam nhân gọi: “Mẹ, con về nhà trước đây, mẹ cũng về sớm chút.”

Quý Gia Hoàn giật mình vừa muốn nói, Quý mama ù bài rồi không còn tay dư thừa xào bài, tươi cười hờ hỏ bảo: “Quý Quý, hết chuyện rồi phải không, vậy mẹ cúp máy đây.”

Quý Gia Hoàn ngoảnh ngác cầm di động, đầu bên kia chỉ còn lại tiếng tút tút.

Thái Minh Minh đi vào phòng nghỉ, liền thấy trợ lý mới đến ngồi khóc trước cửa, thợ hóa trang an ủi bên cạnh: “Ai, không sao không sao đâu, tên kia không phải tốt lành gì, tâm tình không vui với đại người nào đó mà mắng, quen rồi thì không sao.”

Mãi tới khi qua mười lăm tháng Giêng, Quý Gia Hoàn mới có thời gian về nhà, kích động chạy về, thì hay tin Vương Hạo đã sớm nhập học quay lại thành phố N rồi.

Vương mama buổi tối tìm đến Quý mama nói chuyện phẩm, vành mắt hoe hoe nhắc đến Vương Hạo: “Đứa con này lúc đi bảo với chúng tôi tốt nghiệp xong nó muốn đi Tây bộ tình nguyện dạy học, chị nói nó lớn lên ở nơi này, bây giờ lại chạy đến chỗ xa xôi kia có thể chịu nổi không? Chị xem Tiểu Hoàn nhà chị ở thành phố B phát triển thật tốt, vừa có nhà lại có xe.”

Dạy học tình nguyện? Quý Gia Hoàn giật mình, Vương Hạo xem phim nhiều quá rồi hay sao? Loại chuyện văt vả không được lợi lộc này hấn cũng làm?

Quý mama bảo: “Quý Quý quan hệ giữa con với Vương Hạo không phải rất tốt sao? Gọi điện khuyên nó đi.”

Quý Gia Hoàn vội lắc đầu, mẹ lúc nào thấy con quan hệ rất tốt chứ, hấn luôn bắt hòa với con.

Lại thấy Vương mama đã rút di động gọi: “Hạo Hạo, anh Quý của con muốn nói chuyện với con này.”

Quý Gia Hoành lòng khóc rống rồi, cầm di động, Vương Hạo đầu bên kia kéo dài hơi “Hả?” một tiếng, hỏi: “Anh Quý gì?”

Quý Gia Hoành chưa từng gọi điện cho Vương Hạo, trong lòng lo lắng, nhưng trước mặt hai bà mẹ không thể để mất thể diện được, cố gắng dùng ngữ khí bình thản nói: “Vương Hạo, ta là Quý Gia Hoành.”

“Quý Gia Hoành?” Vương Hạo nói: “Người con mẹ nó lại ngứa da phải không?”

Quý Gia Hoành nói: “Phải phải, đã lâu không gặp.” Sau đó che di động nói với hai bà mẹ: “Con vào trong từ từ nói chuyện với hần.”

Quý Gia Hoành đi vào phòng mình, lúc đóng cửa còn nghe Quý mama kiêu ngạo nói với Vương mama: “Chị xem, tôi đã nói thanh niên có tiếng nói chung mà.”

Đóng cửa, Vương Hạo rất phần nộ: “Người lá gan cũng to lắm! Dám tự xưng anh của ta?”

“Không không,” Quý Gia Hoành vội vàng giải thích: “Đó là mẹ người kêu, điện thoại cũng là mẹ người gọi.”

Vương Hạo im lặng một hồi, nói: “Dù sao cũng là chuyện tình nguyện dạy học, khuyên tới khuyên lui chỉ có thể, người là bị mẹ ta kéo tới khuyên ta, vậy người muốn nói gì?”

Muốn nói dự định này của người quá ngu nhưng không có can đảm, Quý Gia Hoành nói: “Ta cảm thấy ra ngoài rèn luyện cũng tốt.”

Lời này của hần ngược lại khiến Vương Hạo sững sờ, ngữ khí dịu đi ít nhiều: “Kỳ thực đơn xin ta chưa viết một chữ. Chỉ mới ghi danh thôi, qua vài tháng còn phải thi, năm nay tình hình xin việc không tốt, người ghi danh không ít.”

Quý Gia Hoành một đường đi thẳng đều là thuận buồm xuôi gió, chưa từng trải qua giai đoạn đi tìm việc này, cũng không biết tình hình gì.

Vương Hạo nói: “Vậy như thế đi, có gì liên lạc sau.”

Hắc, Quý Gia Hoành nghĩ, thì ra còn có thể liên lạc sau a.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Vương Hạo cuối cùng vẫn thông qua kiểm tra viết và kiểm tra sức khỏe của người tình nguyện.

Năm tư nhân rồi, thời gian vùn vụt trôi qua. Làm xong luận văn tốt nghiệp khó khăn nhất, ứng đáp đến hữu kinh vô hiểm trước mặt giáo viên hướng dẫn, Vương Hạo mặc đồ cử nhân màu đen cùng bạn học chụp ảnh tốt nghiệp.

Đại học cứ vậy kết thúc.

Đêm nay là buổi biểu diễn cuối cùng của ban nhạc Vương Hạo tại quán bar thường diễn, bốn năm đại học ban nhạc cũng có được lượng fan cố định, hát xong bài cuối hoàn toàn đầy không khí lên đỉnh điểm, có cô gái đứng dưới sân khấu vừa khóc vừa gọi lớn tên của ban nhạc bọn họ.

Trương Tiểu Dã vành mắt đỏ hoe, ở dưới sân khấu hô: “Lưu Huy, em yêu anh!”

Khán giả cũng hô theo: “Lưu Huy, em yêu anh!”

“Triệu Đức Đông, em yêu anh!”

“Vương Hạo, em yêu anh!”

“Triệu Thuận, em yêu anh!”

Bốn nam nhân trên sân khấu cũng vành mắt đỏ hoe, đồng loạt cúi đầu. Xuống sân khấu lại bị một đám thiếu nữ sụt sùi vây quanh đòi ký tên.

Vương Hạo chột chột Lưu Huy, hát cầm chỉ Trương Tiểu Dã đứng bên ngoài vòng vây của đám thiếu nữ muốn chen lại không thể chen vào được.

Lưu Huy mỉm cười: “Em gái chân dài của cậu không đến xem sao?”

“Đừng nhắc nữa.” Kéo áo T-shirt của cô gái ký tên mình lên, “Người ta là hoa đã có chủ.”

Thật vất vả đợi đám người tản dần, Trương Tiểu Dã đôi mắt phát sáng chen qua, vẻ mặt sùng bái nhìn bọn họ: “Mọi người thật tuyệt.”

“Ha ha, chúng ta coi như đã biết cảm giác của ngôi sao, thỏa mãn thỏa mãn rồi.” Triệu Thuận ngẩng người lên sô pha trong quán bar cười lớn.

“Nói đến chuyện này,” Triệu Đức Đông hỏi, “Tên bạn làm người đại diện kia của cậu sao rồi?”

“Ai biết, vẫn cứ vậy thôi.” Vương Hạo nói, mấy tháng đầu Quý Gia Hoành còn gọi vài cú điện thoại, mỗi lần chủ đề đều gần như giống nhau, đơn giản là có việc gì cần giúp đỡ có thể liên lạc với hắn.

Nói mới nhớ, hắn gần đây dường như không có gọi điện cho mình.

TV trong quán bar đang phát quảng cáo Thập cường của cuộc thi tài năng mùa hè rất được ưa chuộng trong năm nay, một đám nam nhân nhảy trên màn ảnh, trong đó có một người rất quen, dường như đã từng gặp ở chỗ Quý Gia Hoành.

Vương Hạo lại bắt đầu bực bội, giống như chỉ cần vừa nghĩ đến gia hỏa kia tâm tình sẽ bực bội, hận không thể từ thành phố B tóm hắn đến dân một trận cho sáng khoái.

Tuy năm nay khủng hoảng kinh tế toàn cầu, công ty Quý Gia Hoành vẫn rất sôi động, thừa dịp mọi người đều rảnh rỗi tổ chức Talent Show, ra đủ vốn liếng, phương tiện truyền thông ngày ngày đưa tin, kết quả được một khoản lợi nhuận lớn.

Trong những người Điền Trung giới thiệu, Thái Minh Minh này là người Quý Gia Hoành xem trọng nhất. Tiểu nam sinh tướng mạo đẹp lại khôn khéo lanh lợi giỏi xử lý tình huống, chất giọng tốt nhạc cụ cầm lên cũng chơi được, ứng phó ký giả càn như cá gặp nước, lúc cười tươi lộ ra má lúm đồng tiền, bộ dạng đơn thuần dương quang sáng lạn mê đảo cả đồng tiểu cô nương, lúc truyền hình trực tiếp cuộc thi phía dưới nhộn nhạo tin nhắn đến 70% bầu cho Thái Minh Minh, mỗi vòng loại đều có fan tụ tập trước cổng tàu điện ngầm lôi kéo phiếu bầu.

Tiểu tử này sẽ nổi tiếng.

Quý Gia Hoành lần đầu cảm thấy người dưới trướng có tiềm năng trở thành ngôi sao lớn, thủ đoạn có trong tay đều sử dụng, đối với tuyển thủ khác dùng ám chiêu ngáng chân mua chuộc bình phẩm nói lời tốt đẹp thuê người làm nhốn nháo trên mạng. Có đầy đủ như vậy, cho dù là người qua đường bình thường cũng có thể nổi tiếng, huống hồ Thái Minh Minh điều kiện trên mọi phương diện đều không tồi.

Đợi đến kỳ nghỉ hè vòng chung kết toàn quốc kết thúc, Thái Minh Minh rốt cuộc nổi bật giữa trời sao.

Thái Minh Minh sau khi gặp vận may nhanh chóng đem bài hát thi đấu thu âm thành đĩa nhạc, phát hành toàn quốc.

Người nổi tiếng rồi có thể phát triển trên nhiều phương diện, Thái Minh Minh lúc này độ nổi như mặt trời ban trưa, quảng cáo xếp chồng như núi, trong đó không thiếu hợp đồng điện ảnh, phim truyền hình.

Bận đến đầu óc quay cuồng, Quý Gia Hoành rốt cuộc có thời gian thở phào một hơi.

Con người lúc nhàn hạ rất dễ suy nghĩ vẩn vơ, Quý Gia Hoành rảnh rỗi suy nghĩ một hồi, chợt phát hiện mấy tháng gần đây không gọi điện cho Vương Hạo.

Tính nhảm Vương Hạo lúc này chắc đã tốt nghiệp, trước đó từng nói đã nằm trong danh sách tình nguyện dạy học, bây giờ Vương Hạo có lẽ đã đi rồi.

Gọi điện mắng người không giống như gọi điện nghe mắng, làm việc này cần dũng khí, một khi đã lâu không làm, dũng khí sẽ không còn.

Huống hồ sau khi Thái Minh Minh thành danh, người nịnh nọt càng nhiều hơn lúc trước, loại cảm giác ưu việt này, lại đi gọi điện cho Vương Hạo nghe mắng, dù sao cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Nhưng nơi tình nguyện dạy học đều là địa phương nhỏ, tâm trạng dễ trống trải, mà hề tâm trạng trống trải Vương Hạo nói không chừng đã nghĩ đến chuyện yêu đương gì gì đó.

Nói không chừng hai năm sau trở về bằng con nhỏ, chỉ vào mình gọi chú Quý.

Quý Gia Hoàn càng nghĩ, vẫn là không nỡ buông Vương Hạo, gọi điện về nhà hỏi nơi Vương Hạo tình nguyện dạy học.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Vương Hạo cảm thấy mình rất may mắn, nơi được phân đến tốt hơn nhiều so với tưởng tượng. Tuy rằng cơ sở vật chất không bằng thành phố lớn, nhưng sinh viên khan hiếm, trường học hai tầng tập trung cả tiểu học lẫn trung học cũng mới được xây dựng, đất rộng nhận được cũng đủ khiến hắn cảm động.

Nơi này cao hơn mực nước biển, tỉnh lỵ thành phố gần nhất đang phát triển mạnh ngành du lịch, bầu trời một màu lam trong xanh không khí cũng mát lạnh, ngoại trừ một bộ phận người dân trong thôn, đi không xa có thể nhìn thấy thảo nguyên gió lay ngọn cỏ nhìn thấy dê cừu, dân tộc thiểu số trong thôn tranh thủ mùa du lịch tụ tập trên thảo nguyên dựng lều Mông Cổ buôn bán một vài thứ.

Vương Hạo lúc mới tới vừa vặn mùa hoa cải dầu, hoa cải dầu chen lẫn trên đồng cỏ, xanh vàng đan xen giống như trái trái thắm kéo dài tận phương xa, từng đàn linh dương hoặc bò Tây Tạng thông thả gặm cỏ dưới trời xanh mây trắng, băng qua đường cũng thật thông thả, tài xế như tập thành thói quen, sẽ cố ý đặc biệt dừng xe đợi chúng đi qua.

Đời mùa hoa cải dầu tàn, Vương Hạo cũng thích ứng cuộc sống nơi đây. Bọn trẻ bướng bỉnh thì bướng bỉnh, nhưng được người lớn dạy dỗ, đối với thầy cô sinh viên đến từ bên ngoài có cảm giác kính nể tôn trọng, phần lớn thời gian đều rất ngoan, tuy vẫn có cô giáo bị chúng nó làm tức phát khóc, nhưng không ai dám trêu chọc Vương Hạo.

Những ngày bình lặng vẫn tiếp tục cho đến sáng sớm hôm đó, Vương Hạo cầm giáo án lên lớp, vừa đến cửa, liền thấy đám trẻ trong lớp mình la hét ào ra ngoài, vui mừng hơn hờ như đang đón năm mới.

Túm một đứa hỏ, đứa trẻ kia nôn nóng muốn chạy ra ngoài, ngoài cũng không ngoài bảo có người nổi tiếng đến.

Người nổi tiếng? Vương Hạo trong lòng cũng tò mò, bám theo bọn trẻ đi xem náo nhiệt.

Chạy theo bọn trẻ một quãng xa, rốt cuộc nhìn thấy đám người tụ tập xem náo nhiệt.

Vương Hạo nhướn đầu nhìn vào trong, thôn trường còn có vài người đáng dấp lãnh đạo đều có mặt tại đây, sau lưng đỗ chiếc xe ô tô, trên thân xe treo băng rôn màu đỏ viết —— Hoan nghênh đoàn phim XXX đến địa phương chúng tôi quay phim Vô sắc .

Đằng trước tựa như chúng tinh ứng nguyệt được mọi người vây quanh chính là đạo diễn có chút danh tiếng cùng vài diễn viên bình thường hay xuất hiện trên tin tức giải trí, trong đó có một tiểu nam sinh đẹp trai cười lên rất ngọt ngào.

Vương Hạo trong lòng lập tức có dự cảm, quay ra sau, liền thấy Quý Gia Hoàn đeo kính râm, nhìn thẳng hướng này.

Vương Hạo nghi ngờ, Quý Gia Hoàn đến đây làm gì? Bảo là tình cờ thì hơi bị quá trùng hợp rồi, bảo là cố ý thì lại cảm thấy chẳng có lý do nào.

Không, nếu muốn nói lý do... Vương Hạo nhìn Quý Gia Hoàn, tầm nhìn đối diện nhau, bên kia lập tức lúng túng quay mặt xoay đầu nói chuyện với người khác.

Vương Hạo bắt đầu bực bội, đuổi đám trẻ đi về: “Đừng xem nữa, quay về lớp, đi mau.”

Nếu nói là đến vì mình, không khỏi có chút tự mình đa tình.

Vương Hạo vừa xuất hiện bên kia, Quý Gia Hoành liền phát hiện, chăm chăm nhìn hắn một lúc, thấy người kia giương mắt nhìn lại, vô thức muốn tránh.

Cũng đừng có mới quay mặt một lát, vừa nhìn lại, bên kia đã không thấy người đâu.

Quý Gia Hoành rất bị phần.

Một đại nam nhân như mình xấu hổ cái gì chứ, nhìn xem, người cũng đâu mất rồi.

Quý Gia Hoành không có can đảm đi tìm Vương Hạo, cũng may đoàn phim tốc độ nhanh nhẹn, tiệc xã giao kết thúc, chuẩn bị thêm vài điều cần thiết, phim mới khai máy được rồi.

Bên đó có người quay phim, bọn trẻ lên lớp không tài nào tập trung được, rảnh rỗi liền chạy sang bên đó.

Lớp Vương Hạo xem như vẫn tốt, cô giáo quản không được đám trẻ này, ngày đầu tiên lớp học gần như vắng tanh, cô gái hết cách, đi qua tìm Vương Hạo nghĩ cách.

Vương Hạo chỉ có thể đi đến hiện trường quay phim, khuyên đám trẻ kia từng đưa một quay về, xong xuôi nhìn đoàn quay phim bên đó, Quý Gia Hoành đội nón che nắng ngồi trên ghế, bộ dạng uể oải mệt mỏi.

“Hắn sao vậy?” Vương Hạo kéo một nhân viên hỏi.

“Phản ứng cao nguyên, bị thổ tả, toàn bộ đoàn phim có mỗi anh ta nặng nhất.” Người kia nhún vai, “Tự mình đề nghị với đạo diễn đến nơi này, anh ta còn không phải rảnh quá đi tìm chỗ chịu tội sao.”

Đang nói, người bên kia nhìn thấy Vương Hạo, chật vật đứng dậy, lảo đảo bước tới, trưng ra một nụ cười suy yếu: “Vương Hạo, đã lâu không gặp.”

Vương Hạo nhìn hắn bước nông bước sâu đi trên cỏ, sắc mặt tái xanh, bộ dáng bất ổn, chẳng khác gì bị hồ ly tinh hút nguyên khí. Vương Hạo đưa tay đỡ hắn, hỏi: “Người tới chỗ này làm gì?”

Quý Gia Hoành lúc này thân thể suy nhược đã bắt đầu hoa mắt, cũng không biết chỗ này Vương Hạo hỏi là chỗ nào, ánh nắng rơi xuống, đặc biệt có cảm giác như đang mộng du, hiếm khi mơ hồ nói tựa như đang nói mơ bộc lộ hết lời trong lòng: “Ta rất nhớ người.”

Lời vừa thốt ra, cả hai đều sửng sốt, nhân viên bên cạnh kinh ngạc há mồm nhìn hai người bọn họ: “Như vậy cũng lặn lội tới tận đây?”

Quý Gia Hoành thần trí rối loạn đã hơi tỉnh táo, choáng váng lắc đầu giải thích: “Tình cờ, tình cờ thôi, ta chỉ là thuận tiện đến xem người thế nào.”

Vương Hạo kéo Quý Gia Hoành hỏi nhân viên: “Tôi dẫn hắn đi không sao chứ?”

Nhân viên gật đầu: “Không sao không sao, tôi quay về nói một tiếng là được.”

Vương Hạo dẫn Quý Gia Hoành về phòng mình, lại nhét vào miệng hắn vài viên thuốc từ chỗ cô giáo kia.

Quý Gia Hoành ngất xỉu nằm trên giường, thuốc đắng, nhét vào trong miệng lại vô thức nhanh chóng nhổ ra.

Vương Hạo nhét hai lần đều bị nhổ ra, nổi nóng, túm cổ áo Quý Gia Hoành quát: “Người nếu không uống lão tử đập người!”

Quý Gia Hoành mê man im thín thít, không ừ hử một tiếng, cổ áo trong tay Vương Hạo đều ướt đầy mồ hôi của hắn.

Nơi này mùa hè dù có hơi nắng, nhưng cũng không quá nóng, ra mồ hôi đến cỡ này cũng khoa trương quá rồi.

Vương Hạo cố gắng kiềm nén xung động muốn đánh hắn, lại nhét thuốc vào, lần này nhanh chóng giữ cầm Quý Gia Hoành không cho hắn nhổ ra nữa.

Thuốc tan trong miệng, quá đắng, gương mặt Quý Gia Hoành nhăn nhó, cánh tay vô thức vung vẩy.

Người luôn giả vờ tài giỏi làm ra động tác gần như ầu trĩ thật sự không hợp, Vương Hạo nhìn không được cười “hắc” một tiếng.

Quý Gia Hoành mồm miệng khô khốc, Vương Hạo buông cầm hắn đi rót nước, nước rót vào miệng rất nhiều, Quý Gia Hoành bị sặc, ho sặc sụa phun hết ra ngoài.

Vương Hạo muốn ném hắn đi không lo, nhưng vừa thấy bộ dạng mê man đáng thương của người kia, trong lòng lại xuất hiện cảm giác phiền muộn.

Vương Hạo lại rót nước, ngâm trong miệng nuốt cho hần.

Men theo động tác nuốt xuống, Quý Gia Hoành từ nơi sâu nhất trong yết hầu nẩy lên tiếng “ưm” đầy thỏa mãn.

Ta X, Vương Hạo chùi miệng nghĩ, hần rốt cuộc biết tại sao hể nghĩ đến Quý Gia Hoành thì sẽ nóng lòng muốn đánh hần, gia hỏa này rất dễ dàng khơi dậy dục vọng lăng nhục hần trong mình.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

“Này, anh nghe nói gì chưa? Họ Quý đó ở đây cũng có tình nhân đấy, còn là nam nữa!”

“Cái gì? Chỗ này cũng có sao, hần cũng bừa bãi quá rồi.”

“Tôi đã nói hần mắc gì đặc biệt đề nghị với đạo diễn đến đây, thì ra là vậy.”

Vương Hạo vốn định nếu Quý Gia Hoành không đỡ thì ngày mai xin nghỉ đưa hần đến bệnh viện, không ngờ thuốc kia rất hiệu quả, Quý Gia Hoành buổi tối tỉnh lại tinh thần khá hơn nhiều.

Ký túc xá của giáo viên tình nguyện là hai căn nhà trong thôn dành riêng ra, Vương Hạo cùng một thầy giáo tình nguyện khác mỗi người một phòng, trong khoảnh sân có hàng rào sắt bên, căn nhà lớn hơn chút là chỗ ở của cô giáo.

Thông thường cơm tối đều sau khi tan học mấy thầy cô tụ tập lại ăn với nhau. Hôm nay Quý Gia Hoành bị sốt nằm trên giường, Vương Hạo xin nghỉ buổi chiều không đến trường.

Đến giờ cơm, cô giáo Tiểu Mai ngày thường quan hệ khá thân thiết với Vương Hạo đưa cơm qua.

Tiểu Mai bưng cơm đến cửa, Vương Hạo nhanh chóng chạy lại giúp, cô giáo biết Quý Gia Hoành đến quay phim, tò mò kéo Vương Hạo hỏi hai câu.

“Người đại diện của Thái Minh Minh?” Tiểu Mai ôm mặt hú hét, lại ý thức được mình có điểm quá lộ, vội vàng tạo dáng, cười hỏi: “Vậy để anh ta xem tôi có thể làm mình tình không.”

Vương Hạo cười lắc đầu: “Tôi nghĩ không được.”

“Anh nói giúp tôi vài câu không phải xong ngay sao.” Cô gái dùng ngữ điệu làm nũng áp sát bên tai Vương Hạo, nửa thật nửa đùa nhỏ giọng nói.

Hai người quen trêu đùa nhau, Vương Hạo cũng không để trong lòng. Đợi cô nàng đi rồi, Vương Hạo quay đầu, mới phát hiện Quý Gia Hoành biểu tình kỳ quái nhìn mình: “Bạn, bạn gái?”

Vương Hạo trực giác muốn phản bác, lời đến bên mép lại nhớ tới ban ngày Quý Gia Hoành nói một câu “Ta nhớ người” rất ái muội.

Gia hỏa này rốt cuộc có ý đồ gì với mình đây.

Quý Gia Hoành hỏi nửa ngày không có câu trả lời, lại thấy Vương Hạo chăm chăm nhìn mình, trong lòng có chút chột dạ, đẩy đẩy kính lảng sang chuyện khác: “Ta tùy tiện hỏi thôi. Ai, chỗ này đồ ăn xem như cũng được.”

Hắn nói rất tự nhiên, Vương Hạo nghĩ mình có phải đã đa tâm rồi không, dù sao ban ngày hắn bệnh thành như vậy, hàm hồ lảm nhảm cũng không chừng.

Nhưng nếu nghĩ theo hướng này, chung quy cảm thấy trong lòng muốn phát hỏa.

Quý Gia Hoành lại không biết sắc mặt Vương Hạo vì sao càng biến càng xấu, nghĩ đến cô gái ban nãy, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu.

Mới có vài tháng, đã lảng nhãng rồi.

Quý Gia Hoành trong lòng chưa muốn chết, nhưng đây lại không phải địa bàn của mình, có thể tùy ý bức ép dụ dỗ bức cô gái kia rồi bỏ Vương Hạo, chỉ có thể giả vờ không thêm quan tâm.

Nghe nói đoàn phim về sau muốn giúp đỡ chỗ này xây dựng trường tiểu học hi vọng, không biết có thể dùng điều này gây sức ép cho trường thôn đuổi cô ta.

Ăn cơm xong, sắc trời đã hơi trễ, Vương Hạo nhớ tập soạn giáo án vẫn còn nằm trong lớp, lại cảm thấy ban đầu nếu đã định đưa Quý Gia Hoành đến chỗ này thì không có lý do gì đuổi người ta về, quay đầu nói với Quý Gia Hoành: “Ta ra ngoài một lát, buổi tối người ngủ lại đây đi.”

Biết rõ lời này của Vương Hạo chắc hắn không mang hàm ý gì, Quý Gia Hoành tim vẫn đập chậm vài nhịp, trưng nụ cười khách khí gật đầu.

Người ở phòng bên vẫn chưa về, Quý Gia Hoành nằm trong phòng rảnh rỗi dạo quanh một vòng.

Căn phòng Vương Hạo không lớn, một tủ quần áo đơn giản một chiếc bàn cùng một chiếc giường đơn, dưới đất đặt hai cái phích nước, trên giường đơn trải drap màu lam, phòng khách dùng chung đặt một chiếc TV cũ.

Cho nên mới bảo Vương Hạo nào rút gân, thành phố lớn không ở, khi không chạy đến chỗ không có gì thế này.

Đang nhàm chán vô vị, có người gõ cửa, mở cửa, cô giáo vừa rồi đứng trước cửa ló đầu nhìn vào trong: “Vương Hạo không có nhà sao?”

“Hắn không có ở đây.” Quý Gia Hoành đáp.

Cô giáo kia chớp mắt, mỉm cười nhìn Quý Gia Hoành: “Có chuyện muốn nhờ, được không?”

Cổng trường học có cái căn tin.

Vương Hạo lấy giáo án xong, vào mua thuốc lá, trùng hợp gặp vài người trong đoàn phim cũng ở đây, mấy người này đang tám nhảm rất sôi nổi.

“Này, anh nghe nói gì chưa? Họ Quý đó ở đây cũng có tình nhân đấy, còn là nam nữa!”

“Cái gì? Chỗ này cũng có sao, hắn cũng bừa bãi quá rồi.”

“Tôi đã nói hắn mắc gì đặc biệt đề nghị với đạo diễn đến đây, thì ra là vậy.”

“Đời sống Quý đại nhân người không lường được a, gặp ai cũng lừa lên giường, nữ chính bình hoa di động lần này không phải hắn một tay nâng đỡ sao? Còn có Thái Minh Minh kia nữa, tôi cảm thấy quan hệ với hắn cũng không đơn giản.”

Sớm biết hắn không tiết tháo, nhưng từ miệng người khác nghe được cảm giác dường như càng khó chịu, Vương Hạo càng nghe sắc mặt càng tối sầm, cầm thuốc lá bỏ đi về.

Khó chịu, muốn lôi gia hỏa đó đánh một trận.

Nhưng, ngẫm kỹ lại thì chẳng có lý do nào cả.

Bỏ đi, không thân không quen, tự đứng nổi nóng làm gì.

Kiểm nén khó chịu trong lòng, Vương Hạo đi về phòng mình, trong phòng trống rỗng, không nhìn thấy bóng dáng Quý Gia Hoành đâu.

Tên kia đi đâu rồi?

Đang suy nghĩ, đột nhiên sau phòng truyền đến tiếng ré của cô gái, Vương Hạo sững sốt một hồi, chạy đến căn nhà phía sau.

Vừa trông thấy liền một bụng nổi hỏa, chỉ thấy Quý Gia Hoành ôm chặt Tiểu Mai, Tiểu Mai mặt đầy lệ, vẫn không ngừng la hét.

Vừa mới nói hấn không có tiết tháo, bây giờ còn ức hiếp đồng nghiệp của mình.

“Quý Gia Hoành!” Vương Hạo nổi nóng gầm một tiếng, dậm một dậm.

“Người...” Quý Gia Hoành bị đánh ngã trên đất, kính rớt xuống bên cạnh, ôm mặt, kinh ngạc nhìn Vương Hạo, “Người sao lại đánh ta?”

Tiểu Mai bên cạnh bùm miệng nói: “Tại sao lại đánh anh ấy?”

Vương Hạo sững sốt: “Hấn không phải đang sàm sỡ cô sao?”

Quý Gia Hoành vành mắt đỏ hoe: “Tự cô ta nhào tới ôm, liên quan gì đến ta!”

“Cô ấy ôm người làm gì?” Vương Hạo hỏi.

Lúc này Tiểu Mai đáp: “Anh ấy đồng ý dẫn tôi đi gặp Thái Minh Minh! A a! Tôi vui quá đi! Vui đến chảy nước mắt luôn rồi! Vương Hạo anh không biết, Minh Minh khả ái thế nào đâu! Lúc đó nhìn thấy anh ấy đoạt được quán quân tôi phát khóc luôn đấy! Tôi luôn muốn gặp anh ấy!”

Thì ra là fan cuồng...

Không ngờ nhìn thấy mặt không muốn người biết của đồng nghiệp, Vương Hạo nhìn Quý Gia Hoành, lại nhìn Tiểu Mai, bất đắc dĩ vò đầu.

Hấn lại hiểu lầm Quý Gia Hoành rồi...

Còn là lần thứ hai, ách...

Nhìn Quý Gia Hoành ngồi trên đất chằm chằm nhìn mình, Vương Hạo vươn tay muốn kéo hấn đứng dậy.

Không ngờ lần này Quý Gia Hoành không thềm, tự mình đứng dậy, đeo lại kính, xoay người bỏ đi.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Vương Hạo có hơi áy náy, còn áy náy hơn cả chuyện Trương Tiểu Dã lần trước, trơ mắt nhìn Quý Gia Hoành thở hồng hộc bỏ đi, lại không muốn xuống nước gọi hấn.

Tiểu Mai đứng bên cạnh vẫn đang bất bình thay Quý Gia Hoành, Vương Hạo hỏi: “Cô ôm chặt người ta như vậy làm gì?”

“Đây là thời đại nào rồi, anh ấy cũng không phải của riêng anh, tại sao không thể ôm?” Tiểu Mai cười hì hì nói, “Anh ghen à, chuyện này không được, bạn trai tôi ở sát bên anh đấy.”

Người trong thôn đều biết Tiểu Mai đang yêu đương cùng một thầy giáo khác, Vương Hạo không có tâm tình đùa với cô ta, ngoái đầu nhìn lại, Quý Gia Hoành đã đi xa rồi. Trong thôn nhà cửa gần như giống nhau, Quý Gia Hoành lần đầu đến đây, có lẽ muốn quay về đoàn phim, nhưng hướng đó giống như đã đi ngược đường rồi.

Vương Hạo thở dài, đuổi theo.

Quý Gia Hoành từ nhỏ bị Vương Hạo đánh rất nhiều, hôm nay đánh không tính là nhiều, một cú đấm thôi, cú đấm này so với lúc trước, cũng không phải đau nhất.

Nếu là lúc xưa, Quý Gia Hoành cùng lắm sẽ vừa cảm hận tại sao chỗ nào không đánh cứ nhằm mặt hấn mà đánh vừa nghĩ cách báo thù.

Nhưng hôm nay đã không như lúc trước, Quý Gia Hoành hiện tại đã hăm sâu rồi, lúc này ôm tâm tình sục sôi lấy hết sức chín trâu hai hổ mới có thể viện lý do quay phim đến nơi này tìm Vương Hạo.

Sau khi gặp Vương Hạo loại cảm giác hạnh phúc kia vẫn không ngừng lâng lâng, lại xuất hiện một giáo viên chen chân làm người thứ ba, đã biết cái gì còn chưa làm, Vương Hạo vì cô ta mà đánh mình!

Không phân tốt xấu đã đánh người, hai người các người quan hệ gì chứ? Bảo vệ cô ta như thế, yêu đương sao? Lên giường chưa?

Mới đó đã lên giường với người khác, cũng không phải hàng tốt gì, Quý Gia Hoành nghĩ, ngày mai nhét tiền bảo trưởng thôn đuổi cô ta.

Đang suy nghĩ, sau lưng truyền đến giọng của Vương Hạo: “Quý Gia Hoành! Người đợi đã.”

Quý Gia Hoành quay đầu nhìn, Vương Hạo đuổi theo.

Lúc này biết đuổi theo rồi sao, muộn rồi! Anh đây không giống với chú nữa, chú muốn thích ai thì thích người đó, bộ tưởng anh đây thích bị chú đánh mỗi ngày sao?

Quý Gia Hoành hừ mũi một tiếng, co giò chạy thẳng.

Vương Hạo gọi: “Quý Gia Hoành, người nhầm đường rồi!”

Quý Gia Hoành đang tức giận, cười lạnh vừa chạy vừa nghĩ, lạc đường, người gạt ai a?

Vương Hạo không ngờ hấn càng chạy càng mau, nổi nóng: “Quý Gia Hoành người đây là dẫn mặt ai? Người con mẹ nó sao lại ấu trĩ thế?”

Ta ấu trĩ? Ta lớn hơn người ba tuổi, ta ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm! Quý Gia Hoành dồn sức chạy về phía trước, ta ấu trĩ? Ta ấu trĩ cũng sẽ không vơ đũa cả nắm mà đánh người! Đợi đến đoàn phim gọi người đánh người!

Vương Hạo lại gọi: “Quý Gia Hoành người có ngon thì chạy đi, lão tử mặc xác người!”

Quý Gia Hoành phớt lờ hấn, tiếp tục chạy. Chạy trên cao nguyên không thể so với đất bằng, trước đó bị thổ tả lâu như vậy, thể trạng kỳ thực rất yếu, trong tình trạng suy yếu thể này vẫn đủ chạy ra ngoài thôn, sau khi điên cuồng chạy một vòng trên thảo nguyên bạt ngàn mênh mông, Quý Gia Hoành rốt cuộc đã hiểu Vương Hạo nói đúng.

Mình quả nhiên đã lạc đường rồi.

Trời tối đen, phía trước tối hù không nhìn thấy đường. Quý Gia Hoành thở hổn hển xoay người định quay về, vừa xoay người, liền thấy Vương Hạo khoanh tay đứng sau lưng hấn: “Chạy đi, người không phải chạy giỏi lắm sao? Không chạy nữa?”

Quý Gia Hoành lúc này đã chạy đến miệng khô lưỡi khóc chân rã rồi, cơn tức trong lòng phát tiết được ít nhiều, Vương Hạo vừa thốt ra một câu, cơn giận lại ập tới, móc di động định gọi người công ty tới đón.

Vương Hạo nói: “Nơi này không có sóng.”

Quý Gia Hoành hậm hực trừng Vương Hạo: “Vương Hạo, trong lòng người thực sự cảm thấy ta là loại người ai đến cũng không cự tuyệt sao?”

Vương Hạo ngẫm nghĩ, mình quả thực cảm thấy như vậy.

Quý Gia Hoành quát: “Người đừng cho rằng ta đánh không lại người!”

“Cái này còn dùng ‘cho rằng’ sao?” Vương Hạo nói, “Bản thân người đánh không lại ta.”

Quý Gia Hoành ném di động xuống đất, mắng: “Đó là ta không làm gì người, nếu ta làm thực sự, còn chính không chết người!”

Vương Hạo vui vẻ nghe: “Vậy người sao không chính chết ta? Đến đây, ta đợi.”

“Người kiêu căng cái quái gì!” Quý Gia Hoành thở dồn, há mồm quát, “Người con mẹ nó đừng ỷ là ta thích người!”

Lời vừa nói ra, long trời lở đất.

Vương Hạo hỏi: “Người nói cái gì? Người thích ai?”

Quý Gia Hoành trút hết cơn tức, thần trí cũng trở về, há mồm phát hiện mình đã nói lỡ, nhưng lời đã nói, cũng không thu về được, chán chường bưng mặt ngồi xồm dưới đất.

Vương Hạo khê đá chân hấn: “Này, người vừa nói thích ai?”

Vừa rồi Quý Gia Hoành quát câu kia hết sức vang dội, Vương Hạo kỳ thực nghe vô cùng rõ ràng, cũng không quan tâm hấn trả lời hay không, bất quá nhìn hấn như vậy rất thú vị, đùa với hấn mà thôi.

Quý Gia Hoành lúc này đã không còn cổ khí lực thẳng thắn phát tiết như ban nãy, im lặng ngồi một bên, chỉ hận không thể đào một cái hố chui xuống, sau này không bao giờ gặp cái tên Vương Hạo nữa.

Vương Hạo ngồi xồm nhìn hấn: “Người thích ta? Người cuồng ngược sao?”

Quý Gia Hoành ngẩng mặt khỏi cánh tay, trên tròng kính dính vân tay, đeo vào cũng nhìn không rõ: “Nói đã nói rồi, người muốn cười thì cười đi.”

“Hắc,” Vương Hạo thật sự cười, còn cười rất khoái trá: “Tức là, người đang theo đuổi ta?”

Quý Gia Hoành cúi đầu, móc khăn từ trong túi quần lau kính.

Vương Hạo tâm tình tốt, áp sát lại bảo: “Hỏi người thì nói đi.”

Quý Gia Hoành bất đắc dĩ, hiên ngang quyết tâm hất hàm nhìn hấn.

Vương Hạo kẻ quá gần, vừa ngẩng đầu cả hai liền mắt chạm mắt.

Quý Gia Hoành nửa khuôn mặt sưng vù, vành mắt ửng đỏ, vẻ mặt có điểm ủy khuất.

Vương Hạo trong lòng căng thẳng, nửa xung động nửa trêu đùa lại gần Quý Gia Hoành.

Hấn sắp lại, Quý Gia Hoành vô thức tránh ra sau, không ngồi vững, mông ngã ngửa trên đất, Vương Hạo liền theo đó đè qua.

“Người tránh cái gì?” Vương Hạo hai tay chống bên hông Quý Gia Hoành, bắt măn cau mày hỏi.

Quý Gia Hoành đối với Vương Hạo dửng khí hoàn toàn bay sạch, lúc này dựa rất gần, cảm giác sợ hãi dâng lên, bốn bề một mảnh đen kịt, muốn tránh cũng không tài nào tránh được.

Vương Hạo lại hôn hấn.

Vốn chỉ khê hôn tựa như trêu đùa, nhưng cảm thấy Quý Gia Hoành đang sợ mình, bất tri bất giác cạy mở môi người kia, tay trái ấn đầu hấn, nụ hôn càng lúc càng nhiệt tình.

Đây hình như là lần đầu Vương Hạo hôn mình, Quý Gia Hoành nghĩ, sắp bóp nát cả kính trong tay.

Nụ hôn vừa kết thúc, Vương Hạo đã áp đảo Quý Gia Hoành dưới đất, tay phải trượt vào trong áo khoác hấn.

Đã làm đến nước này, bảo dừng lại căn bản là không thể.

Đai lưng Quý Gia Hoành bị Vương Hạo tùy tiện tháo ra, quần bị tuột xuống.

Trên đồng cỏ rất ẩm ướt, Quý Gia Hoành sau lưng quần áo ướt đầm mảng lớn, nửa người dưới trần truồng, gió lùa qua, trên da nhanh chóng nổi một tầng da gà.

Không có bôi trơn, ngón tay Vương Hạo ở cửa vào không chen vào được, nhìn phân thân Quý Gia Hoành bán đứng đứng, dứt khoát nắm lấy nó bắt đầu vuốt ve.

Mệnh căn đột nhiên bị người nắm giữ, Quý Gia Hoành sợ đến toàn thân giật bắn, thấp thỏm nhìn, chỉ sợ hấn dùng lực một chút sẽ phé mình.

Nhưng thật sự thấy động tác trên tay Vương Hạo, cũng không đáng sợ như vậy, lực đạo trên tay Vương Hạo không phải ôn nhu, nhưng động tác mang rõ mùi vị ***, Quý Gia Hoành quan sát, phía trước bỗng chốc cứng lên.

Cảnh tượng này —— Cảnh tượng Vương Hạo vì mình mà thủ X, vốn chỉ có trong mơ hoặc lúc ý *** mới xuất hiện.

Vương Hạo vừa tiếp tục động tác trên tay, vừa kề sát bên tai Quý Gia Hoành hỏi: “Người cười cái gì, hả?”

Vương Hạo hô hấp mang theo độ ẩm phả vào tai Quý Gia Hoành, Quý Gia Hoành toàn thân run rẩy, tay càng siết chặt hơn, gọng kính dưới áp lực phát sinh một tiếng rất khẽ.

Động tác trên tay Vương Hạo càng nhanh hơn, Quý Gia Hoành hoa mắt, rốt cuộc tiết ra, cũng không còn khí lực, tê liệt ngã trên bãi cỏ.

Vương Hạo tay dính đầy bạch trọc, lần thứ hai tham nhập cửa vào, có dịch thể trợ giúp, lần này không mấy trở ngại, rất thuận lợi khuếch trương đến ba ngón tay.

Vương Hạo rút ngón tay ra, đặt phân thân vào, có kinh nghiệm lần trước, ngựa quen đường cũ dễ dàng tìm được điểm mẫn cảm của Quý Gia Hoành, va chạm không chút lưu tình.

Ban đêm không có nhiều người ra đường, chỉ có ánh trăng treo trên bầu trời, thanh âm gió thổi qua bãi cỏ đặc biệt rõ, càng không cần nói bởi vì trừu sắp sản sinh tiếng nước *** mỹ.

“Vương, Vương Hạo... đủ rồi...” Quý Gia Hoành rên rỉ mang theo tiếng khóc nức nở, đối với mình mà nói, động tác xấu hổ còn hơn cả hai chân mở rộng vắt trên thắt lưng người kia, thể lực không chống đỡ nổi mới càng khiến người chịu không được.

Phản ứng cao nguyên cả mấy ngày, vừa rồi lại điên cuồng chạy một mạch, hơn nữa đã phóng thích một lần, cơ thể đã sớm không còn tia khí lực nào, hiện tại khoái cảm bên trong cơ thể lại bị bức ép kéo tới từng đợt từng đợt.

“Người không đủ sướng sao, được rồi.” Vương Hạo nắm phân thân Quý Gia Hoành, “Vây cùng sướng đi.”

Ta không phải nói ý này! Quý Gia Hoành muốn cãi, mở miệng nhưng không khống chế được rên rỉ, Vương Hạo cho rằng hấn sung sướng, càng nỗ lực hơn.

Điểm mẫn cảm trong cơ thể liên tục bị kích trúng, phân thân lại được vuốt ve, Quý Gia Hoành rốt cuộc không nhắc nổi người, hai tầng trùng kích trước sau, lại một lần nữa đạt tới cao trào, khiến cho nội thể co thắt, Vương Hạo cũng kiềm nén không được mà tiết ra.

Xong xuôi, Quý Gia Hoành rũ rượi trên bãi cỏ, trong tay đầy cỏ vụn, cỏ bên cạnh dưới trạng thái vô thức vừa rồi sắp bị hấn nhỏ sạch.

Vốn chỉ định hôn nhẹ trên chóc hấn một chút, kết quả lại làm... Vương Hạo xoay mặt nhìn Quý Gia Hoành, gia hỏa kia ngồi dậy, rất ủy khuất kéo quần lên.

Vương Hạo hỏi: “Người không sao chứ?”

Tuy rằng Quý Gia Hoành lúc này rất sáng khoái, nhưng trong lòng luôn cảm thấy không phải cảm giác không đúng, vành mắt đỏ đỏ hỏi: “Người định thế nào!”

Rốt cuộc định thế nào Vương Hạo cũng không biết, lần này làm xong cũng không có cảm giác hối hận, nhưng nhìn bộ dạng vợ bé bị cường bạo của gia hỏa này lại có cảm giác sáng khoái lẫn thương tiếc.

Tuy lần này không xem như cường bạo, cùng lắm là cùng làm, nhưng cần chịu trách nhiệm thì phải chịu trách nhiệm.

“Người không phải nói thích ta sao?” Vương Hạo nói, “Vậy chúng ta thử yêu nhau đi.”

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Quý Gia Hoàn nói: “Mạng của ta nằm trong tay người... Đợi ta chết... Người nói với mẹ ta một tiếng...”

Vương Hạo nào đoán được suy nghĩ hoang đường trong lòng Quý Gia Hoàn, nhưng cũng không nỡ thấy bộ dạng đáng thương của hắn, ngực đau xót, ngữ khí không hiểu sao cũng ôn nhu hơn: “Nói vậy bạ gì đó, có ta ở đây, người sẽ không chết.”

Vậy chúng ta thử yêu nhau đi.

Quý Gia Hoàn cảm thấy giọng điệu Vương Hạo nói lời này y như đúc giọng điệu mình vừa ngủ dậy tiểu minh tinh dựa đầu giường uống rượu vang sau khi xong chuyện nói “Lần sau tôi dẫn cậu đi gặp đạo diễn Vương”.

Có lẽ! Đây tuyệt đối là có lẽ!

Quý Gia Hoàn cũng là người từng trải, suy bụng ta ra bụng người, lấy lòng của mình đo dạ người ta, rất dễ dàng đoán được Vương Hạo nói lời này không hề có mức độ đáng tin nào.

Tâm tình tốt thì nghiêm túc, tâm tình không vui bên nhau vài ngày lúc người đến tìm đèn đầy bảo không rảnh, hoặc giả vờ căn bản quên mất chuyện này, chết không chịu nhận người cũng hết cách.

Nhất là loại chuyện trên giường này, trời biết đất biết người biết ta biết, làm xong thì thôi, đảo mắt liền có thể trở mặt không quen nhau, càng khỏi nói đã chiến một chút chứng cứ cũng không lưu được.

Gia hỏa Vương Hạo này căn bản chính là cố ý.

Quý Gia Hoàn càng nghĩ càng nhận định như vậy, lại nghĩ tới giáo viên nữ trước đó, trong lòng càng thêm phần hận.

Đây tính là gì? Bắt cả hai tay, còn nam nữ đều chơi! Người này căn bản là một tên lưu manh!

Vương Hạo chỉnh sửa quần áo, xoay người nhìn Quý Gia Hoàn, tên kia kéo quần lên, ngồi trên bãi cỏ cũng không biết đang nghĩ gì.

Câu vừa rồi tuy rằng dùng câu hỏi, nhưng Vương Hạo cũng không có hứng thú nghe Quý Gia Hoàn trả lời. Thấy Quý Gia Hoàn vẫn ngồi trên bãi cỏ, đưa tay kéo hắn: “Về thôi.”

Nếu Vương Hạo không kéo hắn, Quý Gia Hoàn thật sự không còn khí lực đứng dậy.

Nhiệt độ giữa ngày và đêm trên cao nguyên chênh lệch khá lớn, lúc này trời càng lạnh. Quý Gia Hoàn hắt xì một cái, đầu rệu rã đau nhức.

Sau môn ảm ướt dính dính, lúc đi dịch thể men theo bắp đùi chảy xuống, gió thổi, khiến hai chân đều lạnh cóng.

Không cần nghĩ cũng biết đó là gì.

Vương Hạo tùy tiện đi phía trước, còn rất vui vẻ ngâm nga một điệu dân ca, may may không phát hiện Quý Gia Hoàn có gì khác thường.

Quý Gia Hoàn trong lòng càng lạnh, đôi chân run rẩy gượng đi theo sau.

Quý Gia Hoàn cảm thấy mình thực là tự tác nghiệt không thể sống, ăn no rồi chạy một mạch xa như thế, lúc này hai chân như đeo chì. Kính bị bóp nát, trước mắt một mảnh mờ mờ không biết là nhìn không rõ hay là do chóng mặt, thân thể lạnh cóng run rẩy, đi một hồi, thân thể không còn tri giác, mơ mơ màng màng đắm trên cỏ như đang đắm trên bông.

Quý Gia Hoành nhin không được, hỏi: “Vương Hạo, chúng ta nghỉ một lát rồi đi tiếp?”

“Không cần,” Vương Hạo đầu cũng không ngoái, tinh lực dư thừa nói, “Sắp đến rồi.”

Quý Gia Hoành âm ỨC xen lẫn tức giận nổi lên, có giỏi thì chúng ta đi, đợi ta chết giữa đường xem người có hối hận không!

Nghĩ dù nghĩ thế, nhưng trời không toại lòng người, càng muốn xỉu càng không xỉu được, hoa mắt chóng mặt tứ chi vô lực, Quý Gia Hoành cứ nhiên còn trụ được một hơi tàn đi về nhà Vương Hạo.

Thầy giáo phòng bên đã trở về, đang ngồi trong phòng khách xem TV. Quý Gia Hoành tìm một chiếc ghế ngồi xuống, nằm phịch lên bàn bên cạnh, đôi mắt vừa nhắm liền không mở nổi nữa.

Vương Hạo đang rót nước, chợt nghe thầy giáo kia nói: “Vương Hạo, bạn của cậu hình như không khỏe!”

“Sao vậy?” Vương Hạo bưng cốc nước tới, nhìn Quý Gia Hoành nằm sấp chỗ kia động cũng không động, đưa tay sờ trán hắn, vừa chạm cả tay đều là mồ hôi lạnh, trán nóng đến dọa người, vội vàng gọi thầy giáo kia giúp hắn đưa Quý Gia Hoành về giường mình.

Vương Hạo mò thuốc hạ sốt cho Quý Gia Hoành uống, thầy giáo kia hỏi: “Có cần giúp đỡ không? Cậu xem anh ta đổ mồ hôi khắp người, lau khô đi.”

Vương Hạo nói: “Cậu cứ đi nghỉ, một mình tôi được rồi.”

Đợi thầy giáo kia đi ra, Vương Hạo đóng cửa lại, đổ chậu nước nóng giúp Quý Gia Hoành lau người, người kia mồ hôi đầy mình, lúc cởi đồ thì cuộn người lại, sắc mặt trắng bệch.

Cơ thể khó chịu người cũng không nói một tiếng, ủ trong lòng thì ai biết được, thấy người chạy nhanh hơn cả thỏ ta còn tưởng người không sao. Vương Hạo hối hận kèm thêm tức giận, đặc biệt thấy Quý Gia Hoành phía sau chỗ đó sưng tấy, bấp bề có thứ màu trắng dính dính, cảm giác áy náy nhất thời đông đầy.

Đợi tác dụng thuốc qua đi, Quý Gia Hoành cơn sốt lui dần, Vương Hạo cho rằng không sao nữa, mình cũng rất mệt, tựa vào giường Quý Gia Hoành ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, chợt nghe bên cạnh có người hừ hừ, Vương Hạo mở mắt xem, Quý Gia Hoành đầu đầy mồ hôi ướt, gương mặt đỏ bừng, lăm lăm không biết đang nói gì, lại đưa tay sờ trán hắn, còn nóng hơn lúc này.

Cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách, cần đưa hắn đến bệnh viện. Vương Hạo sức nhớ thầy giáo phòng bên có chiếc mô tô, chạy qua gõ cửa.

Chìa khóa mô tô của anh ta lại nằm ở chỗ bạn gái, vì vậy hai người hơn nửa đêm chạy đi gọi Tiểu Mai.

Cô gái nhiệt tình, cùng bạn trai mình chạy đến giúp, thấy bộ dạng Quý Gia Hoành lại càng hết hoảng: “Trời ơi, tình hình này tiếp tục sẽ nguy hiểm, sốt chết người đó, mau đưa anh ấy đến bệnh viện.”

Quý Gia Hoành đầu đau muốn chết, lại nghe thấy bên ngoài ồn ào, gượng mở mí mắt, thấy trong phòng đứng ba người, người đàn ông không quen kia Quý Gia Hoành cũng không có tâm tình tìm hiểu, chỉ thấy Vương Hạo và “bạn gái” hắn.

Loáng thoáng nghe được cái gì “nguy hiểm ... chết...”, sức khỏe suy yếu càng dễ bị quan, Quý Gia Hoành lúc này đầu óc nóng đến hồ đồ tư duy cũng không giống lúc thường, mơ mơ màng màng nghĩ đây là tình hình gì? Mình đã bệnh đến hết cứu rồi sao?

Vương Hạo từ trong tủ lục ra áo ba đờ xuy mùa đông bao lấy Quý Gia Hoành, hai người còn lại giúp dìu Quý Gia Hoành ngồi lên mô tô.

Quý Gia Hoành ngồi phía trước mô tô, Vương Hạo tay chân đỡ lấy hai bên, giống như ôm hắn, không ngã được, áo ba đờ xuy của Vương Hạo xem như chắn gió, Quý Gia Hoành giống như quả cầu được bọc lại, chỉ lộ mỗi gương mặt dán vào ngực Vương Hạo, tuy rằng gió lớn nhưng cũng không cảm thấy lạnh.

Trong lòng Quý Gia Hoành trái lại rất lạnh, cảm thấy mình không chịu được bao lâu nữa.

Trên đường lớn chỉ có một chiếc xe mô tô bằng bằng chạy, cao nguyên vốn gió lớn, ban đêm nhiệt độ hạ thấp, Vương Hạo lúc đi cũng chưa kịp khoác thêm quần áo, ngón tay và mặt lạnh đến tê cóng, giống như đao quát lên mặt.

Vương Hạo sợ Quý Gia Hoành chịu không nổi, cúi đầu nhìn, Quý Gia Hoành run rẩy tựa như cái sàng khoe mắt nước mắt vô thanh chảy xuống.

“Lạnh không?” Vương Hạo hỏi.

Quý Gia Hoành nghĩ chết cũng sắp chết rồi còn cái gì lạnh với không lạnh, bị thương trong lòng như nước lũ tràn dâng lên, mở miệng, thấp giọng gọi: “Vương Hạo... Vương Hạo...”

Vương Hạo hỏi: “Sao vậy?”

Quý Gia Hoành nói: “Mạng của ta nằm trong tay người... Đợi ta chết... Người nói với mẹ ta một tiếng...”

Vương Hạo nào đoán được suy nghĩ hoang đường trong lòng Quý Gia Hoành, nhưng cũng không nỡ thấy bộ dạng đáng thương của hắn, ngực đau xót, ngữ khí không hiểu sao cũng ôn nhu hơn: “Nói vậy bạ gì đó, có ta ở đây, người sẽ không chết.”

Quý Gia Hoành lúc này chợt cảm thấy suy nghĩ của mình có chút buồn cười, nhưng trên mô tô xóc nảy, cơ thể cũng chịu không nổi, thật sự cảm thấy mình sắp chết, nghe được lời này của Vương Hạo, sống mũi cay cay. Người sắp chết tâm cũng thiện lương, Quý Gia Hoành hồi tưởng quá khứ, bên mình không có người bạn tri kỷ nào, phúc nên hưởng đều đã hưởng đủ, chỉ là sau lưng bị người mắng chửi không biết bao nhiêu lần, bây giờ người mình thích cũng có bạn gái, lại không ai thích mình, tiếp tục sống cũng không còn ý nghĩa, bằng những lời này của Vương Hạo, chợt cảm thấy cho dù chết như vậy cũng không có gì đáng sợ.

Quý Gia Hoành ý thức tỉnh táo rồi lại lập tức chìm vào hôn mê, Vương Hạo lúc cúi đầu nhìn hắn đã im lìm.

“Quý Gia Hoành!” Vương Hạo vung tay lay đầu hắn, “Quý Gia Hoành!”

Đầu Quý Gia Hoành theo động tác tay của Vương Hạo vô lực lắc lư, mặt nóng đến đỏ bừng, nhưng môi khô đến trắng bệch.

“Này.” Vương Hạo dán mặt Quý Gia Hoành vào ngực mình, tăng tốc mô tô, “Lập tức đến ngay, cố gắng chút nữa.”

Quý Gia Hoành nếu còn thần trí, cho dù gió có to, lúc này cũng nghe được nhịp tim Vương Hạo đập còn gấp gáp hơn trước đây cùng về mặt hết hoảng hiểm xuất hiện trên khuôn mặt người kia.

Đáng tiếc Quý Gia Hoành lúc này không còn ý thức, đương nhiên không biết Vương Hạo một đường điên cuồng lao đi như thế nào, lại như thế nào nôn nóng đưa hắn vào bệnh viện đến phòng cấp cứu.

Đợi Quý Gia Hoành an ổn nằm trên giường bệnh, trời đã hơi sáng.

Vương Hạo tóc bên trán sớm ướt đầm mồ hôi, hai má vẫn lưu lại cảm giác đau rát bị gió quát lên, tê nóng.

May là đưa đến sớm, lại không bị trúng gió, Quý Gia Hoành cơn sốt lui dần, sắc mặt không còn đỏ nữa, ngược lại có vẻ không khỏe lắm. Rõ ràng đã đo nhiệt độ, Vương Hạo vẫn cảm thấy lo lắng, vươn tay sờ thử trán hắn.

Lạnh.

Vương Hạo thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện yết hầu khô khan, khí lực cũng rút đi không ít, đến bây giờ tâm vẫn như buộc trên không trung chưa bỏ xuống được.

Ngữ khí Quý Gia Hoành giống như để lại di ngôn vừa rồi bây giờ ngẫm lại cảm thấy buồn cười, nhưng vào lúc đó thật sự bị hắn ảnh hưởng, có loại cảm giác sắp sinh lý tử biệt, hận không thể bỗng hắn bay đến bệnh viện.

Còn có chút đau lòng.

Trong lúc Quý Gia Hoành hôn mê có tỉnh lại vài lần, uống chút nước rồi lại thiếp đi. Đợi đến lúc hoàn toàn tỉnh lại đã là buổi trưa.

Trí nhớ rõ nét của Quý Gia Hoành tải đến đoạn nằm sấp trên bàn mà thôi, chuyện về sau chỉ có ấn tượng mơ hồ, vừa mở mắt, phát hiện mình nằm trong bệnh viện, khắp nơi toàn mùi thuốc khử trùng, lại càng hoảng sợ.

Túi truyền dịch thứ hai vừa rút hết, Vương Hạo chưa hề chớp mắt, đang giúp Quý Gia Hoành giữ mũi kim trên tay, thấy Quý Gia Hoành đột nhiên cựa quậy, theo quán tính hỏi: “Uống nước không?”

Quý Gia Hoành căn bản chưa từng nghe Vương Hạo dùng ngữ khí dịu dàng như vậy nói chuyện với mình, đầu óc vốn vẫn còn choáng váng lập tức tỉnh táo, liền thanh đáp: “Không, không cần.”

Không ngờ đáp lại, Vương Hạo ngẩng đầu, phát hiện Quý Gia Hoành đã tỉnh, vươn tay sờ trán hắn, hỏi: “Còn khó chịu không?”

Quý Gia Hoành bị động tác ôn nhu này của hắn dọa đến lông tơ toàn thân dựng đứng, vừa nhích về sau vừa nói: “Không khó chịu, không sao không sao cả.”

“Đừng cử động đừng cử động,” Vương Hạo kéo tay Quý Gia Hoành bảo, “Giữ giúp người, vừa động cái đã bầm rồi, ai! Người còn động? Người thử động đây lần nữa cho ta xem.”

Quý Gia Hoành không dám động nữa, nằm ngay đơ trên giường.

“Mệt chết ta.” Vương Hạo bị nháo cả đêm, quầng mắt thâm đen gặng đến lúc này, thấy hắn tỉnh dậy rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, dựa bên giường bệnh vừa nói: “Ta ngủ một lát đã, người đừng làm ồn ta.”

Quý Gia Hoành gật đầu: “Không đâu, không đâu.”

Vương Hạo lại nói: “Người nếu đói bụng gọi một tiếng, ta đi mua cơm cho người.”

“Không, không cần.” Quý Gia Hoành rất lưỡng lự, câu đầu với câu thứ hai không phải có chút mâu thuẫn sao.

“Chúng ta quan hệ gì a, làm đều đã làm rồi.” Vương Hạo vui đùa vào cánh tay, giọng điệu nửa ngủ nửa tỉnh nói, “Còn khách khí cái gì.”

Quý Gia Hoành thân là nhân sĩ nổi danh trong giới giải trí, bàn chuyện mờ ám làm việc không thuần khiết trước nay đều trong góc phòng tối tăm hắc dạ phong cao mà tiến hành, bây giờ ban ngày ban mặt bị Vương Hạo nói ra mối quan hệ nam nam đặc thù của hai người, ngực thịch một tiếng nổ bùm, chột dạ quay đầu nhìn phản ứng của người nằm giường bệnh bên cạnh.

Giường bệnh bên cạnh là một cụ già dân tộc Tạng, tuổi tác lớn lỗ tai không tốt đương nhiên không nghe thấy Vương Hạo giống như ầm ố nói ra câu kia, thấy Quý Gia Hoành nhìn mình, vui vẻ vươn ngón cái, dùng hán ngữ đơn giản biểu đạt tình hữu nghị của mình: “Các cháu, rất tốt!”

Quý Gia Hoành xấu hổ hé miệng, dời tầm mắt, Vương Hạo vừa ngủ, một tay vẫn giữ mũi kim, bắt quá người ngủ sức lực trên tay cũng không đủ, vẫn ứa chút máu.

Theo lý thuyết, mình lần này phát sốt không rũ bỏ được quan hệ với Vương Hạo, nhưng nhìn quầng mắt thâm đen cùng gương mặt tiêu tụy của Vương Hạo trong lòng ngoài sung sướng lại thấy có chút cảm động.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Quý Gia Hoành sau khi xuất viện, cuộc sống khôi phục bình thường, nhưng trong bình thường lại có điểm không bình thường.

“Anh có cảm thấy Quý Gia Hoành gần đây có chỗ nào khác khác không?” Cô thư ký trường quay hỏi.

“Có gì lạ đâu,” Nhân viên kỹ thuật ánh sáng hắt hàm, “Nữ chính hôm nay phạm lỗi ba lần, bạn diễn Thái Minh Minh còn chưa nói gì, hắn đã mắng người ta một trận, còn đi cáo trạng với đạo diễn.”

“Không nói chuyện này, nữ chính đó không phải do hấn đề cử sao?” Quản lý công đoạn cũng bon chen, “Đêm qua nữ chính đến phòng Quý Gia Hoàn tìm hấn, kết quả bị Quý Gia Hoàn chặn ngoài cửa không cho vào.”

“Không cho vào?” Nhân viên ánh sáng mờ ám hỏi, “Thái Minh Minh ở bên trong?”

“Bên trong có người, bắt quá không phải Thái Minh Minh.” Trợ lý Thái Minh Minh thấp giọng, thần bí nói, “Tối qua phải nói là rất đặc sắc. Quý Gia Hoàn mở cửa thấy nữ chính, liền hết hồn đến sắc mặt trắng bệch, nói vài câu liền muốn đóng cửa, nữ chính kia chặn cửa nũng nịu không cho hấn đóng. Sau đó trong phòng có người không biết nói gì, các người không thấy được biểu tình của Quý Gia Hoàn lúc đó đâu, sắp khóc luôn, kiên quyết đẩy nữ chính kia rồi đóng sầm cửa lại...”

“Xùy! Đi ra đi ra.”

Quần chúng bát quái vốn ngóng dài cổ lập tức giải tán, nháy mắt khôi phục lại trạng thái công việc nghiêm túc chăm chỉ.

“Các người rảnh rồi quá nhỉ!” Quý Gia Hoàn đeo cặp kính mới, liếc tà một lượt đẳng bát quái, tay chấp sau lưng thông thả đi qua.

Đội Quý Gia Hoàn đi rồi, quần chúng tách ra lại theo thói quen sáp lại.

“Sao hôm nay hấn đi chậm quá vậy?”

“Còn vịn thất lưng, ...”

“Kệ hấn đi, này, sau đó thế nào?”

Quý Gia Hoàn biết đám người kia tụ tập một chỗ sẽ không bàn chuyện tốt gì, nhưng lúc này toàn thân đều đau, cũng không quan tâm nhiều như thế.

“Quý tiên sinh, sắc mặt anh không tốt lắm, có cần nghỉ ngơi chút không?” Thái Minh Minh đứng lúc nhàn hạ hỏi, “Em thấy anh đứng lên thì tốt hơn.”

Quý Gia Hoàn nhìn chiếc ghế cứng chắc kia, khổ mà khó nói: “Không sao, tôi không mệt.” Sau đó chậm chạp đi chỗ khác.

Nữ chính là người mới, không có căn bản gì, lần đầu đóng phim vốn rất khẩn trương, bị Quý Gia Hoàn giáo huấn như vậy, cả lời thoại cũng nói không đúng, bị đạo diễn hung hăng mắng một trận, mắt đỏ hoe đứng khóc một bên.

Khóc đi, đáng đời! Quý Gia Hoàn đỡ thất lưng đi tới chỗ không người, ai kêu cô không việc gì làm lại chạy đến phòng tôi, tội cô chịu còn không bằng nửa tôi.

Gian nan đi đến nơi có vẻ vắng lại không khiến người chú ý, Quý Gia Hoàn tìm một bãi cỏ khá dày, nghiêng người cẩn thận ngồi xuống.

Toàn bộ động tác phi thường gian nan, cho dù ngồi cái mông vẫn rất đau.

Vắt vả cắn răng ngồi ổn, Quý Gia Hoàn lại cảm giác có ánh mắt của người khác, quay đầu nhìn, một bé gái khoảng tám chín tuổi đang đứng bên cạnh.

Bé gái da hơi ngăm đen, gò má hây hây đỏ hồng, hai tay để sau lưng ngượng ngùng nhìn Quý Gia Hoàn, thấy Quý Gia Hoàn nhìn mình, lại cúi đầu len lén nhìn hấn qua khóe mắt, bộ dạng muốn nhìn lại không dám nhìn.

Không biết từ đâu chạy tới, Quý Gia Hoàn không có hứng để ý nó, quay đầu nhìn tình hình quay phim của đoàn phim đằng xa.

Cô bé đợi Quý Gia Hoàn trò chuyện với mình, đôi mắt lúng liếng đợi nửa ngày nhưng chỉ thấy Quý Gia Hoàn nhích qua dịch lại tìm một tư thế thoải mái để ngồi, vì vậy lấy hết can đảm dùng nội dung quan tâm nhất mà mình nghĩ ra được, nói: “Chú ơi, mông chú đau sao?”

Quý Gia Hoành giả vờ nửa ngày vốn nghĩ không ai nhìn ra, lúc này bị một đứa bé chột trúng chân tướng, thẹn quá hóa giận đứng dậy, quát đằng xa kia: “Người nào đó, các người làm ăn kiểu gì vậy, hiện trường quay phim có thể tùy tiện để trẻ con chạy vào sao, làm loạn thì sao đây!”

Hai thanh niên tạp vụ từ đằng xa chạy lại, một người dụ bé gái đi ra chỗ khác, một người cúi đầu xin lỗi Quý Gia Hoành: “Anh Quý đừng nóng giận, nơi này cách chỗ quay phim khá xa, nó cũng không ảnh hưởng gì đâu.”

“Lần này chạy đến đây, lần sau ai biết được có chạy vào trong không?” Quý Gia Hoành nói, “Trẻ con vùng núi đều chạy vào trong, thì còn ra thể thống gì nữa!”

Cô bé bị kéo ra ngoài quay đầu lại, vừa nghiêm túc vừa ủy khuất nói: “Cháu là Sa Sa, không phải trẻ con vùng núi.”

Quý Gia Hoành mặc kệ nó.

Cô bé bị đá kích, hốc mắt đỏ đỏ, ngân ngấn nước mắt nhìn Quý Gia Hoành.

Hai thanh niên tạp vụ liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ đỡ cô bé ra ngoài, đột nhiên có người hô: “Ồ, đây không phải giáo viên trong thôn sao.”

Quý Gia Hoành quay đầu, thấy Vương Hạo và Tiểu Mai cùng đi về hướng này, Vương Hạo từ xa gọi: “Cao Sa Sa! Em lại chạy lung tung rồi!”

Cô bé gọi một tiếng “Cô!”, liền nhào vào lòng Tiểu Mai mà khóc.

“Sao thế.” Tiểu Mai vừa lau nước mắt vừa hỏi.

Cô bé ôm mặt không đáp, có người lại sợ thiên hạ không loạn quăng thêm một câu: “Chính là bị Quý tiên sinh mắng một câu.”

Vương Hạo nói: “Con mẹ nó Quý Gia Hoành người mắng một câu nữa cho ta coi!”

Hai người tạp vụ sững sờ tại chỗ.

Quý Gia Hoành làm như không nghe, đẩy gọng kính đi qua.

Vương Hạo lại nói: “Quý Gia Hoành người quay lại cho ta!”

Quý Gia Hoành lại đẩy kính, mặt không đổi sắc quay lại.

Hai người tạp vụ dùng ánh mắt sùng bái không thể tin được nhìn Vương Hạo.

“Còn định làm gì ở đây!” Quý Gia Hoành quát hai người tạp vụ, “Hết việc rồi thì về đi!”

“Tôi còn tiết, tôi về trước.” Tiểu Mai nói với Vương Hạo.

“Cô về đi.”

Quý Gia Hoành trong lòng tức giận. Gian! Phu! Dâm! Phụ!

Vương Hạo nhìn hần: “Tư thế người đi sao lại quái đản thế?”

Quý Gia Hoành rất uất ức: “Còn không phải tại người hôm qua...”

Vương Hạo liếc mắt nhìn nữ chính đang quay phim đằng xa, giọng nói còn mang theo điểm tức giận: “Người nghĩ người thiệt thòi chắc?”

“Không phải...” Quý Gia Hoành càng uất ức, “Thì người cũng không thể mới gì đó đã đánh mông ta, đánh xong còn gì đó, bây giờ cả ngồi cũng không ngồi được...”

“Được rồi được rồi.” Vương Hạo hất tay, nói, “Người trước đây là người thế nào ta cũng rất rõ, bây giờ đã nói chuyện yêu đương với người ta sẽ không tính toán, sau này người đừng gieo rắc rối cho ta nữa.”

“Hả...” Quý Gia Hoành sững sờ, “Người vừa nói cái gì?”

“Gì mà nói gì?” Vương Hạo quay mặt nhìn hần, bộ mặt cứ nhiên còn kinh ngạc hơn cả hần, “Chúng ta không phải đang yêu nhau sao?”

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Yêu, yêu nhau?

Quý Gia Hoành há hốc mồm kinh ngạc nhìn Vương Hạo.

Cho dù là Quý Gia Hoành, lúc thân thiết với vài tiểu minh tinh cũng biết lái xe đi hóng gió, lúc hẹn hò ăn cơm dưới ánh nến, mua vài món quà mua hoa dưới ánh trăng anh anh em em, nói những lời tán tỉnh buồn nôn chết người không đền mạng.

Mấy hôm nay, buổi tối, Vương Hạo lái mô tô dạ hắc phong cao chạy đến cửa khách sạn. Quý Gia Hoành sợ người bắt gặp, thấp tha thấp thỏm lên lút mở cửa cho hần vào, Vương Hạo vừa cởi đồ vừa kể hôm nay lên lớp vài tiểu tử thối lại nghịch ngợm quấy rối đủ chuyện loạn thất bát tao khác nhau, cứ vậy mà nói, nói xong cũng cởi xong, cởi xong cũng nên làm chuyện cần làm.

Làm xong rồi, Vương Hạo ngủ một giấc ngắn. Trời tờ mờ sáng, Quý Gia Hoành nhìn qua cửa sổ phòng ai oán dõi theo chiếc mô tô tàn Vương Hạo lái đến một đường “brừ brừ brừ brừ” trở về dạy đám trẻ.

Quan hệ này, bảo là bạn tình cũng xem như thân thiết rồi!

Quý Gia Hoành lúc này thật sự cảm thấy Vương Hạo còn vô sỉ hơn cả mình, nếu có người không oán không hối hận tụy để mình làm hết lần này đến lần khác như vậy, mình ít nhất cũng biết nói vài câu ngọt ngào tình cảm, tặng một lọ nước hoa Pháp cao cấp hay cà vạt gì đó.

Mỗi ngày nửa đêm canh ba lái mô tô tàn chạy đến gõ cửa, vậy mà xem như đang yêu nhau sao?

Nhưng, nghe được chữ yêu từ miệng Vương Hạo. Quý Gia Hoành trong lòng lại rất vui vẻ.

Vương Hạo nhưng không biết khúc mắc nội tâm của Quý Gia Hoành, ngày đó Quý Gia Hoành tỏ tình với hần, hần nghe xong rất thỏa mãn sau đó liền thượng người ta, rồi sau nữa thuận lý thành chương cho rằng hai người đang yêu nhau.

Bất quá Vương Hạo không có kinh nghiệm yêu đương với nam nhân, tuy rằng ban nhạc có người bạn thích nam nhân, nhưng hần tùy tiện cho qua, đối với loại đàn ông xun xoe nũng nịu dính sát bên cạnh Lưu Huy luôn luôn không quen được. Trương Tiểu Dã sau này ngược lại khiến người yêu thích, nhưng hần cùng Quý Gia Hoành hoàn toàn không cùng một loại hình, nếu như buổi biểu diễn tạm biệt ngày đó Quý Gia Hoành âu phục giày da đứng dưới sân khấu vẫy tay vành mắt đỏ ửng gọi lớn “Vương Hạo ta yêu người” không chừng mình sẽ thi ngược đập vỡ đàn ghita nhào xuống đánh hần một trận ngay tại chỗ. [lại muốn ngược em nó =)))]

Vương Hạo thấy cảm giác hiện tại rất tốt, mỗi ngày chuẩn bị dạy xong, mượn mô tô bạn cùng phòng chạy nửa giờ đồng hồ đến khách sạn trong thành phố tìm Quý Gia Hoành, vừa nói chuyện vun đắp tình cảm vừa tiến hành giao lưu thể xác, một tuy có chút mệt, nhưng tổng thể mà nói vẫn là tương đối hài lòng.

Một chút cũng không là gì, dù sao hai người con trai yêu nhau không giống một nam một nữ yêu nhau.

Trong đoàn phim tin tức bất quá truyền đi rất nhanh, quần chúng đối với thân phận thật sự của thầy giáo tình nguyện thần bí có thể đối với Quý Gia Hoành gọi đến bảo đi tiến thành suy đoán không phụ trọng trách.

Tin đồn càng lan càng nhanh kết quả lúc Vương Hạo lại đến thăm Quý Gia Hoành, tất cả nhân viên đều dùng ánh mắt tôn kính hồi đáp Vương Hạo.

“Anh Vương, đến rồi?” Tập vụ đang dọn đạo cụ đi qua chào.

“Anh Vương, xin chào.” Hóa trang cung kính chào hỏi.

“Ôi,” Quay phim phóng khoáng vẫy tay, “Anh Vương hôm nay cũng đến.”

“Anh...” Nữ diễn viên lời được nửa đường bị ánh mắt Vương Hạo dọa lui.

“...” Vương Hạo nói với Quý Gia Hoành, “Người trong đoàn phim các người thật khách sáo.”

Đang giờ ăn trưa, Quý Gia Hoành bưng hộp cơm cùng Vương Hạo ngồi sau lưng xe đoàn phim.

Người xung quanh rất thức thời bỏ đi, một lát sau chỉ còn lại hai người bọn họ.

Quý Gia Hoành một bên trừng mắt, cái đầu bám víu ở cửa xe len lén nhìn trộm bên này nhanh chóng biến mất.

Vài cái đầu bên kia vừa biến mất, lại có người ló đầu ra, hì hì cười hỏi: “Anh Vương đây là đang thăm đoàn phim sao?”

Gương mặt rất đẹp, Vương Hạo nhận ra, vốn từng gặp trong nhà Quý Gia Hoành, lại thường lên TV, một tiểu minh tinh rất nổi tiếng, ngay cả Tiểu Mai cũng là fan của hắn.

Nhưng lại nghe người trong đoàn phim nói, hắn dường như có quan hệ đặc biệt với Quý Gia Hoành.

Vương Hạo bỗng nghĩ, khắp nơi đều là nhân tình của Quý Gia Hoành.

“Cậu ấy là nghệ sĩ dưới quyền ta.” Quý Gia Hoành vội giải thích với Vương Hạo, “Nam diễn viên chính của bộ phim này.”

“Phải.” Thái Minh Minh nhìn hai người, cong mắt cười: “Lúc tôi chưa nổi tiếng Quý tiên sinh cũng rất quan tâm tôi.”

Vài cái đầu nghe trộm lại mọc ra nhìn về phía này.

“Cũng không thể coi là quan tâm gì.” Quý Gia Hoành ha ha biện giải, “Chỉ là ăn vài bữa cơm, quan tâm người mời, nên làm, nên làm.”

“Còn tặng tôi vài bộ quần áo, bằng không lên quảng cáo tôi cũng không biết nên làm sao giờ.”

Quý Gia Hoành lau mồ hôi trên trán, gượng cười nói: “Đó là nhìn cậu có tiềm năng, bây giờ cậu nổi tiếng, tôi cũng thơm lây.”

“Quý tiên sinh anh thật tốt.” Thái Minh Minh mỉm cười vẫy tay, “Không làm phiền hai người nữa.”

Vẫn còn người nhướn cổ lên nhìn.

Thái Minh Minh gọi một câu: “Mọi người, làm việc thôi.” Sau đó dẫn bọn họ đi.

Vương Hạo sắc mặt rất khó coi.

Quý Gia Hoành rất chột dạ, tuy rằng Thái Minh Minh hắn còn chưa kịp đắc thủ, nhưng lúc trước cũng từng anh anh em em em mờ ám rất lâu.

Có loại cảm giác bị bắt gian khó hiểu.

Vương Hạo vẫn im lặng, không biết đang nghĩ gì. Quý Gia Hoành càng thấy bất an, chậm chậm dịch sang bên cạnh.

Vương Hạo nghĩ xong rồi, ngắt đầu nói: “Buổi tối... Người chạy xa như vậy làm gì?”

Quý Gia Hoành nói: “Ngồi gần nóng lắm.”

Vương Hạo nói: “Người lại đây.”

Quý Gia Hoành ôm mặt nhích lại: “Người đừng đánh mặt, lát nữa còn phải làm việc.”

Vương Hạo buồn cười: “Ai muốn đánh người.”

Quý Gia Hoành buông tay: “A?”

Vương Hạo nhìn về mặt kia của hắn thực sự rất khả ái, xung quanh yên lặng, sáp lại hôn một cái. Tâm tình sau đó tốt lên rất nhiều: “Ta về lên lớp trước, buổi tối tìm người.”

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Quý Gia Hoành ngáy giấc nửa ngày.

Di động đổ chuông cộng hưởng với tiếng rung cả buổi, người kia dường như không nghe thấy, không biết đang nghĩ gì, khóe miệng thỉnh thoảng cong lên, cười ngố.

Người bên cạnh thấp giọng bàn luận: “Quý Gia Hoành hắn sao vậy?”

“Không biết, sáng sớm đã vậy rồi.”

Hai người đang nói lại nhìn qua, bên kia một bộ mặt ngọt ngào cười ngố, vẻ mặt như thiếu nữ đang yêu hiển hiện trên gương mặt người kia, khiến kẻ khác cảm thấy rét lạnh khó hiểu.

“Vẻ mặt này...” Người đứng xem liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: “Buồn nôn quá đi!”

“Quý tiên sinh,” Trợ lý bước tới nhắc nhở, “Điện thoại.”

“Quý tiên sinh? Quý tiên sinh?”

Quý Gia Hoành “Hả” một tiếng, rất không tự nhiên gỡ kính xuống lau kính, lau hai cái lại hồn bay tới phương xa.

Nhớ đến tối qua dạ dày khó chịu, Vương Hạo nửa đêm chạy đi mua thuốc dạ dày.

Tuy rằng sắc mặt không tốt là bao, cũng có vài câu cau có, nhưng lúc nhìn mình uống thuốc, loại biểu tình này...

Quý Gia Hoành rất rạo rức.

Tình yêu a... Thật đẹp...

Người kia lại nhắc nhở câu nữa: “Điện thoại.”

Quý Gia Hoành lúc này mới phát giác di động đang reo, vươn tay nhận: “Alo?”

“Gia Hoành, lần này cậu nhất định phải giúp tôi.” Đầu bên kia truyền đến giọng của Điền Trung, gấp gáp, “Lần này làm lớn, bất quá lấy mười mấy vạn, bọn họ bảo muốn tố cáo tôi, thế nào cũng không chịu tha. Cậu nhờ cậu của cậu nói với bọn họ một tiếng đi.”

Quý Gia Hoành: “Xảy ra chuyện gì?”

Điền Trung nói: “Chính là buổi diễn từ thiện lưu động cậu giới thiệu cho tôi, mời rất nhiều người nổi tiếng, tôi thấy bọn họ lời nhiều như thế, giữ lại một chút không phải rất bình thường sao? Nào ngờ chủ sự lần này kiên quyết như vậy, lại muốn kiện tôi ra tòa.”

Quý Gia Hoành nói: “Tôi không phải đã nói với cậu lần này làm lớn, phải cẩn thận chút sao?”

“Ai biết bọn họ lần này đùa như thật.” Điền Trung nói, “Kiện một phát là khẳng định đời tôi toi luôn đó.”

“Vậy cậu trả tiền lại cho người ta, rồi xin lỗi không được sao?”

“Tôi cũng muốn a.” Điền Trung vừa nói vừa nức nở, “Nhưng tôi trả tiền người ta không nhận, cậu nói giúp tôi đi.”

Quý Gia Hoành nói: “Vậy tôi hỏi giúp cậu.” Sau đó gọi điện đến người chủ sự bên kia, nghe bên kia nói mới biết sự việc khác xa không có đơn giản như Điền Trung nói, chuyện Điền Trung tham ô tiền từ thiện đã bị phóng viên vạch trần lên giới truyền thông, bài báo rất tỉ mỉ điểm đích danh họ tên. Người Điền Trung đắc tội xưa nay không ít hơn Quý Gia Hoành, hậu phương lại không vững chắc, tin tức vừa loan ra cừu gia lúc xưa đều ra mặt, tin tức mới trong giới giải trí đều là tin chẳng tốt lành, lại thêm những minh tinh trước đây

hắn rắc tội đổ thêm dầu vào lửa, rốt cuộc dẫn tới vài nhà tài trợ cũng mất mặt, người chủ sự kiên quyết yêu cầu làm rõ ràng mọi chuyện.

“Nhà giam này hẳn ngời chắc rồi, thật sự nếu truy cứu mấy vị lãnh đạo thành phố kia cũng dính phải điều tra.” Bên kia nói, “Tiểu Quý cậu đừng quản việc này.”

Mọi chuyện âm ỉ lớn đến mức như vậy Quý Gia Hoành khẳng định không giúp được gì, Quý Gia Hoành chỉ có thể mang tính tượng trưng nói tốt vài lời hộ Điền Trung.

Cúp máy Quý Gia Hoành có chút chột dạ, biểu diễn cuối cùng kia vài màn cũng mời ban nhạc OO đến, nếu không phải mình muốn tìm Vương Hạo nhất quyết đòi đến đây, khẳng định sẽ cùng đi với bên kia.

Nếu mình cùng làm việc với Điền Trung, tiền kia tuyệt đối là hai người cùng lấy.

Tai họa lao ngục lướt sát bên mình, Quý Gia Hoành vừa thấy may mắn vừa thấy sợ.

Sau đó Điền Trung lại gọi vài cú điện thoại, Quý Gia Hoành nói hết lời Điền Trung lại cho rằng hắn có cách chẳng qua không chịu giúp, Quý Gia Hoành dứt khoát không nhận điện thoại hắn nữa.

Quá trình của đoàn phim đã tiến vào giai đoạn kết thúc, mọi người cũng đều đã quen giờ cơm trưa nhìn thấy Vương Hạo đến đây tìm Quý Gia Hoành.

Giống như thường lệ, Vương Hạo cầm cốc giữ nhiệt giả vờ mua sữa dê từ trong thôn mang đến, khẩu khí vụng về hối thúc Quý Gia Hoành uống.

Làm nghề này chú ý sức khỏe thể nào lại còn mắc vài bệnh, bệnh đau dạ dày của Quý Gia Hoành cũng do uống rượu mà ra. Không biết có phải do sữa dê không, gần đây trái lại không còn đau nữa.

“Phim của các người sắp quay xong rồi.” Vương Hạo hỏi.

Quý Gia Hoành gật đầu: “Sắp rồi.”

Vương Hạo lại hỏi: “Quay xong thì người đi?” Nói xong rất có thâm ý đảo mắt nhìn Thái Minh Minh đang đùa giỡn với nữ chính.

Quý Gia Hoành trong lòng bỗng có chút đa cảm, quay đầu nhìn Vương Hạo, lo lắng nửa ngày, cắn răng nói một câu: “Người, người có tin, sau khi ta về không tìm người khác nữa không?”

Quý Gia Hoành nói ra câu đó tâm can đều run bần bật, cảm thấy đây là hung hăng tự đâm mình một dao, mỗi chữ nói ra trong lòng đều đang rỉ máu, đau đớn này có thể tương đương với đau đớn bị Vương Hạo đánh từ nhỏ đến giờ cộng lại, từ giờ rời xa mảnh rừng rậm rộng lớn, hẳn chỉ thất cổ trên cái cây Vương Hạo này.

Vương Hạo nhìn hắn, mỉm cười: “Người sao lại biết ta muốn nói gì?” Nhưng chưa nói tin hay không.

Quý Gia Hoành rất ủy khuất: “Ta từ nhỏ đến lớn chưa từng nghiêm túc thế này, ta nếu thật sự lại làm gì thì trời đánh ngũ lôi oanh tạc.”

Này giống như lời thoại kẻ phụ tình lừa gạt đại cô nương nói xong lại cảm thấy kỳ quái, dựa theo hình thức sống chung của hắn với Vương Hạo, nói lời này thấy thế nào cũng không nên là mình.

Vương Hạo bị ngữ điệu nghiêm túc của hắn chọc cười: “Được, ta tin người.”

Quý Gia Hoành chợt nhớ tới cô giáo kia, vội thêm một câu: “Người cũng phải vậy.”

Vương Hạo nói: “Ta vốn sẽ không có người khác.”

Quý Gia Hoành rất khéo léo hỏi: “Cô giáo trường các người nói không chừng thích người.”

Vương Hạo phát tay: “Không thể nào.”

Quý Gia Hoành vẫn lo lắng cô giáo gặp vài lần trước kia, nhưng Vương Hạo đã nói như chém đinh chặt sắt, hỏi nữa lại tỏ ra mình không tin hắn, lời đề trong lòng vẫn là không hỏi ra.

Ăn cơm xong, Vương Hạo gối lên đùi Quý Gia Hoành, nói: “Ta ngủ một lát, gần hai giờ gọi ta.”

Quý Gia Hoành thấy bộ dạng mệt mỏi của hắn, hỏi: “Gần đây vất vả lắm sao?”

“Gần đây nhiều việc, còn nhớ cô bé người gặp lần trước không? Người nhà cô bé không cho nó đi học tiếp nữa. Ta với Tiểu Mai hằng ngày đến thăm nhà, nói không cần học phí cũng không sao cả, kết quả phụ huynh sống chết vẫn không đồng ý, nói dù sao còn đứa con trai, con gái không cần học nhiều như vậy.” Vương Hạo ngáp một cái, nói, “Ta dù sao vẫn còn may, Tiểu Mai hôn lễ bận rộn vậy mà còn phải lo thêm nhiều chuyện...”

Quý Gia Hoành vừa nghe tên cô giáo kia đã không vui, trong lòng cảm thấy chuyện lớn bao nhiêu chứ các người còn không giải quyết được.

Đợi thời gian nghỉ ngơi buổi chiều, Quý Gia Hoành lựa lúc rảnh rỗi, hỏi thôn dân địa chỉ nhà của cô bé Sa Sa kia, đi thẳng đến nhà cô bé.

Nhà cô bé kia đang buôn bán, bán vài vật phẩm và thức ăn đặc sản địa phương. Gia đình bảo con gái đến trường chính là vì có thể học toán, biết viết chữ, bây giờ nên học đã học xong, mùa du lịch trong quán bận đến tối tăm mặt mày, dứt khoát gọi tiểu nha đầu về.

Cô bé trái lại muốn đi học, lúc Quý Gia Hoành tới, Sa Sa đang vừa khóc vừa làm loạn trong sân không muốn vào trong quán phụ giúp.

Kết quả chuyện Vương Hạo và Tiểu Mai tốn hết nước bọt không thể giải quyết, được Quý Gia Hoành nhanh chóng xử lý.

Phụ huynh lúc nghe Quý Gia Hoành muốn giúp đỡ ba đứa con của họ học đến đại học, đầy mắt bắt đầu rưng rưng nước mắt.

Nói cho cùng, không phải là tiền sao, Quý Gia Hoành rất kiêu ngạo nghĩ, tâm tình tốt đi ra ngoài.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Lần đầu chủ động giúp người khác, không phải lấy tiếng, không có quan hệ lợi ích.

Quý Gia Hoành cảm thấy trong lòng sáng khoái, so với đi đền chùa miếu mạo dùng tiền tiêu tai giải hạn còn sáng khoái hơn.

Mấy hôm nay buổi tối Vương Hạo không biết đang bận cái gì, không có cần mẫn như trước. Quý Gia Hoành buổi tối không đợi được, hôm sau gặp mặt thấy Vương Hạo tâm tình vui vẻ, nói bóng nói gió dẫn dắt câu chuyện đến đây.

“Cô bé ở lớp các người kia sao rồi?”

“Người nói Sa Sa a,” Vương Hạo cười nói, “Nó đã đi học lại rồi.”

Làm việc tốt không để lại danh tánh không phải phong cách Quý Gia Hoành, từ lúc suy nghĩ ra tiền giúp đỡ ba đứa trẻ kia nảy lên, Quý Gia Hoành luôn mong đợi giây phút Vương Hạo biết được sự thật, dùng ngữ khí kính nể lại kinh ngạc khen ngợi mình.

Nhưng đã nói đến đây rồi, Vương Hạo lại không chịu thuận theo câu chuyện nói cho hết, quay đầu hỏi: “Khoảng khi nào các người đi?”

“Cũng hai ngày này.” Quý Gia Hoành cố gắng hỏi chuyển, “Không phải gia đình cô bé kia không cho đi học sao, tại sao lại đổi ý rồi?”

Vương Hạo rất tự hào cười bảo: “Đại khái là phụ huynh mấy hôm trước đã hiểu những gì ta với Tiểu Mai nói.”

Chỉ giỏi miệng mồm, cũng không biết người ta thực tế thiếu cái gì, chỉ dựa vào thế có thể giải quyết được thì là rồi. Quý Gia Hoành rất buồn bực, thì ra Vương Hạo vẫn chưa biết chuyện mình giúp đỡ.

Việc này Vương Hạo không biết Quý Gia Hoàn cảm thấy việc mình làm có chút vô ích. Quý Gia Hoàn trước đây công phu bên ngoài dùng không ít, hiểu rõ làm việc cần kỹ xảo, Vương Hạo từ miệng người khác nghe được chuyện này mình lại thích hợp để khiêm tốn một chút so với mình trực tiếp nói với hắn thì có hiệu quả hơn nhiều.

Vấn đề là mình còn vài ngày nữa phải đi rồi, nên tìm ai nói cho hắn đây.

Kết quả buổi chiều sắp kết thúc công việc, bé gái Sa Sa chạy đến trước mặt Quý Gia Hoàn, móc hũ sữa chua từ trong cặp vải, đưa bằng hai tay: “Chú ơi, cho chú, đây là mẹ con làm đó.”

Quý Gia Hoàn ánh mắt lóe sáng, cầm lấy, hỏi: “Sa Sa, chuyện ta giúp con con không nói với thầy sao?”

“Chú cứ yên tâm, con sẽ không nói đâu.” Cô bé rất có nghĩa khí, “Thầy dạy người tốt làm chuyện tốt sẽ không để lại danh tánh, con sẽ không nói với ai cả.”

Quý Gia Hoàn trong lòng đem cô bé bóp vụn lần: “Chuyện này giấu diếm thầy giáo là không tốt, con đi nói với thầy các con đi.”

Cô bé dạ một tiếng định đi giúp hắn làm việc, Quý Gia Hoàn lại kéo nó lại: “Con đừng nói là ta muốn con nói, lúc nói với thầy cô phải nghĩ xem không có ta thì con không được đi học nữa rồi.”

Nhắc đến chuyện không được đi học, cô bé kia hốc mắt nhanh chóng phủ một tầng hơi nước.

Hiệu quả lần này làm đủ rồi, cô bé một lòng cảm ơn chạy về phía trường học, Quý Gia Hoàn đợi một lúc, cảm thấy thời gian thích hợp, cũng đi qua trường.

Lúc Quý Gia Hoàn đến đã là hoàng hôn, cô bé đang vui vẻ nói chuyện cùng với cô giáo không quen biết kia, thấy Quý Gia Hoàn tới, Sa Sa vui vẻ vẫy cái túi đồ trên tay: “Chú ơi, thầy không có ở đây, lần sau con nói với thầy, cho chú kẹo này.”

Quý Gia Hoàn nhìn một túi kẹo cưới, thuận miệng hỏi: “Ai kết hôn vậy?”

Cô giáo cười bảo: “Là hai giáo viên tình nguyện bên chúng tôi.”

Quý Gia Hoàn trong lòng bỗng run lên, xoay đầu thăm dò hỏi: “Là cô giáo tên Tiểu Mai kia?”

“Mọi người quen nhau sao.” Cô giáo kia nói, “Cô ấy với Tiểu Vương từ hồi đại học đã yêu nhau cũng yêu nhiều năm rồi, đang định tổ chức đám cưới vào ngày mười một, đến lúc đó mời đến uống rượu mừng.”

Sét đánh giữa trời quang, Quý Gia Hoàn giọng nói bắt đầu run rẩy: “Tiểu Vương?”

Cô giáo kia gật đầu: “Chính là thầy giáo đến tình nguyện.”

Cô bé ngậm kẹo cười hàm hồ không rõ nói: “Hai thầy đều họ Vương.”

Vương Tiểu Mai, Vương Hạo. Quý Gia Hoàn nghĩ, thật đúng là người một nhà.

Khó trách mấy hôm nay buổi tối ít đến tìm mình, khó trách bộ dạng luôn mệt mỏi, thì ra sau lưng đã chuẩn bị kết hôn.

Cho nên lúc đó mình thề độc Vương Hạo cũng hời hợt cho qua, còn mỗi ngày hỏi khi nào mình đi.

Là sợ đi chậm sẽ ảnh hưởng việc kết hôn của hắn?

Đợi cô giáo kia dẫn Sa Sa đi rồi, Quý Gia Hoàn nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng vẫn có chút không tin.

Mấy hôm trước còn cùng mình dây dưa trên giường, trưa nay ép mình uống thuốc dạ dày uống sữa dê, bỗng nhiên đảo mắt cùng người khác kết hôn.

Cho dù diễn viên giỏi cũng sẽ không diễn tự nhiên như vậy được, trước đó hỏi mấy lần Vương Hạo đều phủ nhận, Quý Gia Hoàn mang theo chút suy nghĩ may mắn, có thể có hiểu lầm gì đó.

Vương Hạo gần đây quả thực rất mệt, lúc thường quan hệ rất tốt với hai thầy cô này, lại đảm nhận vai trò phụ rể, kết hôn chuyện phiền phức không ít, mọi người đều xa nhà, giúp được thì đều giúp một tay. Quý Gia Hoàn lại sắp về, hai người bên nhau chưa được vài ngày, lần này đi không biết bao giờ mới có thể gặp

lại, bất quá hai người kết hôn luôn cần dùng mô tô vào thành phố sắm vài thứ, buổi tối lại không có xe, Vương Hạo mấy ngày nay trái lại không có nhiều cơ hội đi tìm hắn.

Thầy giáo cùng họ với Vương Hạo kia đang viết thiệp mời, đèn ống phòng bên bị hư, nhất thời không tìm được thay thế, đơn giản dọn qua phòng Vương Hạo viết, mới ngồi viết chưa được hai chữ, đã bị cô dâu gọi ra ngoài bàn chuyện kết hôn.

Căn nhà thầy cô hai bên đều trở nên bừng bừng vui tươi, đại sảnh được các cô giáo dán đầy ruy băng giấy vàng lấp lánh, cổng cũng dán hai chữ hỷ đỏ chói.

Vương Hạo không hiểu tại sao, bỗng nhiên nhớ tới Quý Gia Hoành. Đang nghĩ gia hỏa kia không biết đang làm gì, vừa xoay đầu, từ cửa sổ nhìn thấy người kia đang đứng bên ngoài ngáy ngốc nhìn hai chữ hỷ trên cửa.

Vương Hạo ra hiệu hắn vào đây, Quý Gia Hoành vào phòng, liếc thấy đồng thiệp cưới trên bàn, cái trên cùng đang mở ra, vẫn chưa viết xong, bên dưới dòng chú rể mới viết một chữ “Vương”.

Quý Gia Hoành thanh âm có chút phát run: “Các người sắp tổ chức đám cưới?”

Vương Hạo nói: “Phải.”

Quý Gia Hoành hỏi: “Với Tiểu Mai kia sao?”

Vương Hạo nhớ đã từng nói chuyện này với hắn, cũng không nghĩ nhiều, ừ một tiếng.

Quý Gia Hoành lại hỏi: “Vậy còn ta?”

“Chuyện này liên quan gì đến người?” Vương Hạo khó hiểu, “Nếu người muốn uống rượu mừng ta đưa người một tấm thiệp mời.”

Quý Gia Hoành không ngờ người này còn thẳng thắn thừa nhận như vậy, đột nhiên nhớ tới bộ phim lúc tám giờ của nghệ sĩ dưới quyền mình, nữ chính trong đó dùng hết thủ đoạn, đợi kẻ thù yêu mình rồi lại tàn nhẫn đẩy ra, đến lúc kẻ thù yêu cô ta đến chết đi sống lại mới nói với hắn mình muốn kết hôn chú rể không phải hắn.

Quý Gia Hoành chợt cảm thấy bộ phim truyền hình kia đúng rồi.

Người lừa ta!

Lại thấy Vương Hạo vẻ mặt không có lấy một tia hổ thẹn, Quý Gia Hoành tức giận dâng trào đôi mắt đen ngầu, xắn tay áo muốn đánh hắn, động tác làm đến nửa chừng chợt nhớ mình chưa từng đánh thắng tên này.

Lão tử không chơi chính diện với người vẫn như cũ chính chết người!

Vương Hạo thấy hắn động tác khó hiểu, bỗng nhiên xoay người dùng dùng nỗi giận bỏ đi, đầu óc mơ hồ đuổi theo.

Vừa chạy ra ngoài cổng, cô giáo hàng xóm gọi hắn, chính là thời gian nói vài câu, Quý Gia Hoành kia đã không thấy bóng dáng đâu.

Vương Hạo lơ mơ cảm thấy Quý Gia Hoành dường như đã hiểu lầm gì đó, nhưng trong chốc lát lại không nghĩ ra mình có chỗ nào khiến hắn hiểu lầm.

Lúc này trời cũng tối, hôm nay tạm bỏ qua, Vương Hạo nghĩ, có chuyện gì ngày mai một lần nói rõ.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Người trong đoàn phim vừa kết thúc công việc, đang thu dọn đồ đạc, Quý Gia Hoành dùng dùng tức giận trở về, tóm trợ lý công ty mình kéo sang một bên.

Quý Gia Hoành oán hận nói: “Cậu đi bảo trưởng thôn đuổi Vương Hạo và Vương Tiểu Mai kia đi!”

Trợ lý bị dọa sợ: “Chuyện này sao làm được chứ?”

“Sao lại không làm được?” Quý Gia Hoành nổi giận, “Đoàn phim không phải muốn quyền tiền cho thôn bọn họ sao? Cậu đi bảo nội trong tuần này ít nhất phải đuổi một người, bằng không không quyền tiền cho bọn họ nữa.”

“Nhưng...” Trợ lý nói, “Chuyện của đoàn phim chúng ta không nhúng tay vào được, tiền là của bọn họ không phải của công ty chúng ta, lỡ như bị phát hiện thì sao.”

“Cậu không nói trưởng thôn không nói làm sao có người phát hiện được.” Quý Gia Hoành nói, “Bị phát hiện thì nói chỉ đùa thôi, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm, đi mau đi.”

Có chuyện gì anh chịu trách nhiệm vậy sao anh không đi nói đi, trợ lý cảm thấy chuyện này quá thiếu đạo đức, chần chừ tại chỗ không chịu nhúc nhích.

Quý Gia Hoành đẩy lưng trợ lý: “Mau đi, bằng không tôi sa thải cậu!”

Trợ lý dẫn đường chạy đi.

Vương Hạo hôm sau đến đoàn phim thì không thấy Quý Gia Hoành.

“Quý Gia Hoành trong đoàn phim các vị đâu?” Vương Hạo kéo một người lại hỏi.

“Ồ a... a, không biết.” Người kia nói nửa chừng, dường như chợt nhớ gì đó, nhanh chóng chối bỏ lời muốn nói, xoay đầu bỏ đi.

Vương Hạo cảm thấy có chút kỳ lạ, lại thấy Thái Minh Minh tay cầm chai nước suối đi về phía này, nhìn thấy Vương Hạo, mỉm cười chào: “Anh Vương, xin chào.”

Vương Hạo hỏi: “Quý Gia Hoành đâu?”

“Quý tiên sinh a, anh ấy về trước rồi.”

“Về rồi?” Vương Hạo vô cùng kinh ngạc, tại sao không nói một tiếng đã quay về, “Phim của mấy người không phải còn chưa quay xong sao?”

“Ban đầu quay phim không cần Quý tiên sinh đi cùng, là anh ấy khẳng khẳng muốn đến đây.” Thái Minh Minh nói, “Bởi vì đến đây làm không ít công việc, trước đó gây đi rất nhiều.”

Người đứng bên nghe lén thấp giọng hỏi trợ lý của công ty Quý Gia Hoành: “Hắn gây sao?”

“Tuyệt đối không có,” Tiểu trợ lý nói rất quả quyết, “Hắn nói phải dùng thân thể khỏe mạnh khiêu chiến cao nguyên, trước đó còn béo lên một vòng.”

Vương Hạo đáy lòng có chút đau xót, lại hỏi: “Vậy tại sao đột ngột quay về?”

“Cái này thì...” Thái Minh Minh mỉm cười nhìn Vương Hạo, “Tôi cũng không rõ.”

Vương Hạo luôn cảm thấy nụ cười của Thái Minh Minh có phần thâm ý. Vương Hạo đến khách sạn, nhân viên lễ tân cũng nói Quý Gia Hoành đã trả phòng.

Nhưng tại sao ngay cả một lời tạm biệt cũng không có, chẳng hiểu mô tê gì đã bỏ đi.

Hơn nữa hôm qua còn một bộ biểu tình khó hiểu như vậy.

Vương Hạo cách một khoảng thời gian gọi cho Quý Gia Hoành một lần, di động luôn không ai bắt máy.

Hắn sẽ không xảy ra chuyện chứ.

Vương Hạo gọi điện đến nhà Quý Gia Hoành, Quý mama bắt máy: “Gia Hoành nhà chúng ta đến nơi khác quay phim rồi, quay về thành phố B? Không thể nào, nếu nó về nó sẽ báo cho dì biết.”

Vì vậy Vương Hạo hỏi Quý mama điện thoại của công ty Quý Gia Hoành, gọi điện tới. Cô gái bắt máy dùng giọng nói ngọt đến phát ngáy đáp: “Quý tiên sinh ra ngoài quay phim vẫn chưa về.”

Vương Hạo rốt cuộc đã hiểu. Quý Gia Hoành đang trốn tránh mình.

Cho dù là trốn, cũng nên có một lý do, có gì có thể như vậy một câu không nói liền biến mất?

Đối với kiểu người có chuyện tất thắng thần nói ra như Vương Hạo, Quý Gia Hoành im hơi lặng tiếng biến mất quả thật chính là ngọn lửa nén nhịn nơi ***g ngực.

Mấy hôm trước còn nghĩ trước khi hắn đi xin nghỉ phép cùng hắn đi Cảnh Điểm vui chơi hai ngày, nháy mắt người đã không thấy đâu.

Tìm không được Quý Gia Hoành, lại không biết hắn tại sao trốn tránh mình, Vương Hạo gấp đến mức gần như phát rồ.

Nếu không về công ty không về thành phố B, như vậy vẫn còn ở đây.

Quý Gia Hoành trốn trong xe đạo cụ hóa trang nhìn ra ngoài, đã là ngày thứ năm rồi, Vương Hạo hằng ngày đều chạy đến đoàn phim, so với lúc trước còn đều đặn hơn.

Người kia tinh thần rõ ràng không tốt, sắc mặt tiêu tụy, trên trán bởi vì tức giận mà nổi vài cục mụn, mắt ngủ quá độ khiến quầng mắt và vành mắt thâm đen đặc biệt rõ ràng.

Quý Gia Hoành vừa nghĩ đáng đời người, lại vừa có chút khó chịu.

Vương Hạo đã ở đây cả buổi trưa: “Bảo hắn ra gặp tôi.”

Thái Minh Minh đeo nụ cười chiêu bài lần thứ một ngàn lẻ một giải thích với Vương Hạo: “Quý tiên sinh anh ấy về rồi.”

Vương Hạo ánh mắt đột nhiên quét qua, Quý Gia Hoành trong lòng cả kinh, tránh đi không dám nhìn tiếp, trong lòng bắt đầu do dự có nên ra ngoài gặp mặt hắn không, đang suy tính, chợt nghe tiếng “brừ brừ brừ” quen thuộc.

Tiểu Mai lái mô tô đến, ném túi đồ cho Vương Hạo: “Vương Hạo, mời người trong đoàn phim ăn kẹo cưới đi.”

Quý Gia Hoành phần nộ tiểu vũ trụ triệt để thiêu trụ.

Năm ngày rồi, thế quái nào bọn họ vẫn chưa bị đuổi!

Đợi Vương Hạo trở về trường lên lớp, Quý Gia Hoành vọt ra, túm trợ lý.

“Đặt vé máy bay cho tôi, ngày mai về!” Quý Gia Hoành nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn ở nơi này trừ việc soi mói đâm chọc với giúp Thái Minh Minh cản thêm vài phóng viên cũng chẳng còn tác dụng nào khác. Trợ lý đáp vâng.

Quý Gia Hoành lại nói với Thái Minh Minh: “Minh Minh, buổi tối gọi thêm nhiều người tới, tôi mời.”

Thái Minh Minh hỏi: “Muốn ăn cơm?”

“Ăn cơm có gì vui.” Quý Gia Hoành oán hận nói, “Chúng ta vào thành phố uống rượu mua vui!”

Quý Gia Hoành ở vài nơi có chỗ lợi hại hơn xa người thường.

Trong phòng VIP KTV ngồi đầy oanh oanh yến yến không rõ tìm từ đâu, thậm chí còn có vài nam nhân.

Ở thành phố xa lạ cũng có thể làm đến trình độ này, đám người tới góp vui đối với kỹ năng đặc biệt này của Quý Gia Hoành tâm phục khẩu phục.

Quý Gia Hoành tâm tình rất không vui, cầm ly rượu nốc từng ngụm lớn, uống xong quãng cái ly không xuống bàn thật mạnh, tiếng động át cả tiếng nhạc, đám người đang ca múa từng bừng liền im bật, ánh mắt lần lượt nhìn về hắn.

Đôi mắt dưới gọng kính vàng mang theo tơ máu, quét cả phòng một lượt, cuối cùng dừng trên một cậu trai: “Cậu, lại đây!”

Người kia vóc dáng và tướng mạo có năm phần tương tự Vương Hạo, là kỹ thuật viên Quý Gia Hoành liếc mắt nhìn trúng ở trang web câu lạc bộ mát xa trên mạng mà gọi tới.

“Cậu tên gì?” Quý Gia Hoàn hỏi.

Cậu trai kia đáp: “Em là Tiểu Phi.”

“Nói bậy!” Quý Gia Hoàn vỗ bàn đứng dậy, “Cậu là Vương... Cậu, cậu mẹ nó là Tiểu Hạo!”

Kỹ thuật viên kia rất thức thời: “Không sai không sai, em là Tiểu Hạo.”

Quý Gia Hoàn đôi mắt đỏ ửng ngồi xuống, khư một chai bia, đưa cho người kia: “Một hơi uống hết cho tôi.”

Tiểu Hạo một hơi uống sạch.

Quý Gia Hoàn lại khư một chai nữa.

Tiểu Hạo có chút khó xử.

Quý Gia Hoàn nói: “Uống hết tôi cho cậu hai trăm.”

Tiểu Hạo lại uống sạch.

Quý Gia Hoàn khư chai thứ ba, Tiểu Hạo có chút chống đỡ không nổi: “Anh à, em thật không uống nổi nữa.”

Quý Gia Hoàn xoay đầu nói: “Cậu gọi tôi là gì?”

Tiểu Hạo cảm thấy người này thần kinh có chút vấn đề, sợ làm phật ý hấn, thấp giọng lặp lại: “Anh?”

Quý Gia Hoàn sống mũi chột cay xè, giọng rất ủy khuất: “Cậu không phải hấn, hấn chưa bao giờ gọi như vậy.”

Nói xong lại uống một ngụm bia, nắm cánh tay người kia vẽ mặt hung hăng áp sát, hỏi: “Ta rốt cuộc có chỗ nào không tốt! Hả? Quý Gia Hoàn ta trước nay chưa từng hạ mình với người khác như thế! Người ức hiếp ta thế nào ta đều quên hết! Ta đối với người không tốt sao! Ta con mẹ nó không phải thích người! Cần gì phải bị người dày vò chứ! Người đừng quá đáng! Ta sao lại không tự trọng như thế! Trái lại còn bắm dính bên cạnh người!”

Tiểu Hạo bị hấn dọa sợ, vừa tránh về sau vừa gọi: “Anh à anh uống say rồi.”

Quý Gia Hoàn trước nay luôn chú ý phong độ, làm loạn thế này trái lại là lần đầu.

Thái Minh Minh vẫn luôn quan sát bước tới, đưa mắt ra hiệu với trợ lý, hai người liền vừa nói vừa khuyên mang Quý Gia Hoàn ra khỏi phòng VIP: “Gia Hoàn, anh say rồi.”

“Ai nói ta say!” Quý Gia Hoàn quát, “Ta rất tỉnh táo, người muốn kết hôn, người dám kết hôn thử xem! Ta khiến người tan nhà nát cửa!”

Lời nói hết lại không còn khí lực, ngồi xuống lau nước mắt.

Người trong phòng thò đầu ra nhìn, Thái Minh Minh mò túi tiền trên người Quý Gia Hoàn, quay vào phòng, nói với đám người trong đoàn phim: “Ngày mai còn làm việc, về sớm nghỉ ngơi chút đi.” Lại cho vài người nam nữ không biết tìm từ đâu kia chút tiền đuổi về.

Làm xong mọi việc, quay đầu nhìn, trợ lý rất khó xử đứng sau lưng hấn: “Minh Minh, Quý tiên sinh nói không được để Tiểu Hạo về.”

Tiểu Hạo kia vừa vịn đi sau cùng, nghe thấy liền giật mình, dừng chân nhìn về bên này.

Trợ lý càng khó xử, ghé bên tai Thái Minh Minh thấp giọng nói: “Anh ấy còn muốn tôi mua nguyên bộ đạo cụ SM, nói tôi không làm thì sẽ xử lý tôi.”

SM? Thái Minh Minh trước mắt tối sầm, sau đó mỉm cười đưa ví tiền Quý Gia Hoàn cho hấn: “Anh ấy muốn thì anh mua giúp anh ấy đi.”

“Nhưng cậu xem bộ dạng anh ấy như thế, đùa thế liệu xảy ra chuyện gì không?”

“Vậy anh đợi hai tiếng nữa, sau khi anh ấy tỉnh rượu mang Tiểu Hạo tới. A...” Thái Minh Minh nheo mắt cười, “Đúng rồi, trước khi mua đồ anh dùng điện thoại của anh ấy gọi cho thầy giáo tên Vương Hạo kia đã.”

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Quý Gia Hoàn cảm thấy tình cảnh bây giờ rất quen, mình trong KTV đã muốn làm vậy với Vương Hạo, đạo cụ gì cũng dùng, nhỏ nhắn, quắt roi, buộc hẳn gọi mình là anh, đùa hấn, sỉ nhục hấn, đánh hấn tiết hận.

Nhưng Quý Gia Hoàn cũng biết mình biết ta, biết Vương Hạo không thể nào mặc hấn dày vò như thế, cho nên tìm Tiểu Hạo.

Quý Gia Hoàn trở về khách sạn, tay còn xách theo mấy chai bia.

Thường nói người đau lòng uống không say, Quý Gia Hoàn lúc này trong lòng đau khổ tức giận giống như thủy triều ập tới từng đợt từng đợt, một ly lại một ly, nhưng cảm thấy mất hơi hoa đầu hơi văng buồn bã dâng cao cơ thể có chút nhẹ tênh.

Không biết uống bao lâu, có người gõ cửa. Quý Gia Hoàn choáng váng đi mở cửa, say túy lúy chăm chăm nhìn người đứng trước cửa cả buổi: “Người, người là ai?”

Trợ lý xách theo hai túi đồ, đầu đầy mồ hôi đứng trước cửa: “Quý tiên sinh, thứ anh cần đây.”

Quý Gia Hoàn rất không hài lòng: “Chậm muốn chết!”

Trợ lý vô cùng uất ức, chỗ này không rành, hẳn ngồi taxi dò hỏi một đường, bị người ta nhìn bằng ánh mắt dị dạng vô số lần, vật vờ lăm mồm tìm đủ đồ, hẳn vậy mà còn trách mình chậm chạp.

Quý Gia Hoàn hỏi: “Tiểu, Tiểu Hạo đâu?”

Trợ lý nói: “Một lát sẽ tới.”

Quý Gia Hoàn nói: “Mau lên chút!”

Quý Gia Hoàn đem những thứ kia chất trên bàn, cảm thấy mình chưa hết giận, lại gọi điện cho câu lạc bộ mát xa: “Gọi thêm hai người tới đây, lão tử muốn chơi song phi!”

Cúp máy, lại có người gõ cửa, Quý Gia Hoàn nghĩ là Tiểu Hạo tới, quăng chai bia trong tay vui vẻ chạy đi mở cửa.

Nhìn người kia đứng ngoài cửa, Quý Gia Hoàn cười, hắc, bộ dạng dùng dùng tức giận, thoát nhìn thật giống Vương Hạo.

Vương Hạo nghiêm mặt nhìn Quý Gia Hoàn chạy đến mở cửa lại say đến bê bết.

Trợ lý lúc gọi cho Vương Hạo không cẩn thận nói ra chuyện Quý Gia Hoàn tìm người chơi SM.

Vương Hạo phát hỏa.

Bị Quý Gia Hoàn chẳng hiểu tại sao lẩn tránh mấy ngày, lúc mình sốt ruột bức bối, hẳn còn đi hát karaoke chơi SM với người khác!

Trước đó còn sắt son thề thốt tuyệt đối không làm loạn, giờ còn chưa về, đã bắt đầu loạn, còn cả SM!

Đổi mặt Quý Gia Hoàn người toàn mùi rượu, Vương Hạo hít sâu, bình tĩnh, bình tĩnh.

Hai lần trước đều là hiểu lầm, lần này cần phải hỏi rõ trước.

“Tiểu Hạo...” Quý Gia Hoàn tinh thần phần chấn kéo Vương Hạo vào nhà, “Đến đây, chơi với anh.”

Tiểu Hạo? Vương Hạo nhú mày nghĩ, đây là gọi ta sao?

Tuy tiếng “anh” này khiến Vương Hạo khó chịu, nhưng nhìn Quý Gia Hoành say đến mức này vẫn nhận ra mình, Vương Hạo lòng mềm đi.

Vừa đóng cửa, Quý Gia Hoành hùng hổ lao đến ôm lấy Vương Hạo, nhiệt tình hôn.

Vương Hạo chưa từng thấy hân nhiệt tình như vậy, thoáng sững sờ, ấn đầu người kia hôn lại.

Quý Gia Hoành vừa hôn, vừa cởi quần áo Vương Hạo ném lên bàn, Vương Hạo nhìn dụng cụ tình thú chất đống trên bàn, sắc mặt thay đổi.

Có người gõ cửa, Vương Hạo mặc kệ hân, nhưng nhìn Quý Gia Hoành hưng phấn gọi: “Song phi, song phi!”

Vương Hạo đi mở cửa, nam nhân đứng bên ngoài có chút giống Vương Hạo.

“A?” Thấy mở cửa là một nam nhân xa lạ, Tiểu Hạo có chút ngạc nhiên.

“Tôi là Tiểu Hạo, có người gọi tôi tới đây.”

Tiểu Hạo? Vương Hạo đen mặt.

“Song phi!” Quý Gia Hoành tung tăng chạy lại, nhìn Vương Hạo lại nhìn Tiểu Hạo, “Ta khát, hai người các người sao giống nhau vậy.” Sau đó lại tung tăng chạy đến bên bàn, cầm bịt mắt vầy vầy bọn họ, “Chúng ta đến song phi SM!”

Tiểu Hạo rất bối rối: “Tiên sinh đây là thêm tiền chứ.”

Quý Gia Hoành rất quả quyết: “Anh có tiền, không để em thiệt thòi đâu.”

Đổi đáp đều bày ra ngay tại chỗ, không oan, một chút cũng không oan cho hân!

“Biến cho ta!” Vương Hạo triệt để tức giận, dậm lên cửa đem Tiểu Hạo đuổi ra ngoài.

Quý Gia Hoành vẫn đang hưng phấn, Vương Hạo cầm khăn mặt thấm ướt làm tỉnh rượu cho hân, Quý Gia Hoành cọ cọ, chỉ vào quần jean chỉ mới mở khóa kéo: “Anh còn chưa cởi quần.”

Vương Hạo ấn hân xuống giường, ném khăn mặt lên mặt hân, vung nắm đấm muốn đánh hân, nhưng lại không đành.

Quý Gia Hoành không thềm để ý quần jean nữa, chặt vật cởi quần lót, mồm miệng hàm hồ nói: “Tiểu Hạo, cởi giúp anh.”

Vương Hạo rất tức giận, ngược lại kéo khóa kéo quần jean của hân.

Khóa kéo kẹp phải da thịt chỗ nào đó, Quý Gia Hoành rú một tiếng, lăn lộn ôm phía dưới, tỉnh rượu hơn phân nửa.

“Vương Hạo? Người... Người sao lại ở đây? Tiểu Hạo?”

Vương Hạo một bụng lửa giận không có chỗ bùng phát, nắm tay hết siết lại buông, buông lại siết, chung quy vẫn không nỡ đánh hân. Đảo mắt nhìn thấy đồ vật trên bàn, cười lạnh: “Người muốn chơi phải không, ta chơi với người!” Dứt lời cầm còng tay trên bàn khóa ngược tay hân ra đằng sau.

Quý Gia Hoành vừa hoảng vừa tức: “Vương Hạo, người dựa vào đâu mà làm vậy!”

“Người quên ban đầu đã nói gì sao!” Vương Hạo gỡ kính hân xuống, giật lấy bịt mắt Quý Gia Hoành vẫn túm trong tay đeo lên cho hân, “Ta vì hôn lễ Vương Hoành và Tiểu Mai mệt đến gần chết, vừa quay đầu, người đã chạy đi tìm những kẻ loạn thất bát tao làm phiền ta!”

“Không phải người...” Quý Gia Hoành nói nửa chừng chợt sững sốt, hôn lễ Vương Hoành và Tiểu Mai? Vương Hoành?

Quý Gia Hoành bộ não xoay chuyển, nhớ phòng của Vương Hạo kia quả thật hai thầy giáo ở, đột nhiên hiểu ra.

Hỗn đản! Người họ gì không được, lại phải họ Vương!

Quý Gia Hoành vội la: “Đây là hiểu lầm! Hiểu lầm!”

“Hiểu lắm?” Vương Hạo hỏi, “Vậy Tiểu Hạo có phải người gọi tới không? Những thứ này có phải người định dùng với hần không? Có cần chúng ta tìm người công ty người đến đổi chất?”

Quý Gia Hoành không thốt nên lời.

Wương Hạo lại lớn tiếng hỏi: “Phải không!”

Quý Gia Hoành bị bịt mắt, không thấy rõ biểu tình người kia, nhưng cũng biết hần tức giận đến cực điểm, hoảng sợ liên tục gật đầu, há mồm muốn giải thích: “Đó là bởi vì ta cho rằng...”

Còn chưa nói xong, miệng bị đã chặn lại, nụ hôn của Vương Hạo mang theo mùi vị trừng phạt phần nộ, đầu lưỡi xông vào đầu đá lung tung, mười phần bá đạo câu liêm cắn, dày vò lẫn nhau.

Quý Gia Hoành đầu óc vừa tỉnh táo lại trở nên mê man, tay bị trói sau lưng không an phận giây dụa.

Vừa hôn xong, Vương Hạo thì thầm bên tai Quý Gia Hoành: “Nếu như ta không tới, người ở đây hần là Tiểu Hạo kia đúng không?”

Mắt bị bịt, xúc cảm trở nên đặc biệt mãnh cảm, nhiệt khí người kia thổi tới bên tai, lông tơ toàn thân Quý Gia Hoành đều dựng đứng.

Quý Gia Hoành muốn nói, miệng lại bị nhét gì đó, chỉ có thể liều mạng lắc đầu.

Wương Hạo cởi quần Quý Gia Hoành, quần jean và quần lót đều lột xuống đầu gối, sau đó lật người hần lại, hung hăng tet mông hần mấy cái.

Quý Gia Hoành cảm thấy tình cảnh bây giờ rất quen, mình trong KTV đã muốn làm vậy với Vương Hạo, đạo cụ gì cũng dùng, nhổ nến, quất roi, buộc hần gọi mình là anh, đùa hần, sỉ nhục hần, đánh hần tiết hận.

Nhưng Quý Gia Hoành cũng biết mình biết ta, biết Vương Hạo không thể nào mặc hần dày vò như thế, cho nên tìm Tiểu Hạo.

Kết quả ông trời trêu người, đùa đến cùng, những thứ kia lại dùng trên người mình.

Nghĩ đến đây, dường như mình đã rất lâu không làm thành công chuyện xấu nào cả.

Quý Gia Hoành khóc ướt cả bịt mắt, ô ô kêu.

Chưa kêu mấy tiếng, đột nhiên im lặng, nín thở.

Wương Hạo trên ngón tay dính gel bôi trơn, ấn vào hậu huyệt Quý Gia Hoành.

Mấy ngày nay, phía sau sớm quen với động tác như vậy, lập tức mềm mại, để ngón tay dễ dàng tham nhập, ngón tay như ngựa quen đường cũ tiến vào khuếch trương, hữu ý vô ý chạm điểm mãnh cảm.

Thân thể Quý Gia Hoành nóng hầm hập, không còn âm thanh, cúi đầu thở dốc.

Đợi hậu huyệt hoàn toàn mở rộng, người kia rút ngón tay ra.

Quý Gia Hoành không khỏi thuận hướng ngón tay cọ cọ về phía sau.

Vốn tưởng Vương Hạo lập tức sẽ chân thương ra trận, không ngờ khắc sau, lại có vật tròn tròn lạnh lẽo nhét vào phía sau.

Xúc cảm kia khiến Quý Gia Hoành càng thêm hoảng loạn, cong người ngã về phía trước.

Wương Hạo áp sát bên tai Quý Gia Hoành hỏi: “Vật này, người vốn định dùng với ai?”

Thuận theo câu hỏi kia, vật trong cơ thể Quý Gia Hoành kịch liệt rung động, Vương Hạo ngón tay đẩy một chút, đẩy thứ kia vào sâu hơn.

Khoái cảm từng đợt từng đợt dâng trào, Quý Gia Hoành không chịu nổi, ngón tay gắt gao siết chặt thành nắm, vô thức đóng đưa thất lưng.

Phân thân Quý Gia Hoành vừa run rẩy dựng đứng ngẩng đầu, đã bị thứ gì đó phủ lên.

Đằng trước không phát tiết được, khoái cảm đằng sau lại càng lúc càng mãnh liệt, gì cũng không thấy, từng điểm va chạm đều trở nên mẫn cảm dị thường.

Quý Gia Hoành chưa từng bị đối xử như vậy, rũ rượi ngã trên giường co cuộn, hai đùi vô thức cọ cọ, trong yết hầu phát sinh tiếng nức nở rất khê giống như cầu xin.

“Sau này còn dám tìm những kẻ bữa bãi kia không?” Vương Hạo hỏi.

Quý Gia Hoành ra sức lắc đầu.

Vương Hạo lại hỏi: “Người tại sao lại lẩn tránh ta?”

Quý Gia Hoành ô ô kêu.

Vương Hạo tháo bịt miệng, Quý Gia Hoành thanh âm nức nở lập tức truyền đến: “Ta cho rằng... Hức... Ta cho rằng người muốn kết hôn...”

“Kết hôn?” Vương Hạo cũng không ngốc, đầu óc xoay chuyển liền hiểu là chuyện gì, “Vậy mà người cũng có thể nghĩ được sao? Ta không phải đã nói với người ta không có bạn gái sao? Tiểu Mai kết hôn ta cũng nói với người, người nghĩ thế nào vậy?”

“Ta...” Quý Gia Hoành nhất thời nghẹn họng, cảm thấy Vương Hạo nói dường như rất có đạo lý, nhưng lại nghĩ dù là ai gặp tình huống này đều sẽ hiểu lệch lạc, khoái cảm đằng sau ập tới, suy nghĩ không cách nào thấu đáo, bắt đầu choáng váng, “Vương... Vương Hạo... Ừm...”

Vương Hạo tháo bịt mắt hắn, hỏi: “Thế nào?”

Quý Gia Hoành nước mắt ào ào tuôn, cắn môi không nói.

“Nói!”

“Ừm... a...” Vừa mở miệng liền không ngừng rên rỉ, Quý Gia Hoành quả thực xấu hổ tức giận nghĩ muốn đâm đầu chết, “Ta... ta chịu không nổi... Ừm... a... Sắp chết rồi...”

Vương Hạo cỡi trời buộc, Quý Gia Hoành mắt hoa lên, bắn ra.

Vương Hạo tháo còng tay, lại lấy trướng tình yêu ra.

Quý Gia Hoành trong lòng đối với những đạo cụ này hận muốn chết, quay đầu nhìn những thứ còn lại trên bàn, mới biết thứ Vương Hạo dùng trên người mình vẫn còn nhẹ, lại toát một tầng mồ hôi lạnh.

Trợ lý thần kinh kia, mua hết như vậy làm gì chứ.

Vương Hạo trong lòng vẫn tức giận: “Người hiểu lầm sẽ không hỏi rõ ràng trước mặt ta thì làm loạn để ta chạy ra ngoài?”

“Ta không, như thế, ta chỉ là...” Quý Gia Hoành khí thế mất sạch co tròn, nghĩ tới nghĩ lui quyết định vẫn là thức thối một chút xin lỗi là được, “Ta sai rồi, chuyện này, ta sẽ không...”

Lời vừa buông, lại có người gõ cửa.

Sắc mặt Quý Gia Hoành trắng bệch, vừa rồi uống say, mình dường như gọi điện thoại... nói... là cái gì tới...

Vương Hạo thoáng liếc Quý Gia Hoành, đứng dậy mở cửa.

Hai người nam nhân đứng trước cửa, hạ giọng mỉm cười rất mờ ám: “Tiên sinh, ngài gọi phục vụ song phi.”

Vương Hạo giận đến cực điểm, trái lại cười bảo: “Quý Gia Hoành, coi như người lợi hại.” Sau đó vợ lấy quần áo của mình xông ra ngoài.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Quý Gia Hoành vội kéo quần đuổi theo, Vương Hạo không biết đang nghe điện thoại của ai, vừa nói vừa đi, đang rất nóng giận, đi cũng cực nhanh.

“Vương Hạo!” Quý Gia Hoành lao ra ngoài, bị hai người kia cản lại: “Tiên sinh song phi...”

“Song phi ông nội người!”

Chính là tổn thời gian hai câu, Vương Hạo đã quẹo xuống lầu, bỏ đi.

Bị hai người cản trở, Quý Gia Hoành đuổi theo nữa cũng không kịp, chưa đến vài phút chợt nghe dưới lầu tiếng mô tô bừ bừ bừ lái đi xa.

Là Tiểu Mai gọi điện tới, nói trưởng thôn có chuyện muốn nói bảo hẳn nhanh chóng trở về, ngữ khí rất gấp gáp.

Vương Hạo trong lòng tức giận, phóng mô tô rất nhanh.

Lúc quay về Vương Hạo thoáng giật mình, trong phòng khách không lớn ngoại trừ đồng nghiệp, còn có trưởng thôn, hiệu trưởng và vài cán bộ trong thôn.

“Tiểu Vương về rồi, ngồi bên này ngồi bên này.” Trưởng thôn vừa gọi Vương Hạo vừa ý bảo người đóng cửa lại.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Nhiều lãnh đạo như thế đột nhiên đều đến đây, Vương Hạo chợt có dự cảm không lành.

“Tiểu Vương a...” Trưởng thôn mở miệng, bộ dạng rất khó xử, “Ai... Việc này nói thế nào đây...”

Vương Hạo khó hiểu: “Chuyện gì?”

Trưởng thôn thở dài: “Đoàn phim kia cậu biết chứ? Bọn họ vốn muốn quyền trường học cho chúng ta, sau lại thấy chúng ta có trường học rồi, nói muốn quyền tiền cho trường học chúng ta.”

Vương Hạo gật đầu: “Đây là chuyện tốt.”

“Nhưng bọn họ còn nói muốn chúng ta phải khai trừ ít nhất một giáo viên mới chịu quyền tiền.”

Vương Hạo bỗng có chút hiểu hiểu, trong lòng lơ mờ nhận thấy điều gì đó.

“Cậu biết đó trường chúng ta vừa mới xây dựng, quả thực cần tiền, số tiền bọn họ quyền cũng không phải nhỏ. Bên đó yêu cầu khai trừ Vương Hạo và Vương Tiểu Mai, nhưng trường chúng ta không có ai tên là Vương Tiểu Mai, chúng ta cũng rất khó xử.” Hiệu trưởng nói tiếp, “Cho nên mấy người chúng ta bàn bạc mấy ngày, cảm thấy bên đó hẳn là nhầm vào cậu. Chúng ta không biết cậu với đoàn phim có xích mích gì... Nhưng bởi vì chuyện khai trừ cậu đích thực khó nói, vậy nên thời gian này cậu tạm thời đừng lên lớp, để Châu Hồng Mai dạy thay cậu, đợi bọn họ đi rồi chúng ta xem xét lại tình hình.”

Vương Hạo nghe cái tên Vương Tiểu Mai liền hiểu do ai gây rắc rối, bật dậy lao chạy ra ngoài: “Tôi tìm hẳn tính sổ!”

Mọi người sợ hãi kích động làm việc bừa bãi, vội ba chân bốn cẳng kéo hẳn lại.

“Vương Hạo cậu đừng kích động.” Trưởng thôn nói, “Ngày mai, ngày mai để Châu Hồng Mai cùng Vương Hoành và cậu đến đoàn phim hỏi thử.”

Quý Gia Hoành nguyên một đêm không ngủ ngon.

Sáng sớm trợ lý qua nói vé máy bay trở về đã mua được rồi, chuyến bay buổi trưa.

Quý Gia Hoành có chút hối hận đã bảo trợ lý đặt vé.

Thu dọn đồ đạc xong, thấy vẫn còn chút thời gian. Quý Gia Hoành gọi điện cho Thái Minh Minh, vốn định tùy tiện hỏi vài câu về công việc rồi nhắc đến chuyện Vương Hạo, hỏi xem hẳn có tới không, kết quả di động vừa nhận, Thái Minh Minh trực tiếp vào đề: “Anh Vương vừa tới, bộ dạng rất tức giận, nói muốn tìm anh tính sổ.”

Quý Gia Hoành không ngờ Vương Hạo vẫn còn tức giận, vội hỏi: “Cậu nói thế nào với hẳn.”

“Em nói anh không có ở đây, anh ấy hình như đến khách sạn tìm anh, đi được một lúc rồi, trước khi đi còn cam đoan trước mặt hai giáo viên khác sẽ không kích động, xem ra có vẻ rất nghiêm túc.” Thái Minh Minh hỏi, “Gia Hoàn, các anh không làm chuyện gì chứ? Đúng rồi, anh không phải sắp về rồi sao? Hân không còn ở khách sạn nữa phải không?”

Quý Gia Hoàn nói: “Nào có nào có, tôi tùy tiện hỏi thôi.”

Sau đó cúp máy xách hành lý nhanh chóng trả phòng, đến cửa khách sạn bắt taxi.

Taxi vừa đỗ bên đường chưa được vài phút, Quý Gia Hoàn đã thấy Vương Hạo lái mô tô đến, đỗ xe xong, vừa đi vừa xắn tay áo, bộ dạng lửa giận ngút trời, tóc gần như tức đến dựng đứng.

Quý Gia Hoàn từng thấy Vương Hạo tức giận, nhưng chưa từng thấy hân tức đến mức này, cũng không rõ hôm qua mình uống say rồi cuộc làm chuyện gì để hân tức giận đến thế, nhưng trong lòng hiểu tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, lập tức hốt hoảng, bảo tài xế lái xe tới sân bay, sau đó ngồi máy bay trở về.

Trên máy bay đương nhiên phải tắt điện thoại, máy bay hạ cánh, Quý Gia Hoàn vừa bật di động, cuộc gọi nhờ và tin nhắn nối tiếp nhau bật lên, tất cả đều là số của Vương Hạo.

Tin nhắn còn chưa hết, điện thoại Vương Hạo lại gọi tới, Quý Gia Hoàn sợ đến run bắn cả người, bấm ngắt điện thoại.

Sau khi ngắt máy nhưng lại có chút sờ sợ mang theo cảm giác áy náy, dứt khoát tắt di động, nghĩ ngày mai gọi điện giải thích với Vương Hạo, có thể trực tiếp nói di động hết pin.

Đến ngày mai, người kia cũng bình tĩnh lại, mình xin lỗi nữa không chừng có thể giảng hòa.

Hôm qua đầu óc tuy hồ đồ, nhưng chuyện Vương Hạo không kết hôn đã được làm rõ ràng, Quý Gia Hoàn trong lòng rất hài lòng, kéo hành lý trên mặt đồng đưa nụ cười đi ra ngoài.

Đi tới cửa, chợt nghe có người gọi: “Gia Hoàn, tôi tới đón cậu.”

Giọng nói rất quen.

Quý Gia Hoàn đỡ kính, nhìn về phía phát ra âm thanh kia: “Diễn Trung?”

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Khoảng thời gian này Quý Gia Hoàn luôn lẩn tránh Diễn Trung, thật không ngờ hân đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Quý Gia Hoàn có chút tức giận: “Cậu sao biết chuyến bay hôm nay của tôi?”

Diễn Trung mặc chiếc áo khoác màu vàng, túi căng phồng không biết nhét thứ gì, mỉm cười nhìn hân: “Tôi hỏi trợ lý công ty cậu.” Rồi lại chu đáo xách hộ vali cho Quý Gia Hoàn: “Tôi đến đón cậu.”

Quý Gia Hoàn tay giữ chặt vali không buông: “Tôi không về công ty.”

Diễn Trung nói: “Tôi lái xe tới rồi, buổi chiều không có công việc, có thể đưa cậu về nhà.”

Quý Gia Hoàn thầm nghĩ cậu làm ra chuyện lớn như thế, đương nhiên rảnh rỗi không việc làm, câu “Tôi tự đón xe về” đến bên miệng lại nuốt vào trong.

Dù sao cũng chơi với nhau từ nhỏ tới lớn nhiều năm như vậy, bây giờ Diễn Trung đang khó khăn, không nể mặt mũi quá mình cũng thấy có chút áy náy.

Diễn Trung lại lôi vali, Quý Gia Hoàn thuận theo thả tay ra.

“Sức khỏe cậu sao rồi, lâu rồi không gặp tôi trái lại rất nhớ cậu, khí hậu cao nguyên không giống như ở đây, cậu có quen không?”

Suốt đường đi Điền Trung rất chu đáo hỏi đông hỏi tây, Quý Gia Hoành ừ ừ đáp, dáng vẻ rất thờ ơ.

Điền Trung vốn không phải người không có năng lực, thấy hấn không phản ứng, trong lòng đã hiểu vài phần, cười giễu một tiếng không nhiều lời nữa, tập trung lái xe.

Xe tới dưới lầu, Điền Trung giành trước một bước lấy vali của Quý Gia Hoành từ sau cốp xe ra, nói: “Tôi đưa cậu lên.”

Quý Gia Hoành nói: “Tôi tự lên được, cậu nếu bận thì đi trước đi.”

Điền Trung kéo vali đi vào trong: “Cậu khách sáo với tôi làm gì.”

Đến cửa, Điền Trung vẫn không có ý muốn đi: “Không mời tôi vào uống cốc nước sao?”

Quý Gia Hoành mở cửa mời hấn vào, trong lòng không hiểu là cảm giác gì, có chút tội nghiệp hấn, có chút áy náy mình không giúp được gì, lại chán hấn da mặt quá dày, dứt khoát mở lời: “Điền Trung, có gì cậu cứ nói thẳng đi.”

“Gia Hoành, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau.” Điền Trung nói, “Lần này cậu nhất định phải giúp tôi.”

Quý Gia Hoành nhìn dáng vẻ kia thì biết tránh hấn lâu như vậy hấn vẫn không bỏ cuộc: “Chuyện lớn đến mức vậy, tôi thật sự hết cách, nếu có cách tôi có thể không giúp sao?”

Điền Trung nói: “Giới giải trí tất cả địa bàn lớn có chút như vậy, chuyện muốn dập tắt không phải không thể dập được, tôi lại không làm ra vụ ảnh nóng khiến toàn thể giới đều biết, hơn mười vạn, tôi trả tiền lại, cũng chỉ là chuyện cậu của cậu nói một câu mà thôi.”

“Chuyện cậu gây ra cũng không nhỏ, hiện tại tin tức lan truyền khắp nơi, đã tới nước này, cậu nói mấy lời này thì có tác dụng gì?” Nếu thật sự giải quyết được cậu sớm đã giải quyết rồi, cũng chả phí sức đợi tôi về, Quý Gia Hoành lại nói: “Quy mô biểu diễn kia vốn rất lớn, trên dưới cả nước đều chăm chăm nhìn vào, vậy mà cậu có gan lấy tiền.”

“Tiền kia vốn không có gì sai, tôi đã bàn xong với kế toán.” Điền Trung tức giận nói, “Nào ngờ kế toán kia là bạn thân của người họ Dương lần trước, ám tôi riết, ký giả chỗ đó cũng do hấn quản lý, vài người một đám.”

Người họ Dương kia Quý Gia Hoành cũng biết, đều là người lên kế hoạch giống Điền Trung, kết quả bị Điền Trung ăn cắp ý tưởng, mất đi cơ hội nhận case lớn.

Thấy Quý Gia Hoành im lặng, Điền Trung lại nài nỉ: “Gia Hoành, chúng ta đánh nhỏ chơi lớn, cậu lại thật sự nhẫn tâm nhìn bạn thân ngồi tù mấy năm sao?”

“Tôi đã dò hỏi, chuyện này quá âm ỉ, không cách nào thu dọn được.” Quý Gia Hoành thở dài: “Chuyện này tôi thật sự không giúp được.”

Điền Trung cầu một tiếng: “Gia Hoành...”

Quý Gia Hoành lắc đầu.

“Quý Gia Hoành!” Điền Trung sầm mặt, “Mấy chục năm nay tôi đối với cậu thế nào trong lòng cậu đều biết, bao nhiêu phiền phức là tôi đỡ thay cậu? Cái khác không nói, tiểu minh tinh bên cạnh cậu có mấy người là tôi giới thiệu cho cậu, nói tới nhận tiền, cậu nhận bộ ít hơn tôi sao! Cậu đừng nói như mình chẳng làm gì cả! Bây giờ cậu tốt rồi, qua cầu rút ván, thấy tôi xảy ra chuyện thì không thêm ngó ngang! Tôi nói cho cậu biết, tôi có chuyện gì thì cậu cũng không yên được đâu!”

“Mấy lời này cậu nói thật buồn cười, giống như tôi chiếm tiện nghi của cậu lắm nhỉ. Cậu tưởng rằng không có tôi giới thiệu liệu cậu có nhận được nhiều công việc thế không? Cậu đỡ phiền phức thay tôi,” Quý Gia Hoành cười, “Chẳng lẽ cậu cho rằng kẻ thù của cậu còn ít hơn tôi? Là ai đắc tội với người khác nhiều hơn trong lòng cậu ắt rõ. Cậu cho rằng tôi không biết cậu giới thiệu những người mới kia tới đây thì nhận được bao nhiêu? Tài sắc đều nhận đủ?”

Quý Gia Hoành càng nói càng tức, vẫn nghĩ Điền Trung coi như là người bạn tin cậy, bây giờ đột nhiên cần ngược lại một phát, còn dùng giọng điệu uy hiếp, nhin không được cười lạnh: “Tôi cũng nhận tiền? Có giới

thì cậu đi tố cáo tôi đi, cậu cho rằng nhận vài cái phong bì cùng với chuyện cậu một mình nuốt công quỹ từ thiện giống nhau sao?”

Điền Trung sắc mặt âm trầm, ánh mắt hung dữ trừng Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành bước tới cạnh hắn, đưa tay chỉ hướng cửa: “Tạm biệt không tiễn.”

Điền Trung lạnh lùng nói: “Quý Gia Hoành, là cậu ép tôi.”

Quý Gia Hoành hất tay: “Tạm biệt.” Sau đó xoay người đi về sô pha.

Sau lưng truyền đến tiếng đóng sầm cửa. Quý Gia Hoành trong lòng nghĩ người kia hẳn đã đi, nhưng chợt nghe tiếng bước chân dồn dập tiến sát lại, còn chưa quay đầu, đã bị người dùng khăn mặt bịt miệng.

Khăn kia không biết tẩm chất lỏng gì, mùi kích thích xông vào xoang mũi, toàn bộ đầu óc bắt đầu choáng váng, Quý Gia Hoành dùng khủy tay dốc sức đánh Điền Trung vài cái, Điền Trung nhện đau không buông, chưa được một lúc, Quý Gia Hoành đã mất đi ý thức.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Vương Hạo công cốc đến khách sạn, gọi điện lại không tìm được. Đi hỏi trợ lý mới hay Quý Gia Hoành lần này thật sự đi về.

Vứt lại cục diện rối rắm, nháy mắt lặn mất tăm. Vương Hạo tức giận đến trán ứa gân xanh, hận không thể bắt hắn lại hung hăng nện một trận.

Liên tưởng hành vi lúc trước của Quý Gia Hoành, Vương Hạo cảm thấy lần này hẳn đến đích thực là để trả thù mình.

Chỉnh mình thăm thể này, xong rồi bỏ chạy không thêm ngoái lại.

Quý! Gia! Hoành! Xem như người can đảm!

Lúc về đúng lúc buổi trưa tan trường, Tiểu Mai và Vương Hoành đứng đợi trước cổng trường, thấy Vương Hạo lưng đeo balo ra ngoài, vội hỏi: “Làm gì vậy?”

“Hắn nghĩ hắn bỏ trốn thì ta không tìm được hắn!” Vương Hạo hùng hục lửa giận, “Cho dù Quý Gia Hoành hắn chạy đến chân trời góc biển ta cũng có thể bắt hắn về dạy dỗ một trận!”

Sa Sa đang mang cặp sách đi về, chợt nghe thấy tên Quý Gia Hoành, lon ton chạy lại, kéo góc áo Vương Hạo nói: “Thầy ơi thầy, chú Quý là người tốt, thầy không được đánh chú ấy.”

Vương Hạo nói: “Hắn mà là người tốt, thế gian này sẽ chẳng có kẻ xấu.”

“Chú Quý không phải người xấu.” Sa Sa nóng nảy, hô lên, “Chính chú ấy giúp con đến trường, nếu không con đã không được đến trường nữa rồi.”

Vương Hạo ngạc nhiên, kéo cô bé lại hỏi rõ mọi chuyện.

Quý Gia Hoành lúc tỉnh lại đã là trưa hôm sau, đang nằm trên giường trong phòng ngủ của mình, tay chân đều bị Điền Trung trói lại. Quý Gia Hoành thử giãy dụa, nhưng phát hiện sợi dây kia buộc rất chặt.

“Tỉnh rồi?” Điền Trung từ cửa đi vào, thấp giọng hỏi.

Quý Gia Hoành tức giận: “Điền Trung! Người rút cuộc muốn làm gì?”

“Ngaoan.” Điền Trung chỉ chỉ điện thoại bàn trên tủ đầu giường, “Gọi điện cho cậu cậu đi.”

“Điền Trung.” Quý Gia Hoành nói, “Người điên rồi, mau thả ta ra!”

“Cậu không gọi?” Điền Trung mỉm cười, “Không sao, tôi gọi giúp cậu!”

Điền Trung bấm loa ngoài, qua hồi chuông ngắn, một giọng đàn ông trung niên truyền ra từ điện thoại: “Alo?”

Quý Gia Hoành vô thức muốn kêu cứu, Điền Trung móc dao trái cây ra dí sát bên cổ hắn, ghé vào bên tai thấp giọng bảo: “Gia Hoành, tôi biết cậu rất thông minh, đúng không?”

Quý Gia Hoành không ngờ Điền Trung trước nay khúm núm vâng vâng dạ dạ bảo gì nghe nấy đột nhiên làm đến bước đường này, nhất thời kinh ngạc ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

“Alo, Gia Hoành hả?” Người bên kia lại hỏi.

Điền Trung hạ giọng nói: “Ông ta hỏi cậu nói.” Con dao trong tay dụng lực, Quý Gia Hoành trên cổ đau rát, vội vàng mở miệng: “Cậu...”

“Gia Hoành, hắc hắc, nhóc con, hiem khi thấy gọi điện cho ta.” Người đầu bên kia dùng giọng điệu nhẹ nhàng hỏi, “Sao nào, có chuyện gì?”

Cảm giác sức lực trên con dao kia càng lúc càng lớn, Quý Gia Hoành cổ cứng ngắc hoàn toàn không dám động đậy, hô hấp cũng khó khăn, chỉ sợ hắn run tay một cái không khống chế được lực đạo: “Cậu à, con có việc muốn nhờ cậu, cậu biết Điền Trung chứ, hắn...”

“A... Là chuyện kia sao, ta biết ta biết...” Giọng điệu đầu bên kia trở nên nghiêm túc, “Ta sớm đã bảo con đừng qua lại với đám người chẳng ra gì đó rồi mà, thấy chưa, xảy ra chuyện rồi, cũng may lần này không liên lụy đến con, tiểu tử chết tiệt kia ta vừa nhìn đã không ưa...”

Quý Gia Hoành sợ cậu mình chọc giận Điền Trung, vội ngắt lời nói: “Cậu à, chuyện này, cậu có thể giúp không?”

“Ta giúp được gì chứ? Con thật sự xem cậu của con như siêu nhân sao, Gia Hoành ta nói với con, loại chuyện này con đừng nhúng tay vào, không có lợi gì với con cả.”

Quý Gia Hoành dùng khoeo mắt liếc Điền Trung, Điền Trung sắc mặt âm trầm, làm khẩu hình “Xin ông ấy”.

Quý Gia Hoành lại nói: “Cậu, cậu giúp hắn đi, chúng con từ nhỏ lớn lên với nhau...”

“Gia Hoành, nếu là chuyện nhỏ, ta cũng không ngại gì, chuyện lớn như thế, lại không phải một mình ta nói thì được.”

“Cậu...” Quý Gia Hoành sắp khóc đến nơi rồi, “Xem như con cầu xin cậu đi...”

“Ta...” Đầu bên kia thở dài một hơi, như qua loa đáp: “Được rồi được rồi, ta sẽ hỏi xem sao.”

Quý Gia Hoành giống như nắm được cọng rơm cứu mạng, liên tục cảm ơn: “Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu.”

“Đứa nhỏ này, khách sáo gì chứ.” Giọng nói cậu Quý Gia Hoành mềm đi, “Vây nghỉ phép qua nhà ta ở hai hôm, mợ con thường nhắc đến con, còn nói muốn làm món Tùng thử quế ngư cho con ăn.”

Cúp máy, Điền Trung thu dao lại, mỉm cười hôn lên mặt Quý Gia Hoành một cái: “Như vậy mới ngoan.”

Quý Gia Hoành không còn khí lực để suy nghĩ hành động khác thường của hắn, hỏi: “Nếu cậu ta không giải quyết được thì sao?”

“Cậu của cậu quen biết chẳng lẽ còn ít sao?” Điền Trung vô cùng thân thiết ôm vai hắn, “Giải quyết không được nhất định là không làm hết mình.”

“Ông ấy hết mình hay không không thể do ta kiểm soát...” Quý Gia Hoành thấp giọng năn nỉ, “Dù sao ông ấy cũng giúp người rồi, người thả ta ra đi...”

“Không sao không sao, nếu ông ấy không làm hết mình.” Điền Trung gỡ ngón tay Quý Gia Hoành, “Tôi chặt từng ngón tay cậu xuống tặng cho ông ấy, cậu nói xem ông ấy còn có thể không làm hết mình?”

Quý Gia Hoành trên người nổi một tầng da gà: “Sẽ vào tù đấy.”

“Đều là ngồi tù, ngồi nhanh hay ngồi lâu có gì khác nhau? Không bằng thử một phen.”

“Điền Trung, người con mẹ nó điên rồi.” Quý Gia Hoành lần đầu cảm thấy một người có thể đáng sợ đến mức này, quả thật liều mạng.

“Nhìn coi, nói cứng chút đã sợ đến run rẩy rồi, thật đáng thương.” Điền Trung cười vuốt ve mặt Quý Gia Hoành, “Hừ cậu chút thôi, tôi sao nỡ làm hại cậu, tôi thể nhưng vẫn luôn thích cậu đấy.”

Vết thương trên cổ còn đang đau, Quý Gia Hoành nhưng hoàn toàn không tin lời của Điền Trung, nhưng cũng không dám nghịch ý hắn.

“Bất quá...” Điền Trung buông tay, rất là vô tội nói, “Cậu tốt nhất vẫn là cầu nguyện cậu của cậu có thể giúp được ta, bằng không ta tâm tình không vui, kích động nói không chừng có thể làm ra chuyện không muốn làm.”

Đồ điên! Tên này tuyệt đối là kẻ điên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong phòng yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của hai người, Quý Gia Hoành chòng chọc nhìn điện thoại, thậm chí có thể cảm giác được nhịp đập trái tim mình.

Điện thoại vang lên vài lần, nhưng không phải số di động của cậu Quý Gia Hoành, Điền Trung liếc nhìn, âm thanh vang lên từ trong máy nghe.

Một cuộc điện thoại từ trong nhà, một cuộc điện thoại từ công ty, còn có một người, nghiêng răng nghiêng lợi mắng “Quý Gia Hoành người đợi đó cho ta” liền cúp máy.

Thì ra Vương Hạo vẫn đang tức giận, Quý Gia Hoành vừa nghĩ như vậy, trong lòng rất khó chịu, xoang mũi có chút cay.

Trời dần dần tối, Điền Trung kéo rèm cửa, bật đèn, vào nhà bếp, một lát sau, bưng hai tô mì gói ra, giống như khoe khoang vs Quý Gia Hoành: “Lúc cậu ngủ tôi đặc biệt đi mua, đủ cho chúng ta ăn một tuần, tôi có chính là thời gian từ từ đợi.”

Sau đó cầm đũa rất ôn nhu đút Quý Gia Hoành ăn.

Mùi vị mì gói này rất giống mùi lần trước Vương Hạo nấu, dường như là cùng một nhãn hiệu.

Quý Gia Hoành đột nhiên cảm thấy mì gói lần trước Vương Hạo đã nấu thật sự là mỹ vị khó thấy.

Điền Trung, tên cận bã nhà người cũng xứng thưởng thức hiệu mì này?

Vừa ăn xong chưa được bao lâu, điện thoại reo lên, Điền Trung nhìn số điện thoại, sắc mặt trở nên nghiêm túc, lại lấy dao dĩa sát bên cổ Quý Gia Hoành, sau đó ấn loa ngoài.

“Alo, cậu à?”

“Gia Hoành, chuyện này quá lớn, rất phiền phức, ta giúp không được.”

Điền Trung sắc mặt lạnh lẽo.

“Cậu ơi cậu giúp hắn đi, con cầu xin cậu đó.”

“Con bảo bạn con mời một luật sư giỏi, nói không chừng có thể phán bớt vài năm.”

“Cậu, cậu giúp hắn đi...”

“Gia Hoành, ta biết con có tình có nghĩa, nhưng chuyện lần này. Ai, không đáng...”

“Cậu...”

“Làm được ta đều đã làm rồi, con tự mình suy nghĩ kỹ đi...” Bên kia đã không kiên nhẫn nói thêm, nói xong liền cúp máy.

Tay Điền Trung kịch liệt run rẩy, Quý Gia Hoành thân thể cứng ngắc không dám động đậy.

“Ha ha ha, phán bớt vài năm?” Điền Trung bỗng nhiên cười lớn, “Mẹ nó lão tử vào tù cuộc đời này coi như đi tong, ai để ý thời gian ngắn hay dài!”

Mũi dao bởi vì cơ thể kích động đang đưa bên cổ Quý Gia Hoàn, Quý Gia Hoàn nhỏ giọng nói: “Điền Trung, người bình tĩnh chút.”

“Bình tĩnh cái rắm!” Điền Trung đột ngột ấn ngược Quý Gia Hoàn, biểu tình vặn vẹo áp sát mặt Quý Gia Hoàn: “Lão sợ giúp ta truyền thông đưa tin sẽ liên lụy đến chính lão, người nói phải làm sao mới có thể khiến lão toàn lực giúp ta? Chặt cánh tay của người tặng cho lão?”

“Điền Trung!” Quý Gia Hoàn hô, “Oan có đầu nợ có chủ, chuyện này căn bản không liên quan tới ta, ai bày kế hãm hại người người đi tìm kẻ đó, thế quái nào cứ khăng khăng tính hết lên ta!”

“Sao không liên quan đến người!” Điền Trung lạnh giọng nói, “Hoạt động này chính là người giới thiệu cho ta, bây giờ ta chỉ còn con đường hy vọng là người, người ngược lại gạt ta sang bên nói không liên quan!”

“Ta giới thiệu công việc cho người, ta bảo người tham ô tiền sao!”

“Quý Gia Hoàn!” Điền Trung ấn cầm Quý Gia Hoàn, gần từng chữ, “Chúng ta đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, nếu ta xảy ra chuyện, người cũng đừng hòng yên thân.”

Quý Gia Hoàn mắng: “Người đúng là đồ điên.”

“Cho người hay.” Điền Trung cười lạnh, “Ta sớm đã muốn điên với người rồi, bắt quá nghĩ người vẫn còn chút tác dụng.”

“Người...”

Quý Gia Hoàn còn chưa nói xong, Điền Trung vặn cầm hán hôn xuống.

Quý Gia Hoàn lần đầu cảm thấy hôn môi là một chuyện kinh tởm như vậy, đầu lưỡi kẻ kia luồn lách tiến vào khoang miệng mình bừa bãi tàn sát, loại cảm giác này quả thật khiến người buồn nôn.

Mẹ nó các người từng người một đều tưởng ta dễ ức hiếp sao!

Quý Gia Hoàn hung hăng cắn.

Điền Trung ánh mắt biến đổi, trở tay tát hán một bạt tai, kính bị đánh vỡ, rớt xuống đất: “Quý Gia Hoàn, tự người chuốc khổ, đừng trách ta thiếu dịu dàng.”

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Trả tiền xong, Vương Hạo xuống taxi.

Hòa thượng chạy được chùa không chạy được, Quý Gia Hoàn hẳn có trốn thế nào cũng phải về nhà. Vương Hạo siết chặt nắm tay, cũng không tin mình không chặn được hắn!

“Anh ơi, anh quên đồ này.” Tài xế taxi ở sau lưng gọi.

Wương Hạo quay đầu nhìn, là một quyển tạp chí giải trí mình mua trước khi lên xe lửa. Vốn đối với những thứ này không có chút hứng thú nào, trên xe lửa không hiểu tại sao tâm huyết dâng trào mua một quyển.

Kết quả trong quyển tạp chí kia toàn những scandal của các minh tinh, hoàn toàn không thấy tên Quý Gia Hoàn.

Đây là chuyện đương nhiên, Vương Hạo cũng không để tâm.

Trời đã sẩm tối, đèn đường trong tiểu khu bật sáng, Vương Hạo ngẩng đầu nhìn, phòng ngủ trong nhà Quý Gia Hoàn sáng đèn.

Thì ra là ở nhà, Vương Hạo nghĩ, như vậy đỡ không ít thời gian.

“Điền Trung, người mẹ nó buông tay cho ta!”

Tay tên kia luồn vào dưới quần áo mà sờ loạn, đầu nhướn tới gặm loạn.

Quý Gia Hoành tức đến hai mắt tóe lửa, hai tay bị trói phía sau siết chặt thành đấm.

Ngoại trừ Vương Hạo, mình chưa từng bị người khác quấy rối thế này.

Cảm giác bây giờ giống như con thỏ nuôi từ nhỏ bỗng nhiên biến thành con sói, chột cấn ngược chủ một ngụm.

Cảm giác bị phản bội không dễ chịu, cảm giác bị cấn ngược lại càng khiến người cảm phẫn.

“Điền Trung! Ta X mẹ ngươi! Ta X cha ngươi! Ta X mười tám đời tổ tông nhà ngươi! Thúc thời thì dừng tay cho ta! Ngươi không nghĩ mấy năm qua là ai che chở ngươi! Ngươi nếu dám làm ta đảm bảo ngươi sau này không còn chỗ dung thân!”

“Sau này?” Điền Trung cười lạnh, “Ra tù rồi thì còn có thể có cái quái gì sau này nữa? Ta nói cho ngươi biết Quý Gia Hoành, chuyện này ta đã sớm muốn làm, ta luôn đợi ngày ngươi không áp chế được ta. Che chở cho ta? Hừ, ngươi đùa cái gì chứ, ta nhìn bộ dạng đề tiện cao cao tại thượng của ngươi đã tức giận, ngươi cho rằng ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, không phải có người cậu làm lớn sao? Ta cho ngươi hay...”

Điền Trung nắm tóc Quý Gia Hoành, “Với trình độ này của ngươi, đặt ngươi dưới thân đã nể mặt ngươi rồi, ngươi loại hàng gì ta không rõ sao? Ngoan ngoãn rên rỉ thở dốc là được, ngoan một chút nói không chừng ta còn có thể hảo hảo yêu ngươi, giả vờ cái khỉ gì!”

“Ta phi!” Quý Gia Hoành tức đến gần chết, hung hăng phun một ngụm nước bọt.

“Phi ta?” Điền Trung lột quần Quý Gia Hoành, “Lão tử lập tức khiến người cả sức lực để phi cũng không có.”

Đợi lão tử tự do thìessen không chết ngươi! Quý Gia Hoành cắn hận nghĩ.

Điền Trung kéo mở khóa quần mình.

“Ding dong”

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Điền Trung động tác ngưng lại, Quý Gia Hoành một trận khấn trương, tìm trong ***g ngực thất lại.

“Ding dong ding dong ding dong ding dong ding dong”

Người ngoài cửa liên tục ấn chuông, gần như vô cùng bức bối.

Quý Gia Hoành lúc này mới từ trong kinh ngạc phản ứng lại, há mồm kêu cứu: “Cứu...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Điền Trung bịt miệng.

“Ngoan chút.” Điền Trung nhỏ giọng nói, “Đợi không được, hấn sẽ bỏ đi ngay thôi.”

“Ding dong ding dong ding dong ding dong ding dong ding dong ding dong ding dong ding dong ding dong”

Chuông cửa réo liên tục.

Hai người trong phòng ngủ, một người bị bịt miệng không thể lên tiếng, một người không dám lên tiếng, cả hai đều dựng tai nghe tiếng chuông.

Khoảng chừng nửa phút, tiếng chuông cửa ngừng hẳn.

Điền Trung khẽ cười: “Ngươi xem, đi rồi.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng “rầm” vang dội truyền từ ngoài cửa, giống như có người lấy chân đạp vào cửa chống trộm.

Loại khí thế này, Quý Gia Hoành dường như rất quen.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Người kia vừa đập cửa, vừa gọi lớn: “Quý Gia Hoàn! Người con mẹ nó lăn ra đây cho ta!”

Nghe thấy tiếng đó, Quý Gia Hoàn vành mắt ầm ướt, ô ô giãy dựa dưới tay Điền Trung, rất sợ sẽ bỏ lỡ cơ hội sống còn này.

Điền Trung đen mặt, cõi dây thừng trên chân Quý Gia Hoàn, túm hấn kéo đến phòng khách lắng nghe động tĩnh.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Sau một hồi ầm ỉ, hàng xóm đối diện mở cửa gọi: “Làm gì vậy làm gì vậy chứ? Ổn chết được!”

Người đập cửa nói: “Trong nhà hấn bật đèn, có người, mở cửa ra tôi sẽ không đập nữa.”

“Này...” Hàng xóm nói: “Anh đây là quấy nhiễu dân cư biết không? Còn đập nữa tôi báo cảnh sát.”

Người đập cửa cười nói: “VẬY anh mau báo cảnh sát đi, để hấn lăn ra đây là được.”

Báo cảnh sát đi, Quý Gia Hoàn trong lòng khẩn cầu, mau báo cảnh sát đi, ta cầu xin người đó.

Điền Trung thoáng suy nghĩ, túm Quý Gia Hoàn qua hung hăng cắn một ngụm lên cổ hấn, sau đó cầm dao trái cây dí lên cổ hấn nói: “Lát nữa cứ theo ta nói mà làm.” Sau đó ghé vào tai Quý Gia Hoàn thấp giọng nói một hồi.

Sau nửa phút, Điền Trung mở cửa, cửa chống trộm chỉ he hé mở, Điền Trung một tay xuyên qua cánh tay bị trói sau lưng của Quý Gia Hoàn nắm chuôi cửa chống trộm, một tay dí con dao vào sau lưng Quý Gia Hoàn.

Khoảng cách cánh cửa mở ra chỉ đủ Quý Gia Hoàn lộ khuôn mặt, người bên ngoài ngay cả Điền Trung cũng không thấy.

Người ngoài cửa quả nhiên là Vương Hạo, nhìn dáng vẻ của Quý Gia Hoàn, nhíu mày.

Quý Gia Hoàn biết bộ dạng mình hiện tại đích thực khó coi, không đeo kính, vừa rồi giãy dựa mà tóc tai trở nên rối tung, quần áo xộc xệch, trên cổ còn có dấu hôn rõ ràng.

“Người đang làm gì?” Vương Hạo sắc mặt âm trầm hỏi.

“Ta...” Mũi dao sau lưng đâm tới da rồi, Quý Gia Hoàn cắn răng, hỏi, “Người tới đây làm gì?”

“Người còn không biết xấu hổ hỏi ta?” Vương Hạo nổi trận lôi đình, “Người đã nói gì với trưởng thôn, bảo ông ấy đuổi ta?”

Quý Gia Hoàn đầu óc loạn thành một đồng, không còn tâm tư nào ngẫm nghĩ Vương Hạo nói chuyện gì, liều mạng nhảy mất ra hiệu cho Vương Hạo.

“Mất người sao thế?” Vương Hạo khó hiểu hỏi, “Đứng đó làm gì, để ta vào.”

Điền Trung ho khan một tiếng, sau đó như uy hiếp đá Quý Gia Hoàn.

Vương Hạo sắc mặt tối đi vài phần: “Có ai sao?”

“Vương Hạo,” Quý Gia Hoàn khẽ nói, “Chúng ta chia tay đi?”

“Cái gì?” Vương Hạo trừng mắt hỏi.

“Ta...” Đằng sau bị đá một cước, mũi dao lạnh lẽo vạch trên da, giống như giầy tiếp theo sẽ đâm thẳng vào, Quý Gia Hoàn bất đắc dĩ, nói tiếp: “Ta chỉ là đùa với người mà thôi, sao nào, người nghiêm túc?”

“Người thật sự cho rằng ta thích loại con nít như người? Sẽ thất cổ trên một cái cây là người.” Quý Gia Hoàn thấy giọng của mình đang run, trong lòng đau như bị đánh, “Nam nữ, đẹp hơn người, lão tử muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, ta chỉ là ham muốn mới mẻ, chơi rồi thì thôi.”

Vương Hạo nghiêm mặt, gằn từng chữ: “Người lặp lại lần nữa!”

Quý Gia Hoàn nói không được, thấp giọng nói: “Trong nhà ta bây giờ có người, Điền Trung người biết đấy, hấn hiện tại là tình mới của ta, người đi đi, đừng tới quấy rầy ta nữa.”

Không ngờ Quý Gia Hoành bỗng nhiên nêu ra tên họ mình, Điền Trung cúi đầu thăm mắng một câu.

“Điền Trung?” Vương Hạo hơi sững sốt, “Hắn cũng ở đây.”

Quý Gia Hoành còn nghĩ cố gắng phát ra một chút tín hiệu cầu cứu. Điền Trung lại từ sau lưng Quý Gia Hoành thò đầu cười bảo: “Vương Hạo người đi đi, chuyện của người ta sẽ khuyên nhủ Gia Hoành dần dần!”

Nói xong, sợ nói nhiều sai nhiều lộ ra điều gì đó, lập tức đóng cửa.

Điền Trung bùm miệng Quý Gia Hoành áp lên cửa nghe ngóng, mãi tới khi tiếng bước chân xa dần rồi không còn nữa mới buông tay.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Điền Trung ấn Quý Gia Hoành, áp lên cửa nghe ngóng một hồi, đợi ngoài cửa hoàn toàn không còn động tĩnh, mới thả lỏng một hơi, bề ngoài tuy rằng bình tĩnh, thực tế tay chân đều run cầm cập, giống như trút giận áp sát trước mặt Quý Gia Hoành: “Vương Hạo gia hỏa kia không giống để người khác thượng, là người trái lại phục tùng theo hắn? Người quên hắn vốn ức hiếp người thế nào sao, Quý Gia Hoành, một người đàn ông như người sao có thể thấp hèn như vậy?”

Ngoài cửa không còn động tĩnh nào nữa, Quý Gia Hoành đáy lòng trời lên loại cảm giác vô lực giống như tuyệt vọng, nghe Điền Trung chế giễu, chậm biêm đáp trả: “Ta tình nguyện thấp hèn liên quan gì người? Ngược lại người quên lúc người phe phẩy đuôi trước kẻ thấp hèn như ta sao?”

Điền Trung tức giận, đâm một đâm vào bụng Quý Gia Hoành: “Người chết đến nơi còn mạnh mẽ.”

Quý Gia Hoành hừ một tiếng, đau đến gập người.

“Không phải người kiên cường lắm sao?” Điền Trung cười lạnh: “Này đã đau rồi, đợi lát nữa còn đau hơn.” Nói xong, lật người Quý Gia Hoành tuột quần hắn, lại cởi quần mình, móc thứ kia ra, vuốt vài lần, chuẩn bị chen vào trong Quý Gia Hoành.

Quý Gia Hoành buồn nôn một trận, dưới tình thế cấp bách hô to: “Ngoài cửa có người!”

“Người muốn đùa ta?” Điền Trung tuy nói vậy, động tác nhưng ngừng lại, lắng tai nghe tiếng động bên ngoài.

Quý Gia Hoành tâm tình trì hoãn được phút nào hay phút ấy mà hô loạn, thấy Điền Trung vẻ mặt khác thường, cũng đồng tai nghe, quả nhiên nghe thấy bước chân gấp gáp tới gần.

“Có thể là lên lầu.” Điền Trung khẽ nói, tay giữ Quý Gia Hoành lại tăng thêm sức lực.

“Ding dong”

Chuông cửa lại vang lên.

Hai người trong phòng không hề nhúc nhích, ngọn lửa hy vọng vừa dập tắt trong lòng Quý Gia Hoành lại bùng dậy.

“Ding dong ding dong”

“Ding dong ding dong ding dong”

“Rầm!”

Lại là tiếng chân đạp vào cửa chống trộm.

Điền Trung đen mặt mắng tục một câu, bịt miệng Quý Gia Hoành lời hắn về phòng ngủ, lấy hai chiếc vớ trong tủ quần áo nhét vào miệng hắn, sau đó khóa trái phòng ngủ, rút chìa khóa trên cửa, tìm con dao gập giấu vào trong túi quần, sửa sang lại quần áo, đi mở cửa.

Ngoài cửa vẫn là gương mặt tối sầm của Vương Hạo.

Điền Trung bày ra vẻ mặt tươi cười hỏi: “Vương Hạo? Người còn chuyện gì nữa?”

“Vừa rồi quên mất,” Vương Hạo nói, “Ta còn vài thứ ở đây, nếu đã không còn quan hệ thì để ta lấy về.”

Điền Trung nói: “Hôm nay tối rồi, ngày khác đi.”

“Ngày mai ta lên xe lửa rồi,” Vương Hạo nhú mày, “Mau lên, để ta vào, ta lấy rồi đi.”

Điền Trung còn đang do dự, Vương Hạo cao giọng nói: “Rề rà làm gì? Người không cho ta vào hôm nay ta cứ dây dưa ở đây, đến lúc đó hàng xóm báo cảnh sát nói ta quấy nhiễu dân cư người đừng trách ta.”

Nghe đến câu cuối, Điền Trung rút cục nói tay để hấn vào.

Vương Hạo vào trong nhà, đặt balo xuống sô pha, đảo mắt nhìn khắp phòng: “Quý Gia Hoành đâu?”

Điền Trung cười: “Hẩn ngủ trước rồi.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng “ầm” vang lên trong phòng ngủ.

Cả hai đều sững người.

Điền Trung biết đó là tiếng Quý Gia Hoành dùng thân thể xô vào cửa, trong lòng hận mình ban nãy không có thời gian trối cả chân hấn lại.

“Tiếng gì vậy?” Vương Hạo đi về phía phòng ngủ, Điền Trung vội ngăn: “Có lẽ Gia Hành trách chúng ta ồn ào, các người vừa chia tay, hấn hiện tại tâm tình không vui.”

“Gia Hoành?” Vương Hạo cười lạnh, “Các người còn rất thân thiết.”

Quý Gia Hoành lén nghe bọn họ nói chuyện trong lòng nguội lạnh, Vương Hạo cư nhiên không phát hiện ra, còn ở đó hiểu lầm, Quý Gia Hoành đột nhiên cảm thấy tâm như tàn tro, nhưng vẫn không hề bỏ cuộc xô vào cửa.

“Giao tình cũ mấy chục năm mà.” Tiếng động trong phòng ngủ vẫn tiếp tục, Điền Trung lảng sang chuyện khác: “Người cần cái gì, ta lấy hộ người.”

“Một chiếc áo khoác màu kem.” Vương Hạo nói: “Lúc trước ta để trong tủ quần áo ở phòng ngủ.”

Vẻ cười cứng ngắc trên mặt Điền Trung.

Vương Hạo đứng dậy: “Tự ta đi lấy được rồi, vừa hay trò chuyện với Quý Gia Hoành, nếu hấn xô hứ cửa thì không hay đâu.”

Điền Trung nói: “Người ngồi ở phòng khách, để ta để ta, hấn lúc này tính tình không tốt, lỡ như hai người đánh nhau cũng không hay đâu.”

Vương Hạo quả nhiên bất động, nhìn Điền Trung cầm chìa khóa vào cửa phòng ngủ.

“Phòng ngủ tại sao phải khóa?”

Điền Trung cứng đờ.

“Điền Trung, người phạm tội phải không?” Vương Hạo đi tới sau lưng Điền Trung, hỏi.

Điền Trung cầm chìa khóa, cũng không dám mở, tay bắt đầu run, miễn cưỡng cười: “Chút chuyện nhỏ, không có gì đâu.”

“Nói dối!”

Điền Trung quay đầu, chợt thấy nắm tay Vương Hạo phóng đại trước mặt, tiếp đó trên mặt đau đớn, cả người va vào cửa.

Vương Hạo vẻ mặt tức giận trừng hấn, quát: “Chút chuyện nhỏ người bắt ép Quý Gia Hoành làm gì?”

Điền Trung vừa lau mũi, tay đầy máu mũi.

Vương Hạo đánh tới một đấm nữa, Điền Trung thoáng lão đảo, ngã xuống đất bất động.

Vương Hạo vặn mở cửa phòng ngủ, Quý Gia Hoàn đang ở cửa, co người lại.

“Người không sao chứ?” Vương Hạo lao tới cạnh hắn, cởi dây trói trên tay lấy vớ nhét trong miệng hắn ra, tóm lấy hắn xem xét khắp người, ngoại trừ trên mặt có hơi sưng, dường như không bị thương gì.

“Bụng đau...” Quý Gia Hoàn sắc mặt trắng bệch, giống như tím được cộng rơm cứu mạng nắm chặt tay Vương Hạo.

Vương Hạo xốc áo hắn lên, trên bụng bầm tím, hình như bị người đánh.

“Ta đưa người tới bệnh viện.” Vương Hạo trong lòng thất lại, đỡ Quý Gia Hoàn đứng dậy.

Điền Trung không thật sự bất tỉnh, thấy Vương Hạo lúc này đang quay lưng về phía mình, lại tập trung toàn bộ tinh thần lên Quý Gia Hoàn, móc con dao nhỏ trong túi, giơ dao đâm vào lưng Vương Hạo.

“Điền Trung người vương bát đản!” Vương Hạo không nhìn thấy người sau lưng, Quý Gia Hoàn lại thấy rất rõ ràng, đá hắn một cái.

Điền Trung tránh được cú đá này, động tác thoáng khựng lại, tiếp theo cơ hội này Vương Hạo đã xoay người lại.

“Đừng, đừng qua đây.” Đánh lén không thành, Điền Trung hay tay cầm dao chỉ vào Vương Hạo, “Ta có dao.”

“Người đang hù dọa tử sao!” Vương Hạo dùng dùng lửa giận, “Có gan người qua đây!”

Máu mũi Điền Trung tí tách chảy xuống mặt, cũng không dám lau, tay run run nhìn Vương Hạo, đột nhiên hét một tiếng, cầm dao lao qua.

Vương Hạo nghiêng người tránh, tay bị thương cũng bỏ mặc, trở tay tóm cánh tay cầm dao của Điền Trung, xô hắn vào tường.

Xô vài lần, Điền Trung trên tay thoát lực, dao rớt xuống đất, Quý Gia Hoàn vội chạy tới đá văng con dao ra xa.

“So tài đánh nhau với ta, người còn kém xa lắm!” Vương Hạo ấn Điền Trung xuống đất đánh hung hăng nện một trận, “Ta cho người hay, Quý Gia Hoàn chỉ có ta mới được ỨC HIẾP.”

Nghe lời này của hắn, Quý Gia Hoàn cảm thấy vừa hạnh phúc vừa xót xa, nhìn Vương Hạo đánh Điền Trung, cảm thấy vô cùng sung sướng, cũng không quản trên mình đau bao nhiêu, mở miệng la: “Đánh hắn! Đạp hắn! Mẹ nó đánh chết hắn! Còn muốn thương ta, con mẹ nó hỗn đản!”

Vương Hạo ánh mắt tối sầm, đánh càng thêm hung ác.

Điền Trung quơ nắm tay đánh lại, bất quá bị đè dưới đất vốn không cách nào sử dụng nhiều sức lực, Vương Hạo cũng không né, hắn đánh một đấm, thì dùng sức gấp mấy lần đánh lại.

“Ta khát,” Quý Gia Hoàn ôm bụng dựa vào tường, hô hào, “Người không phải rất ngoan cố? Đánh ta không phải rất thích sao!”

Điền Trung không cam tâm ngẩng gương mặt dính đầy máu mũi: “Người sao lại biết ta nhốt hắn?”

“Người tưởng ta không đọc báo chắc?” Vương Hạo nện thêm một đấm xuống mặt hắn, “Quý Gia Hoàn hẳn cho dù không muốn ở bên ta cũng không dám nói ra những lời này. Loại người như hắn, có thể xa như vậy chạy tới gặp ta, có thể vì ta lên giúp đỡ học sinh còn lạng lã, nói hắn không nghiêm túc ta cũng không tin, hẳn có thể làm chuyện tốt không để lại tên, nếu không phải mặt trời mọc đằng tây thì chính là hắn nghiêm túc! Đao mất liền ở cùng người? Dẹp người đi!”

Không, đó không phải làm chuyện tốt không để lại tên, là để lại tên chưa được. Quý Gia Hoàn sống mũi cay cay, xem ra cô bé kia thật sự không đem chuyện mình dạy cho nó nói với Vương Hạo, thực sự đứa trẻ ngoan, hiểu lầm này rất tốt, Quý Gia Hoàn quyết định cả đời cũng không nói ra.

Bên ngoài tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu thương inh ỏi kêu, Điền Trung vẫn đang giãy dụa thân thể cứng ngắc, mở to hai mắt nhìn Vương Hạo: “Người vừa rồi, đi báo cảnh sát?”

“Phí lời, tình huống ban nãy rõ ràng như vậy, ta nếu trực tiếp xông vào, gia hỏa kia xảy ra chuyện thì làm sao?”

Quý Gia Hoành rất cảm động: “Người còn giúp ta gọi xe cấp cứu?”

“Cảnh sát là gọi giúp người, xe cấp cứu là gọi giúp ta.” Vương Hạo ngược mắt nhìn Quý Gia Hoành, buông tay, “Ta cho rằng phải liều mạng, không ngờ hần dễ giải quyết đến thế.” Sau đó nện thêm một đấm vào Điền Trung.

“Ta không có đánh Quý Gia Hoành như thế.” Đại thế đã mất, Điền Trung khẽ nói, “Đừng đánh nữa.”

Vương Hạo xoay đầu nhìn Quý Gia Hoành, Quý Gia Hoành dạ dạy đau nhói một trận, ô ô học ra ngụm máu.

Người trong phòng đều kinh sợ. Điền Trung mở to mắt, ngón tay run rẩy chỉ về phía Quý Gia Hoành: “Không... Không thể nào...”

Vương Hạo trong lòng đau xót, quăng Điền Trung chạy lại bên Quý Gia Hoành, giọng mang theo chút đau lòng: “Người không sao chứ? Xe cấp cứu sắp tới rồi, người cố gắng lên.”

Học ra ngụm máu, Quý Gia Hoành hé miệng muốn nói, lại học ra một ngụm máu nữa, Quý Gia Hoành ngược lại không cảm thấy đau như vậy, trong đầu đột nhiên lóe sáng, tóm Vương Hạo nói: “Vương Hạo...”

Vương Hạo trên trán toát mồ hôi, luống cuống tay chân chùi máu bên khóe miệng hần: “Đừng nói, cố gắng chút, bọn họ sắp tới rồi.”

Quý Gia Hoành nói: “Người sau này không được đánh ta nữa.”

Vương Hạo lòng thất lại, ôm chặt Quý Gia Hoành: “Không đánh không đánh.”

Quý Gia Hoành nhìn Điền Trung, lại nói: “Đỡ ta qua, ta muốn đập hần hai cái.”

Vương Hạo xoay đầu, hung dữ liếc Điền Trung.

“Không thể nào.” Điền Trung lẩm bẩm, “Nếu một đấm có thể đánh cho người ta học máu ta còn có thể bị người đánh thành ra thế này sao... A! A a! Đừng đánh nữa! A a!”

Sau vài phút, cảnh sát phá cửa xông vào cản Vương Hạo: “Đừng đánh đừng đánh, đánh tiếp cậu cũng vào cùng hần đấy.”

Vương Hạo đang trong trạng thái điên cuồng lúc này mới dừng tay, đi theo bác sĩ nâng cáng cứu thương của Quý Gia Hoành.

“Bác sĩ, hần không sao chứ? Bác sĩ? Bác sĩ?”

Sau vài phút, Vương Hạo nhìn bệnh án nổi gân xanh.

Chỉ bác sĩ rất nguệch ngoạc, nhưng ba chữ “loét dạ dày” Vương Hạo vẫn nhận ra được.

“Bệnh này vốn từng bị một lần, ta cho rằng đã khỏe rồi, hắc hắc hắc hắc.” Quý Gia Hoành cẩn thận quan sát sát mặt Vương Hạo.

Gia hỏa kia sớm đã biết mình vì loét dạ dày mới nôn ra máu, Vương Hạo siết nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi: “Quý! Gia! Hoành!”

Quý Gia Hoành ôm đầu: “Người đã nói không đánh ta!”

Vương Hạo hút khí, chậm chậm bình tĩnh, sau đó nhếch khóe miệng, nở nụ cười đã tính trước: “Người cho rằng không đánh người, ta sẽ không làm gì được người?”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Thứ cảm trong cơ thể nhiệt độ hoàn toàn không giống ngón tay lạnh lẽo, Quý Gia Hoành rên một tiếng, chân gác lên thất lưng Vương Hạo.

Đối với thân thể đối phương cả hai đều đã quen đến không thể quen hơn, Vương Hạo ngựa quen đường cũ tìm được điểm mẫn cảm của Quý Gia Hoành, cọ sát va chạm, khoái cảm ngọt ngào lũ lượt kéo tới, dục vọng Quý Gia Hoành lại chậm rãi ngẩng đầu.

2 năm sau.

Quý Gia Hoành lần thứ sáu mươi chín cúi đầu nhìn đồng hồ, rốt cuộc chịu không nổi, đứng dậy nói: “Hôm nay hết việc rồi, tôi về trước đây. Người nào đó, chuyện bên nhạc hội cậu để ý chút, đừng phạm sai lầm nữa.”

Nhìn Quý Gia Hoành vội vàng vàng rời khỏi công ty, bất quá đáng chum đầu bàn tán: “Quý Gia Hoành hôm nay về rất sớm a.”

“Hắn không phải cố ý chứ? Đặt biệt chờa trống ngày hôm nay.”

“Có lẽ hôm nay có việc.” Người tán phét quay đầu hỏi trợ lý, “Ai, cậu đang làm gì vậy?”

Trợ lý soạn tin nhắn, miệng rầm rì nói: “Lại giáo huấn tôi, lại giáo huấn tôi, hai năm rồi vẫn còn thù dai!”

Lúc Quý Gia Hoành trở về, bác giúp việc theo giờ còn đang dọn dẹp: “Quý tiên sinh, hôm nay về sớm nha.”

“Đồ nói bác mua bác mua rồi chứ?” Quý Gia Hoành treo áo khoác lên giá.

“Mua rồi,” Bác gái nói, “Tôi làm liền đây.”

“Không cần bác làm, để tôi.”

“Quý tiên sinh, phòng ngủ có cần dọn dẹp chút không?”

“Không cần không cần!”

Hiếm khi thấy biểu tình lúng túng của Quý Gia Hoành, bác gái trước khi đi, còn liếc nhìn phòng ngủ luôn khóa chặt kia.

Làm thần bí như vậy, rốt cuộc bên trong có gì?

Vương Hạo dạy tình nguyện trở về, tìm được công việc tại thành phố B, chủ quản công ty rất xem trọng hắn, qua thời gian thử việc, liền dẫn hắn đi công tác, hôm nay chính là lúc trở về.

Nếu không phải đã gặp chủ quản kia, biết ông ta là một ông già có tuổi, tính hướng bình thường, Quý Gia Hoành sẽ thật sự cho rằng ông ta ham muốn mỹ sắc của Vương Hạo.

Lúc Vương Hạo đẩy cửa quay về, Quý Gia Hoành đang vật lộn với khói dầu trong phòng bếp.

Vương Hạo hỏi: “Mấy hôm nay ăn cơm đúng giờ không?”

Quý Gia Hoành gật đầu, sau đó nhìn Vương Hạo nói: “Người đợi ta, hôm nay ta nấu cơm cho người ăn.”

Vương Hạo bật cười, vào phòng ngủ thay đồ, phát hiện cửa khóa, khóe miệng hơi cong, rút chìa khóa từ trong túi, mở cửa.

Đợi Vương Hạo tắm xong đi ra, Quý Gia Hoành đang làm một con cá sống, giơ tay chém xuống, vảy cá bắn đầy nhà bếp, con cá kia mình đầy thương tích nhưng giống như kỳ tích vẫn còn sống nhăn.

Đây nhất định là ngược đãi, Vương Hạo không thể trở mặt được nữa, đoạt con dao: “Để ta để ta, người nghỉ ngơi đi.”

Quý Gia Hoành gỡ vảy cá trên kính xuống: “Thật ra cũng không thể trách ta được, công việc của ta đều là lao động trí óc.”

Vương Hạo thành thạo mổ bụng lóc vẩy, bỏ cá nào nổi hầm canh, vừa rửa tay vừa nói: “Mẹ ta nếu biết người có thể khiến con trai bà trở thành đầu bếp, nhất định sẽ nhìn người bằng đôi mắt khác.”

Quý Gia Hoành nói: “Chén không phải đều ta rửa sao.”

Vương Hạo nghe giọng điệu có chút uất ức của hắn, vui vẻ, xoay đầu hôn lên đầu hắn.

Mấy ngày không gặp, ngọn lửa nhỏ nhoi phút chốc tựa như lửa lan đồng cỏ, cả hai toàn thân đều có chút nóng bỏng.

Vương Hạo cởi quần Quý Gia Hoành, nắm phân thân hắn, tay mới rửa mang cảm giác lành lạnh, Quý Gia Hoành giật bắn cả người, phía dưới lại run rẩy sung sướng đứng đứng, không khỏi dán sát lại Vương Hạo, hai tay ôm lấy cổ người kia, sắp tới hôn môi hắn.

Trên tay Vương Hạo vẫn còn dính nước, dẫn đến thứ kia của Quý Gia Hoành cũng ướt át, ngón tay lướt qua đỉnh, động tác càng làm càng trôi chảy. Từ lúc Vương Hạo trở về Quý Gia Hoành luôn bị vây trong trạng thái hưng phấn, lại bị khiêu khích thế này, cả người nhịn không được tiết ra.

“Nhanh vậy?” Vương Hạo nhìn bạch trọc trong tay, có chút ngạc nhiên hỏi.

Quý Gia Hoành xoay mặt, đẩy kính, im lặng.

Vương Hạo mỉm cười, nâng thất lưng Quý Gia Hoành, ý bảo hắn ngồi lên bàn, dùng dịch thể trong tay bôi trơn, đơn giản bôi trơn xong, cắm vào.

Thứ cắm trong cơ thể nhiệt độ hoàn toàn không giống ngón tay lạnh lẽo, Quý Gia Hoành rên một tiếng, chân gác lên thất lưng Vương Hạo.

Đối với thân thể đối phương cả hai đều đã quen đến không thể quen hơn, Vương Hạo ngựa quen đường cũ tìm được điểm mẫn cảm của Quý Gia Hoành, cọ sát va chạm, khoái cảm ngọt ngào lũ lượt kéo tới, dục vọng Quý Gia Hoành lại chậm rãi ngẩng đầu.

Trên TV, tin tức giải trí đang đưa tin buổi nhạc hội lưu diễn quy mô lớn của Thái Minh Minh.

Trên bếp, tiếng canh cá bùng bùng lần áp tiếng nước rất nhỏ lúc trừa sập, lại không thể che đầy tiếng thân thể va chạm.

“Canh... a... người... ưm... canh chín rồi...” Quý Gia Hoành nỗ lực tìm lại thần trí, nhắc nhở Vương Hạo.

“Thế này vẫn chưa được, người không phải muốn học nấu ăn sao? Ta dạy người, phải chuyển lửa nhỏ từ từ nấu nhừ.” Vương Hạo thấp giọng bảo, “Vặn nhỏ lửa.”

Cơ thể chìm trong kích thích hoàn toàn không chịu khống chế, ngón tay mềm nhũn vươn mấy lần, mới thành công vặn chốt, lại dùng sức quá mức, không cẩn thận tắt lửa.

“A...” Tay kia định ấn chốt bật lửa lên lại, mười ngón tay Vương Hạo đan cài níu giữ, “Mặc kệ nó đi.”

Vương Hạo tốc độ trôi động càng nhanh hơn, Quý Gia Hoành đầu óc quay cuồng, thân thể thuận theo tần suất đóng đưa của Vương Hạo.

Đỉnh nhập thật sâu một cái, Vương Hạo phóng thích bên trong Quý Gia Hoành, Quý Gia Hoành chột hoa mắt, cũng sắp đến cao trào, lúc sắp tiết ra đột nhiên phân thân bị người nắm lấy.

“Người làm gì đó?” Nhìn nụ cười trên gương mặt Vương Hạo, Quý Gia Hoành bỗng sau lưng một trận lạnh run.

“Ừ,” Vương Hạo khẽ sát hỏi, “Lúc ta không ở đây, người không làm chuyện xấu xa nào chứ?”

Quý Gia Hoành có chút chột dạ lắc đầu: “Không có.”

“Không có?” Vương Hạo hơi nghiêng người, phân thân trượt ra khỏi hậu huyệt Quý Gia Hoành, hỏi lại lần nữa: “Thật sao?”

Quý Gia Hoành tiếp tục chột dạ gật đầu.

Vương Hạo sắc mặt hơi đổi, gật đầu: “Đi theo ta.”

Mắt thấy Vương Hạo có chút tức giận, Quý Gia Hoành lời muốn nói, nhưng không dám nói ra, bộ mặt ủ rũ đi theo sau Vương Hạo vào phòng ngủ.

Phòng ngủ so với lúc Quý Gia Hoành vẫn còn độc thân thì cũng không có khác biệt gì, thay đổi lớn nhất chính là ở trên đầu giường giường đôi dán một khung chữ, mở đầu hai chữ to đặc biệt bắt mắt — Gia quy.

Nhìn mấy chữ này, Quý Gia Hoành càng chột dạ hơn.

Thứ này không thể cho người khác thấy, quá mất mặt.

Vương Hạo trầm mặt, hỏi: “Người thật sự không làm gì?”

“Thật sự không có.” Quý Gia Hoành nhìn sắc mặt Vương Hạo, đẩy kính làm biểu tình bình tĩnh đại ngộ, “A, hình như có chuyện như vậy...”

Vương Hạo liếc nhìn hắn: “Người vi phạm mấy điều?”

“Chuyện này...” Quý Gia Hoành nói, “Quy định cứng nhắc này quá nhiều, ta không nhớ hết.”

Vương Hạo đẩy ngã Quý Gia Hoành xuống giường: “Lần trước người không phải nói đã nhớ hết sao? Mới đó đã quên?”

“Không phải, quy định này thật sự quá nhiều, ta... a”

Lời còn chưa nói xong, phân thân người kia đã chen vào, trong thân thể Quý Gia Hoành vẫn còn sót lại thứ Vương Hạo vừa bắn xong, có thứ bơi trơn, Vương Hạo liền thẳng tắp một đường chạm đến nơi sâu nhất. Cơ thể gần lên cao trào đặc biệt mãnh mẽ, Quý Gia Hoành kêu một tiếng đã muốn bắn, nhưng lại lần nữa bị Vương Hạo nắm lấy.

Vương Hạo cầm di động từ trên tủ đầu giường: “Ngày 20 tháng 8, khu vui chơi Phú X, ngày 22 tháng 8, quán bar đường X. Ngày 23 tháng 8, tiệm mát xa X Kinh.” Nói xong, cúi người hỏi, “Ta trách oan người không?”

Hắn lúc nói vẫn không quên hành động, gần như là cố ý, mỗi lần đỉnh nhập lại càng sâu hơn. Quý Gia Hoành muốn phát tiết lại không phát tiết được, cố sức giải thích: “Ta không có... ưm a... Đó, đó là xã giao... Ta không... a a... Người nhẹ chút... Ta không có...”

Vương Hạo ngón tay cái ấn lên đỉnh, bốn ngón tay còn lại tựa như âu yếm mà di chuyển lên xuống: “Gia quy chương thứ ba điều thứ tư là gì?”

Quý Gia Hoành bị dày vò gần như muốn sụp đổ: “Để ta ra...”

Vương Hạo ngón tay cái khe trượt, ngữ khí có điểm uy hiếp: “Không nhớ sao?”

“Vương Hạo, ta với người chưa xong...” Quý Gia Hoành nhịn không được bật khóc, “Người... người...”

Vương Hạo cắn tai hắn: “Ta thế nào?”

“... Gia quy... Chương thứ ba điều thứ tư... a... Hạn chế hoặc không đi... đi, đi những chỗ vui chơi... Không được phép...” Quý Gia Hoành đôi mắt ửng hồng, cắn răng tuôn ra một mạch, “Không được phép làm tình với người khác, nếu bởi vì công việc phải đi, để tránh hiểu lầm nhất định phải nói cho người khác...”

“Không phải nhớ rất rõ đó sao?” Vương Hạo cố ý cọ sát điểm mãnh mẽ của Quý Gia Hoành, “Bất quá mấy lần này người không nhớ phải báo cho ta.”

“A a... Ta đó là... Sợ... Ừm... Người hiểu lầm...”

“Người không nói, ta càng dễ hiểu lầm.” Vương Hạo kề sát bên tai thấp giọng nói, “Người đã quên chuyện lúc đầu.”

Quý Gia Hoành túm chặt cánh tay Vương Hạo, đôi mắt khóc đến sưng đỏ: “Để ta ra...”

“Nhớ chưa?” Vương Hạo ôm thắt lưng Quý Gia Hoành, tốc độ trườn sát nhanh hơn, “Lần sau không tái phạm nữa?”

“Ta sai rồi ta sai rồi...” Quý Gia Hoành nhắc hạ thân, ầm ịch cầu xin, “Không có lần sau! Để ta ra...”

“Vậy mới ngoan.” Vương Hạo thở bên tai Quý Gia Hoàn, buông tay. Gần như đồng thời, Quý Gia Hoàn thét lên bắn ra.

Cao trào bị kiềm nén rất lâu so với bình thường tới càng mãnh liệt, hậu huyết nhanh chóng co thắt, khiến Vương Hạo cũng không chịu nổi, cùng tiết ra.

Vương Hạo rút phân thân, bạch trọc hai lần vương trong cơ thể Quý Gia Hoàn theo động tác rút ra của hắn chảy ra từ cửa động. Vương Hạo cầm khăn tay giúp hắn lau sạch.

Quý Gia Hoàn nước mắt còn chưa khô, cao trào mãnh liệt khiến thân thể hắn còn không ngừng run rẩy, cuộn người mặc Vương Hạo làm gì thì làm.

“Để khắc sâu trí nhớ, buổi tối chép gia quy mười lần.” Thầy Vương từng dạy học giọng điệu nghiêm khắc, “Mất liếc ngàn lần, không bằng tay chép một lần, như vậy lần sau sẽ không tái phạm.”

Quý Gia Hoàn ai oán trừng Vương Hạo.

Hỗn! Đản!

Hương thơm canh cá lan tỏa khắp cả phòng, Vương Hạo đến phòng sách gọi Quý Gia Hoàn, gia hỏa kia đã nằm úp sấp ngủ trên bàn, kính đèn thành một vết lằn trên khuôn mặt, dưới tay là gia quy chép được một nửa.

Rõ ràng đã lớn như vậy, nhưng vẫn có thể tự nhiên làm ra bộ dạng chuẩn bị chịu oan ức như vậy, thực sự khiến người nhìn không được muốn khi dễ hắn.

Quý Gia Hoàn ngủ một hồi, mơ màng ngồi dậy dụi mắt, áo khoác trên người tụt xuống đất.

Quý Gia Hoàn ngẩn ngơ nhìn chiếc áo kia.

“Dậy rồi? Dậy rồi thì đi ăn thôi.” Vương Hạo đứng ở cửa gọi.

Quý Gia Hoàn mặt ngọt ngào mỉm cười, cẩn thận nhặt áo dưới đất đặt lên trên bàn, ra khỏi phòng sách, tắt đèn.

Căn phòng lại trở về vẻ yên tĩnh và tối tăm.

Ngoài cửa sổ, trăng sao lấp lánh, cô bé xa ngoài ngàn dặm đang viết từng nét chữ, nghiêm túc viết thư cho ân nhân: “Chú Quý, thầy Vương Hạo đi rồi, tụi con đã khóc rất lâu, có rất nhiều thầy cô mới đến, vẫn may cô Tiểu Mai không đi, cô ấy đã có em bé rồi, con rất nhớ chú với thầy Vương, hai người đã dạy con rất nhiều đạo lý làm người... Đúng rồi, con sắp lên trung học đó.” [(xin lỗi, cho bạn cười một cái, Tiểu Hoàn đã dạy em nó đạo lý gì chứ =)))))]

Trong tường cao, tiếng khóc quỷ dị không ngừng truyền ra.

“Ô ô ô... Ô ô ô...”

Người cùng phòng giam khẽ an ủi: “Đừng khóc nữa, người anh em, ngồi vài năm rồi ra, thật ra cũng không có gì to tát lắm.”

Điền Trung lau nước mắt quát: “Cái rắm! Ngồi tù xong đời cũng đi tong, tôi vốn người lên kế hoạch, buổi biểu diễn XX kia chính là tôi lên kế hoạch, ra tù rồi còn ai cần tôi nữa! Ô ô ô...”

Người nọ một phen nắm tay Điền Trung: “Không sao, anh cần em. Sau này anh sẽ che chở cho em.”

Điền Trung nhìn gã đàn ông cao to thô kệch, không ngừng chớp mắt nhìn mình, nước mắt đọng đầy vành mắt, ôm mặt khóc càng dữ dội hơn.

“Em sắp đi lưu diễn rồi, vé đã gởi cho anh, anh... sẽ tới xem chứ? Ừm, như vậy sao... cũng không còn cách nào. Được rồi, tạm biệt.” Gập di động, Thái Minh Minh xoay người, nhưng không cẩn thận đụng phải người khác.

“Ai nha, xin lỗi, anh không sao chứ.” Đối phương vội vàng xin lỗi. Người khác lại nói, “Tiểu Dã, em nhìn đường chút chút.”

“Đâu phải lần đầu em đến đây, kích động cái gì.” Nam hài kia lè lưỡi, “Thật sự xin lỗi.”

Cả hai đều là con trai, Thái Minh Minh nhìn bọn họ tay nắm tay, thở dài một hơi, cười nói: “Không sao.”

Trợ lý vừa rót bia, vừa say khướt gọi điện: “Lần trước sau chuyện song phi hấn luôn khó dễ tôi, rốt cuộc là có bất mãn gì, cũng hai năm rồi... Anh đừng cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời hấn, tôi cho anh hay, tôi cũng có thể chinh hấn, hấn có hành động mờ ám nào, tôi liền lên báo cho người họ Vương kia, ha ha ha ha, anh không biết, mỗi lần sáng hôm sau trông thấy bộ dạng bị trừng phạt của hấn, thực sự sướng khoái chết được, ha ha ha ha ha.”

Quý Gia Hoành trên bàn ăn hất xì liên mấy cái: “Hất xì, hất xì.”

“Cảm sao?”

“Không, nhất định có người mắng ta.” Quý Gia Hoành hung ác nói, “Nếu để ta biết là tên nào mắng ta, nhất định phải hung hăng trừng trị hấn!”

“Được rồi,” Vương Hạo đột nhiên nhớ tới tin nhắn tố giác kia, “Người còn kẻ thù nào sao?”

“A?”

“Người còn đắc tội những người nào?” Vương Hạo nói, “Liệt kê ra danh sách cho ta, nếu ngày nào đó người bị bắt cóc, ta có thể còn chút mục tiêu.”

“Này!”

“Được rồi, ta mua chút sập ong cho người, nghe nói rất tốt với dạ dày, người mỗi ngày dùng một chút.”

“Ừm... ừm.” Quý Gia Hoành gỡ kính lau vài bận, gò má phiem hồng khả nghi, “Được a.”

Nhìn hai người con trai nắm tay trong bóng đêm của thành phố càng đi càng xa, Thái Minh Minh quay đầu, kéo áo trợ lý lôi ra ngoài: “Người ta hạnh phúc anh biết cái gì, đi thôi.” Trợ lý kia vẫn đang say khướt lẩm bẩm: “Để họ Vương kia đánh hấn, bắt nạt hấn... A... Thật hả giận. Để hấn bắt nạt ta, để hấn bắt nạt ta... Ha ha ha ha, hấn bắt nạt ta ta tìm người có thể bắt nạt hấn bắt nạt hấn, cái này gọi là dĩ ác chế ác. Thiện ác đều có báo ứng, không tin ngẩng đầu xem, ông trời bỏ qua ai, ha ha ha ha! Ha ha ha ha!”

End

“Đúng rồi, ăn cơm xong, nhớ rửa chén, sau đó tiếp tục chép gia quy.”

“A! Người... Người...”

“Hử?”

“... Được rồi, ta biết rồi...”

»»»CHÍNH VĂN HOÀN«««

40. Chương 40

CHƯƠNG 40 PN1

Phiên ngoại 1

Vương Hạo hỏi: “Người thế nào đột nhiên chạy tới đây?”

Quý Gia Hoành cảm thấy vấn đề này rất gay go, do dự nửa ngày vẫn nói rõ: “Ta thấy hai chúng ta đã lâu không gặp.”

Tên ngốc cũng có thể nghe ra ý tại ngôn ngoại của câu này là ta rất nhớ người.

Yêu xa là một chuyện vô cùng vất vả. Kỳ nghỉ đông nghỉ hè Vương Hạo còn có thể chạy đến chỗ Quý Gia Hoàn, thời gian còn lại càng là kỳ nghỉ dài Quý Gia Hoàn hoạt động càng nhiều, bận đến tối tăm mặt mày, hai người ngay cả thời gian gặp mặt cũng không có.

Trước Thất tịch Quý Gia Hoàn nhận thông báo rụng cả tay, dẫn nghệ sĩ dưới trướng đến các đài truyền hình lớn của tỉnh thành phố.

Tóm lại các tiết mục đều được quay xong trước, sân khấu phong nền không phải hoa hồng thì là tim hồng, người chủ trì để các ngôi sao khách mời chơi trò làm mai, tổ hợp tuần nam mỹ nữ hữu ý vô ý diễn những màn mập mờ, khiến toàn trường hú hét không ngừng, bầu không khí vô cùng tốt.

Nhưng tâm tình Quý Gia Hoàn rất không tốt.

Thất tịch hôm đó có buổi nhạc hội tình ca ngọt ngào, Quý Gia Hoàn cầm di động, chăm chăm nhìn ca sĩ vừa hát trên sân khấu vừa hô vang mong người có tình khắp thế giới đều thành quyến thuộc, các loại lời chúc phúc mỹ mãn hạnh phúc, hừ mũi một tiếng: “Mỹ mãn con khỉ, rã đám hết mới tốt.”

Thái Minh Minh đang đợi lên sân khấu cười hỏi: “Hôm nay anh Vương không gọi điện sao?”

Quý Gia Hoàn nhét di động vào túi, dừng dừng đẩy kính: “Loại tiết mục hình thức hóa này buồn chán muốn chết, toàn dụ đám trẻ ngốc nghếch lắm tiền như các người. Who care?”

Nói dù nói thế, nhưng ánh mắt đằng sau cặp kính gọng vàng kia rõ ràng mang theo chút cô đơn. Nhạc hội kết thúc, Quý Gia Hoàn dẫn Thái Minh Minh ra ngoài.

Phóng viên mai phục ở cổng lũ lượt chìa microphone: “Minh Minh, anh đón Thất tịch một mình sao?”

“Minh Minh, Thất tịch anh có kế hoạch gì không?”

“Minh Minh...”

Quý Gia Hoàn trong lòng càng không vui: “Xin lỗi, hôm nay chúng tôi không nhận phỏng vấn!” Sau đó dưới sự trợ giúp của bảo vệ che chắn Thái Minh Minh đi qua dàn fan hú hét tràn đến giống như thủy triều.

Ngày 7 tháng 7 đặc biệt quái gở, ồn ào chết được.

Ấu trĩ!

Sự khó chịu của Quý Gia Hoàn tiếp tục kéo dài đến thứ sáu, sau khi cùng ban nhạc OO tham gia xong tiết mục phát thanh, bắt xe đến sân bay.

Đến cổng nhà Vương Hạo đã là ban đêm, đèn phòng khách bật sáng, dường như còn tiếng cười nói truyền ra.

Hai thầy cô sau khi kết hôn thì dọn ra ngoài, hiện tại chỉ có một mình Vương Hạo, thế nào muộn như vậy vẫn còn có người.

Quý Gia Hoàn vươn tay gõ cửa.

Cửa mở, Vương Hạo thấy người ngoài cửa, kinh ngạc: “Sao thế? Hơn nửa đêm chạy tới đây, xảy ra chuyện gì?”

Người trong nhà gọi: “Gì vậy?”

Quý Gia Hoàn nhìn vào trong nhà, sững sờ.

Ngồi ở chỗ kia, không phải là tên nhóc lúc trước đánh mình cùng gian phu của hắn sao.

Lưu Huy mỉm cười: “Ôi, đúng lúc thật.”

Vương Hạo nói: “Bọn họ cuối tuần đến đây du lịch.”

Ngàn dặm xa xôi chạy tới đây hẹn hò hai người, cứ thế mà hồngбет, đây quả thực chính là trường bi kịch.

Trương Tiểu Dã dường như vẫn không biết quan hệ giữa hắn và Vương Hạo, chau mày trừng hắn: “Ý... Sao lại là người?”

Ta còn chưa chán ghét bóng đèn người, người ngược lại chán ghét ta? Chuyện lần trước bị người đánh ta còn chưa tính sổ với người!

Quý Gia Hoành tức giận.

Lưu Huy là người nhanh nhạy, kéo Trương Tiểu Dã vào trong phòng khác: “Buồn ngủ chết được, đi, đi ngủ thôi đi ngủ.”

Vương Hạo dẫn Quý Gia Hoành vào phòng của mình.

Vương Hạo hỏi: “Người thế nào đột nhiên chạy tới đây.”

Quý Gia Hoành cảm thấy vấn đề này rất gay go, do dự nửa ngày vẫn nói rõ: “Ta thấy hai chúng ta đã lâu không gặp.”

Tên gốc cũng có thể nghe ra ý tại ngôn ngoại của câu này là ta rất nhớ người.

Vương Hạo bật cười một tiếng, bỗng nhiên nhu tình, nói: “Hôm nay ngủ sớm đi, lần trước không có dịp đi, ngày mai ta dẫn người đi Cảnh Điểm chơi.”

Tắt đèn, hai người chen trên chiếc giường đơn, thân thể dán chặt vào nhau, mờ ám khó nói.

Hai người đều có ý nghĩ như thế, nhưng căn nhà này cách âm không tốt, ngay cả âm thanh thấp giọng trò chuyện của Lưu Huy và Trương Tiểu Dã phòng bên đều có thể nghe được.

Hai người kia không biết đang nói gì, bộ dạng rất vui vẻ, Trương Tiểu Dã đột nhiên cao giọng nói: “Đến đây, ai sợ ai chứ.”

Sau đó chiếc giường đơn phòng bên bắt đầu vang lên theo quy luật.

“Cót két” “Cót két” “Cót két”

Quý Gia Hoành tức giận.

Ta X, chúng ta ở địa bàn mình đều kiềm nén không dám làm, các người ở địa bàn người khác lại có thể láo xược như thế!

“Phụt,” Vương Hạo nhin không được cười, “Bọn họ làm thật.”

Âm thanh phòng bên vang liên tục, Vương Hạo hết nhin nổi xoay người xuống giường, đi qua gõ cửa: “Này, các người một vừa hai phải thôi.”

Bất quá chỉ gõ hai lần, Lưu Huy đã mở cửa: “Gì thế?”

Lưu Huy quần áo chỉnh tề, Quý Gia Hoành đứng sau lưng Vương Hạo thò cổ nhìn vào trong, Trương Tiểu Dã quần áo cũng không cởi, nghiêm túc ngồi trên giường.

Vương Hạo sững sờ: “Hai người đang làm gì vậy?”

“Em ấy kiên quyết nói lực thất lưng mạnh hơn ta,” Lưu Huy cười: “Muốn so tài gấp bụng với ta, thế nào? Làm ồn hai người?”

“Gấp bụng?” Vương Hạo vỗ trán, “Giường các người kêu dữ dội quá.”

“Hả?” Trương Tiểu Dã chớp mắt, liền hiểu hai người này nghĩ đến cái gì, ôm chần lăn lộn cười trên giường, “Ha ha ha ha ha... Hai người... Ha ha ha ha ha, hai người *** đang quá.”

Ai cho phép người ở nhà người khác gấp bụng. Quý Gia Hoành nghĩ, người gì chứ.

Hai người quay về phòng, vẫn nghe thấy tiếng cười phòng bên.

Lúc quay lại giường Vương Hạo cũng cười theo, đến nỗi chiếc giường đều lắc lư: “Hắc, gấp bụng, hay thật.”

Trương Tiểu Dã sát vách vẫn gọi: “Vừa rồi làm được mười lăm cái, tiếp tục tiếp tục.”

Giường lại bắt đầu cóc két cóc két kêu.

Dù cho biết đang làm gì, tiếng động kia vẫn mang theo cảm giác ám thị tựa như phiến tình. Hai người bên này vốn đã rất kiềm nén, nghe một hồi, có chút cảm giác dục hỏa đốt người, hô hấp có điểm nặng nề.

Quý Gia Hoành rất cuộc nhịn không nổi, xoay người chủ động hôn Vương Hạo.

Lần này nhanh chóng thành thể lửa cháy lan đồng cỏ, hai người vội vàng cởi quần áo, Vương Hạo kề bên tai Quý Gia Hoành nhỏ giọng bảo: “Phòng bên có người, đừng phát ra tiếng.”

Quý Gia Hoành gật đầu, Vương Hạo sơ xài bôi trơn, nâng chân Quý Gia Hoành, trực tiếp đẩy vào.

Lần này đẩy vào quá sâu, Quý Gia Hoành nhịn không được bật một tiếng “a”.

Liền đó miệng bị Vương Hạo bịt lại.

Trương Tiểu Dã phòng bên vẫn đang lớn tiếng đếm: “57... 58... 59...”

Phòng bên này im lặng tiến hành động tác, chỉ có tiếng nước cùng tiếng va chạm rất khẽ.

“Ngô... Ngô...”

Thanh âm Quý Gia Hoành nghẹn ở cổ họng, trở thành tiếng nức nở rất nhỏ, Vương Hạo nghe rất đáng yêu, buông tay, hôn xuống.

Động tác ngày càng kịch liệt, ván giường khe khẽ lắc lư.

“69... 70! Được rồi được rồi, đến lượt ta đến lượt ta! ... Hử? Dừng lại rồi sao vẫn còn tiếng giường? Phòng bên cũng đang gặp bụng sao?”

“Ai, Tiểu Dã, đừng nghe trộm.”

“Bọn họ vừa rồi còn cười chúng ta, bây giờ không phải cũng như nhau sao. Không được, ta muốn đi chế giễu bọn họ!”

“Này!”

Một lúc sau, tiếng gõ cửa vang lên: “Kiểm tra phòng, kiểm tra phòng, ra mau.”

Quý Gia Hoành bị Vương Hạo hung hăng xô xuyên từ phía sau, đột nhiên nhớ ban nãy không có khóa cửa, muốn nói với Vương Hạo, miệng lại bị người kia bịt lại.

Cũng may Trương Tiểu Dã chưa mở cửa xông vào đã bị Lưu Huy lôi đi.

Rốt cuộc hữu kinh vô hiểm làm xong một mạch, Quý Gia Hoành vừa thở phào một hơi, chợt nghe Vương Hạo ở sau lưng thấp giọng hỏi: “Thứ ta gửi bưu điện cho người đã nhận được chưa?”

Quý Gia Hoành hỏi: “Thứ gì?”

Giọng nói Vương Hạo có chút ngập ngừng: “Tiểu Mai nói mấy hôm nay là lễ tình nhân? Ta cũng không nhớ là ngày nào, dù sao mua ít sữa dê khô gửi bưu điện cho người.”

Quý Gia Hoành theo thói quen đẩy kính, lại phát hiện kính vừa rồi đã tháo xuống.

“Đúng lúc người tới đây, ngày mai chúng ta hẹn hò đi.”

“Ừm...”

Thật ra, Quý Gia Hoành nghĩ, Thất tịch, cũng không có tệ như vậy.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41 PN2

Phiên ngoại 2

Quý Gia Hoành chân mềm nhũn, xoay người nói: “Không phải người nói không tính toán chuyện lúc trước sao?”

“Ta không tính toán, ta đương nhiên không tính toán.” Vương Hạo giơ thứ trong tay, cười lạnh, “Bất quá người chơi với người khác, không chơi với ta, không thể bỏ qua được.”

Người gạt người, Quý Gia Hoành mắt rưng rưng, người rõ ràng đang tính toán.

Trước bàn làm việc, cấp dưới người nào đó đang vây quanh thủ thủ rỉ tai nhau: “Thật sự phải làm vậy sao?”

“Viết đi viết đi, chuyển phát nhanh cũng gọi rồi.”

“Quá ác đi.”

“Tôi kháo, hần ngày thường ác với chúng ta còn chưa đủ sao, công ty phát vé miễn phí hần còn buộc chúng ta mua vé xem Vô Sắc lần nữa!”

“Viết mau viết mau, ngày này hiểm có, xem như tặng quà cho hần, dù sao nặc danh hần cũng nhìn không ra đâu.”

Sau mười phút, chuyển phát nhanh ôm hộp quà được gói bằng giấy gói tim hồng ra khỏi cửa lớn công ty giải trí Lạc Long.

Đây thực sự là một ngày tốt lành, Quý Gia Hoành bám ở cửa phòng bếp, gương mặt hạnh phúc nhìn Vương Hạo đang nấu cơm.

“Xèo xèo ~” Tiếng phi hành gừng tỏi.

Quý Gia Hoành lằng lằng nheo mắt.

Sinh nhật này thật tốt, vờ nghỉ phép, còn có người làm cơm cho mình.

Dáng vẻ mang tạp dề của Vương Hạo khá đẹp trai nha.

Nhận thấy có người không chớp mắt nhìn về phía này, Vương Hạo xoay đầu, nhìn chỗ cửa: “Người đứng đó làm gì?”

Quý Gia Hoành cười cười, nói, “Nhà bếp chúng ta người ít khi vào, ta xem thử người có chỗ nào yêu cầu giúp một tay không.”

“Không cần.” Vương Hạo nói, “Người đợi ăn là được.” Nói xong nhưng thấy người kia vẫn không đi, Vương Hạo vừa làm nước sốt vừa hỏi, “Doanh thu phòng vé thế nào?”

“Còn phải nói, phim của nghệ sĩ dưới quyền ta, ai dám không nể mặt.” Quý Gia Hoành giơ di động, dạt dào đắc ý, “Tất cả mọi người trong này đều vì doanh thu phòng vé đóng góp một phần sức lực.”

Đang nói, chợt nghe có người ầm chuông, Quý Gia Hoành chạy đi mở cửa, là chuyển phát nhanh.

Nghệ sĩ dưới quyền hôm qua trước khi nghỉ phép đã tặng quà hết rồi, Quý Gia Hoành nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra là ai tặng.

Thì ra mình còn có bạn.

Vương Hạo bưng mỳ đặt lên bàn, nhìn giấy gói quà hồng phấn kia, nhú mày hỏi: “Ai tặng đó.”

“Không biết.” Quý Gia Hoành gỡ hộp quà, thò đầu nhìn bên trong, sững sờ.

“Thứ gì đó?”

“Không, không có gì, ha ha ha.” Quý Gia Hoành tay chân luống cuống giấu hộp quà ra sau lưng, lại không giữ chặt mục tiêu, khiến nó lệch xuống.

‘Đinh đang’ một tiếng, túi nhựa bên trong rơi ra ngoài.

Đồ vật hồng phấn đồng dạng mờ ám, lông mịn rơi ra.

“Đây là cái gì?” Vương Hạo bước lại, cầm thứ dưới đất, “Tai mèo?” Lại cầm vòng vải đính lục lạc, “Vòng cổ?” Cuối cùng nghiêm mặt cầm túi nhựa đựng cái đuôi giả mềm mịn, nhìn phần đuôi quả nhiên là phân thân giả, “Người mua?”

“Nha, ha ha ha, cái này...” Quý Gia Hoành sững sờ chốc lát, cầm hộp quà trên tay nhìn, “Là tên nào đó đưa tới, đùa ác thôi!”

Chiếc hộp vừa xoay, tờ giấy phát phơ rơi xuống.

Vương Hạo nhặt lên, miệng đọc: “Gia Hoành thân yêu, nghe nói anh đã có người yêu mới, em rất đau lòng, hôm nay sinh nhật anh, em đem những thứ lúc trước anh tặng trả lại anh, hi vọng anh nhìn thấy có thể nhớ đến khoảng thời gian tuyệt đẹp chúng ta bên nhau. Diệu. Thời. Quang.”

Nghe thấy Vương Hạo mấy chữ sau cùng là nghiêng răng nghiêng lợi đọc, Quý Gia Hoành trong lòng run cầm cập, ha ha cười trừ đi về phía bàn ăn: “Ăn mỳ, ăn mỳ, mỳ trường thọ, ha ha ha.”

“Quý Gia Hoành!”

Vương Hạo quát một tiếng, Quý Gia Hoành toàn thân giật bắn, cảm thấy kính của mình sắp bị mồ hôi thấm ướt, trong đầu nhanh chóng nghĩ xem mình đã từng tặng ai những thứ này, Tiểu Hồng? Tiểu Hoa? Hay là Lady kia?

Thì ra tặng quà cho quá nhiều người, nhất thời cũng không nhớ rốt cuộc là ai.

Cho dù là ai, đều bị hấn nguyên rửa cả tám đời tổ tông.

Vương Hạo lạnh lùng nói: “Giải thích đi.”

Quý Gia Hoành chân mềm nhũn, xoay người nói: “Không phải người nói không tính toán chuyện lúc trước sao?”

“Ta không tính toán, ta đương nhiên không tính toán.” Vương Hạo giơ thứ trong tay, cười lạnh, “Bất quá người chơi với người khác, không chơi với ta, không thể bỏ qua được.”

Người gạt người, Quý Gia Hoành mắt rưng rưng, người rõ ràng đang tính toán.

“Mỳ thế nào?” Vương Hạo bỏ bát xuống, vươn tay sờ sờ tai người đối diện, mềm mịn, cảm giác được lắm.

“Ừm...” Quý Gia Hoành cúi đầu, lục lạc trên cổ phát ra âm thanh trong trẻo.

“Ngon không?”

“Ngon...” Quý Gia Hoành bút rút vắn vẹo một chút, cái đuôi hồng phấn sau mông tùy theo động tác đong đưa, “Ngon...”

“Ngon tại sao nửa ngày còn chưa ăn xong.” Vương Hạo nghiêm mặt hỏi.

Ta cũng muốn ăn xong a... Quý Gia Hoành trong lòng âm thầm hô thầm, đổi lại người thử xem, chẳng Vương Hạo người ở đây, trên cổ đeo một cái chuông, trên đầu mang một đôi tai, mông... chỗ đó kẹp thêm đồ xoa bóp người thử coi!

Con mẹ nó còn biết rùng!

Thứ rung động bên trong cơ thể chậm rãi ra vào, nội bích bị cọ sát đôi chút, Quý Gia Hoành tay cầm đũa có điểm run rẩy.

Phải nghĩ chuyện khác dời lực chú ý, bằng không cơm này đừng ăn nữa, nghĩ thế, trong đầu nhưng hiện ra hình ảnh Vương Hạo mặc như thế này, Quý Gia Hoành phía dưới cư nhiên cứng lên.

“Ta nói...” Quý Gia Hoành ngẩng đầu, “Vương Hạo...”

“Cái gì?” Vương Hạo đang tức giận, vừa ngẩng đầu, đã thấy Quý Gia Hoành mặt đỏ giống như sắp trích ra máu, kính gọng vàng phiếm sáng.

“Người... người không thể đối với ta như vậy.” Quý Gia Hoành rất ủy khuất, “Hôm nay là sinh nhật ta.”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Ta nói người Vương Hạo!” Quý Gia Hoành đập bàn đứng dậy, cầm đũa chỉ Vương Hạo, “Ta...”

Wương Hạo phần nộ nhìn sang.

“Ta... ta...” Quý Gia Hoành bị ánh nhìn kia làm cho toàn bộ khí thế đều biến mất, ném đũa, “Lão tử không ăn nữa!”

Nói xong, nước mắt tuôn trào, lục lạc trên cổ tùy theo bước chân đình đang một hồi.

Wương Hạo ăn xong phần của mình, đi vào phòng ngủ, thấy Quý Gia Hoành xoay lưng về phía cửa ngồi trên giường, bộ dáng ai oán.

Dù rằng đang tức giận, thứ kia cũng không dám rút ra, Vương Hạo đi qua, cúi đầu nhìn, phân thân Quý Gia Hoành thẳng tắp đứng đứng, tay đặt bên trên vẫn chưa kịp rút về.

Ở chỗ này tự an ủi.

“Wương...” Phát hiện Vương Hạo tới, Quý Gia Hoành bị dọa một trận, tay trượt xuống.

“Tiếp tục.” Vương Hạo gật đầu, xoay người đi ra, “Xem ra người có tay là đủ rồi.”

Quý Gia Hoành trở tay kéo áo hần.

Hỗn đản! Tay có thể đủ mới quý rồi. Thứ trong hậu huyết càng không ngừng vận động, chỉ mang đến cảm giác ngứa ngáy, khác xa không thể sánh với thứ quen thuộc thường ngày.

“Wương... A... Vương Hạo...”

Wương Hạo ho khan một tiếng, gia hỏa kia đáng thương nhìn mình, cái tai mềm mịn, khoe mắt rưng rưng, gương mặt phiếm hồng, thân thể xích lửa, thấp giọng rên rỉ như mèo con, thứ rung động kia khiến cái đuôi đong đưa như đang lấy lòng.

“Muốn thì tự người đến đi.” Vương Hạo nằm trên giường, khoanh tay nhìn gia hỏa kia.

Quý Gia Hoành kính bởi vì ủy khuất mà phủ kín một tầng sương mờ, sững sờ vài phút, tay chống trên giường chậm chậm bò lại, lục lạc phát ra âm thanh trong trẻo, cái mông bởi vì động tác mà vểnh lên, cái đuôi mềm mại cuộn nửa vòng cung, nhu thuận đong đưa.

Đôi khi như vậy cũng không phải xấu.

Wương Hạo nghĩ.

Không biết ai đùa ác đưa thứ này tới, cả bọc ban đầu còn chưa gỡ ra, hần nếu thật sự tin người khác đã dùng qua thì có quý rồi.

Trái lại gia hỏa này, có tật giết mình, ngược lại tự thừa nhận.

Nên nói là gốc hay là làm chuyện xấu quá nhiều trong lòng hổ thẹn không phân biệt được đâu thật đâu giả.

“Ngô... Ân...”

Phân thân Vương Hạo dần dần được nội bích ám áp vây chặt, gia hỏa đeo kính gọng vàng vì động tác này xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng.

Wương Hạo nhìn Quý Gia Hoành, bắt đắc dĩ thở dài, kéo cổ hần hôn một cái.

‘Đình đang’

Lục lạc khẽ lay động.

Có một số chuyện, không phải nói không tính toán thì sẽ không tính toán, hần ghen, tức giận, nhịn không được muốn giáo huấn trên đùa hần, có quan hệ gì chứ, đây cũng là một cách thức của tình yêu.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-ac-che-ac>